MERCENAR

82 WAR FOREST WAR FOREST WAR

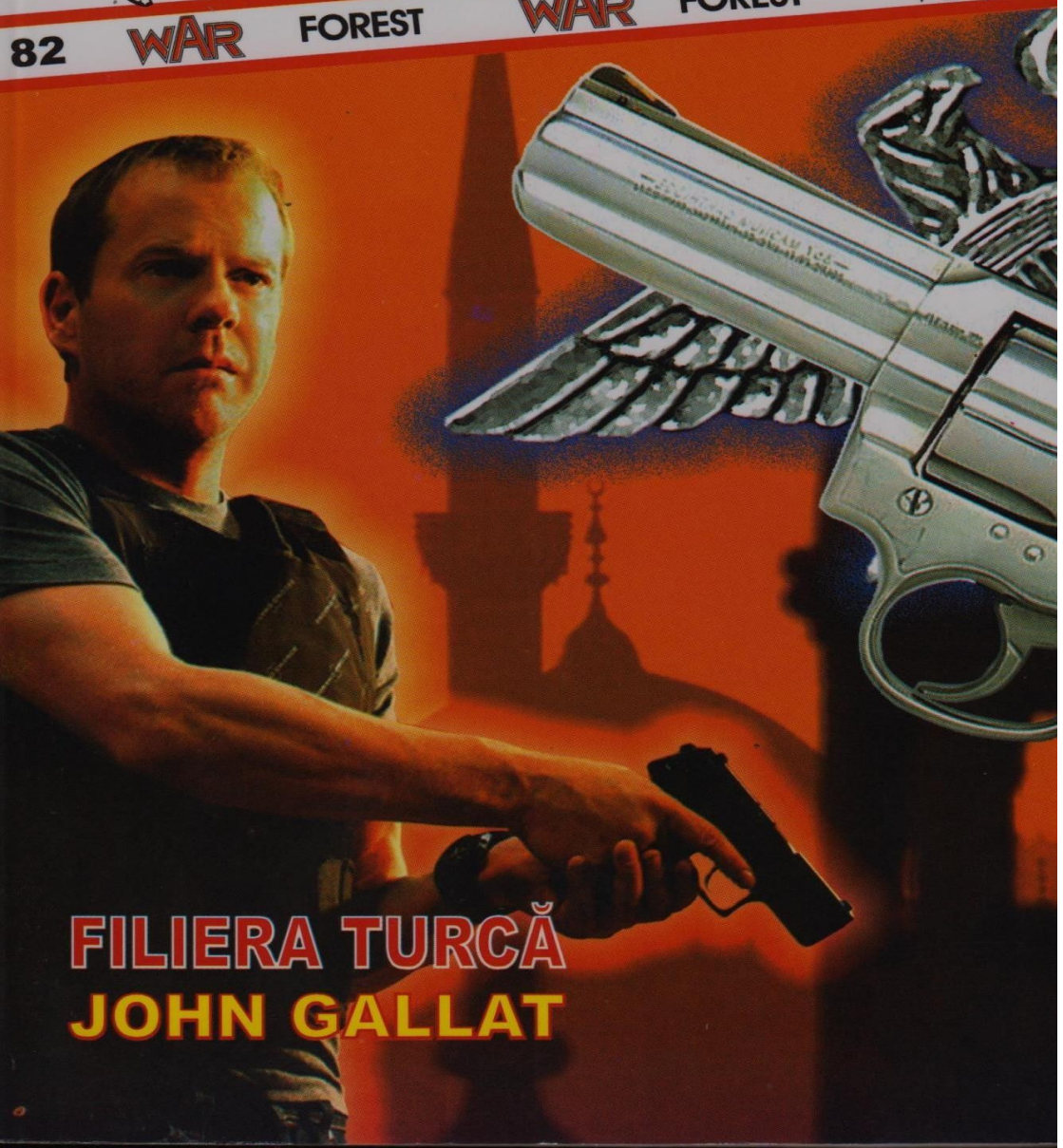

FILIERA TURCĂ

JOHN GALLAT

Colecţia MERCENAR
82

JOHN GALLAT

FILIERA TURCĂ

Traducere de Liliana Oancea

EDITURA BOGDANA

CAPITOLUL I

Cursa cu numărul 1567 a companiei TWA, din direcţia San Francisco, aterizase pe pista numărul 7 a Aeroportului Kennedy.

Doi oameni îl aşteptau la ieşire. Adevăraţi atleţi... Cu toate simţurile la pândă, ei schimbară o scurtă ocheadă şi, ca la cinema, îşi încordară muşchii şi înaintară.

Fără să-l privească în faţă, îl întâmpinară, mişcându-şi şoldurile şi urmându-l cu impertinenţă, de o parte şi de cealaltă. Blondul îi şopti la ureche:

— Domnul Higbee?

Dintr-odată, Eagle înţelese ce însemna „FI” de la iniţialele „HKH”, o inscripţie oarecare înscrisă pe hainele şi pe lenjeria pe care le purta Higbee.

— Da, zise Eagle.

— Urmaţi-ne, îi ordonă blondul.

— Duceţi-vă dracului, le răspunse Eagle.

O expresie de mirare se întrezări pe faţa blondului.

— Nu-mi plac deloc manierele dumneavoastră, explică cu răceală Eagle în lipsă de altceva mai bun, dat fiind că avea în mâna stângă valiza sa de mercenar, iar în cealaltă un toc de bachelită conţinând misterioasa cutiuţă neagră pe care vrăjitoarele lui Samson i-o dăduseră în Hawaii.

— Sunteţi cam nervos, rânji blondul.

— Nu sunt nervos, i-o întoarse Eagle, gândindu-se cu ce plăcere i-ar fi aruncat bagajele în cap acestui individ. Nu-mi plac manierele dumneavoastră.

— Îmi pare rău...

— N-am suportat niciodată oamenii care trec prin viaţă spunând: „Îmi pare rău”.

Blondul roşi până în vârful urechilor şi, cu o voce înţepată, zise:

— Asta nu vă împiedică să veniţi cu noi.

Fără să mai spună nimic, Apaşul se lăsă condus până în parcare, unde un Buick nou-nouţ îi aştepta. Era surprins el însuşi de acest umor tăios. Niciodată, până acum, nu se simţise atât de nesigur la începutul unei misiuni.

Urcă în spatele maşinii, ţinând în mâini cutia şi valiza. Un lucru era sigur: această misiune se anunţa cu totul diferită faţă de celelalte.

— Este mai degrabă spionaj decât altceva, îl prevenise, de fapt, domnul Merlin de la înălţimea castelului cruciaţilor cocoţat la marginea vulcanului Makaluha.

Blondul cu ceafa ţeapănă se aşează în faţă. Nu se întoarse nici măcar o dată, în timp ce şoferul se angajă pe o stradă în afara aeroportului. Apoi o apucă pe şoseaua Van Wyck şi intră în South Ozone Park.

Le-au trebuit mai puţin de zece minute ca să ajungă în faţa unei clădiri misterioase, cu geamuri strălucitoare, fumurii, încadrate în aluminiu. Nu părea a fi o bancă, dar firma „North Americain United Machine Tools" etalată pe toată lungimea clădirii arăta că este o uzină ultramodernă.

Blondul şi şoferul îl escortară pe Eagle până la o uşă laterală. Acolo, o negresă îmbrăcată într-un costum mulat de lame strălucitor, care-i punea în evidenţă picioarele lungi, îi luă în primire.

— Pe aici, domnule Higbee, îi spuse ea zâmbind şi porni printr-un labirint de coridoare.

La capătul ultimului coridor, tânăra deschise o uşă blindată cu o cartelă magnetică şi, legănându-şi şoldurile, îi făcu semn să intre.

În camera imensă nu era decât o singură persoană: un bărbat de cel puţin şaizeci de ani, mai degrabă slab, cu părul rar, alb, şi faţa ştearsă. Brubaker. Eagle îl mai văzuse o dată: în camera de hotel din Kansas City unde îl convocase Samson.

Brubaker, sprijinit de un bar care ocupa o parte din cameră, cu mâinile încrucişate pe piept, nu catadicsi să ridice ochii când Apaşul intră.

O pardoseală de beton, un sac de călătorie Aeroflot pus pe tejghea, o macara galbenă, o maşină de fixat doage, un enorm postament pe care trona o cutie solidă de ambalaj, ca o cuşcă din lemn alb… Camera nu era prea primitoare.

Când uşa se închise în spatele femeii, Brubaker zise, fără să-şi ridice privirea:

— Apropie-te puţin să te văd.

Eagle se supuse şi, fără insolenţă, se opri la un metru în faţa bătrânului. Brubaker contemplă vârfurile pantofilor Apaşului pentru un moment, apoi îşi lăsă privirea să urce uşor de-a lungul costumului de tweed irlandez cusut manual… spre cravata lată… spre cămaşa cu gulerul închis cu grijă. Nu se grăbea.

— Da, zise el, în sfârşit. Cred că semeni destul de bine cu Higbee pentru a-i înşela pe ceilalţi. El nu va ajunge acolo decât

astăzi. Sosirea sa a fost întârziată intenţionat. Nu-l vor vedea decât o dată sau de două ori înainte ca tu să-i ei locul.

— Nu-mi place să port lenjeria altuia.

— Oh, Doamne, doar n-o să faci o dramă din asta!

Eagle râse stingherit.

— N-am purtat niciodată nici chiloţi, nici ciorapi care nu mi-au aparţinut… Pe viaţa mea!

— Bine.

— Am crezut întotdeauna că spionajul este rezervat numai cazurilor patologice. Nu este cazul meu. Sunt prea normal, întru totul!

— E prea târziu să te mai gândeşti la asta. (Ochii bulbucaţi se înăspriră). Mult prea târziu, fiule.

„Fiule” era o formulă specială pe care o folosea când voia să încheie o discuţie. Eagle ştia. Samson îl învăţase că Brubaker era o vedetă arhicunoscută a serviciilor speciale din cel de-al doilea război mondial, unul dintre primii organizatori ai operaţiunilor secrete din sânul CIA.

Brubaker se îndepărtă câţiva paşi, îi întoarse spatele şi se opri. Eagle se adânci în contemplarea umerilor bătrânului. Se ridicau în ritmul respiraţiei adânci, fără îndoială, pentru a se calma.

În sfârşit, Brubaker se întoarse şi se îndreptă spre cutie.

— Vino aici, ordonă el.

Mai multe plăci ale acoperişului erau desfăcute. Eagle remarcă găuri scobite în formă de pâlnie la margini şi o cutie de şuruburi cu măciulia plată, pusă lângă o şurubelniţă. Pe cutie erau mai multe inscripţii indescifrabile, scrise cu litere chirilice.

— Ar trebui să fie suficient de confortabilă cât timp vei fi înăuntru, comentă Brubaker.

Latura deschisă a cutiei avea ceva mai puţin de doi metri. Era capitonată cu cauciuc.

— Bineînţeles, am prevăzut găuri de aerisire, adăugă Brubaker. De asemenea, o mască de oxigen şi tuburi pentru cazul în care suferi de claustrofobie.

Eagle dădu din cap cu tristeţe. Nu-i era teamă. Totuşi, gândul că-l vor apuca crampe într-o cutie ceva mai mare decât un coşciug nu-l entuziasma în nici un fel.

— Îţi putem face o injecţie pentru a-ţi încetini metabolismul timp de opt ore, continuă Brubaker, dar aş prefera să n-o facem.

— Nu va fi nevoie, zise Eagle.

Brubaker îi arătă cu degetul uşa unei toalete, pe peretele din fund.

— Va trebui să îţi goleşti vezica. Şi intestinele…

— Mulţumesc. Am rezolvat problema în avion.

Brubaker făcu un semn cu capul spre valizele pe care Eagle le ţinea încă în mână.

— Bine, hai să încercăm dacă încap. Am avut dimensiunile exacte şi compartimentele au fost făcute pe măsură. Nu-i decât o simplă verificare.

Eagle se căţără pe postament. Dintr-o privire, constată că valiza lui cu echipamentul special intra în compartimentul de jos, în spatele spaţiului capitonat. Tocul de bachelită al cutiuţei negre de la vrăjitoarele lui Samson intra deasupra. Treaba era perfectă. Cutia mai avea două compartimente mici.

Brubaker era din nou la doi paşi de Eagle. Îi întinse un sac de plastic de la Aeroflot.

— Aici, înăuntru… zise el, arătând cu degetul.

Apaşul cântări în mână obiectul.

— Sunt ruble?

Brubaker confirmă. Eagle pipăi sacul. Avea cam zece kilograme.

— Deci, asta face cam… un milion de dolari?

— Nu dolari, îl corectă Brubaker cu umor. De ruble. Un milion de ruble.

— Mai mult, nu-i aşa? Un dolar patruzeci la rublă… Asta înseamnă că am în mână aproape un milion şi jumătate de dolari.

— Nimica toată, zise Brubaker. Te bazezi pe cursul oficial care însă e total artificial. Rubla nu valorează decât douăzeci la sută din această sumă.

Bătu uşor în sacul de plastic pe care Eagle îl tot pipăia în mâini.

— Banii ăştia au fost achiziţionaţi de pe piaţa liberă din Geneva, unde rubla atinge cu mult treizeci de cenţi. Nu e un milion două sute cincizeci. Averea asta abia dacă depăşeşte trei sute de mii de dolari.

— Totuşi, ne putem bucura de câteva dansatoare cu banii ăştia, zise Eagle cu un surâs şters.

Brubaker nu îi răspunse.

— Ce va fi în cutie, în afară de mine? întrebă Eagle.

— Ce ştii despre utilaje?

— Nu mare lucru, în afară de faptul că „North American United” este unul dintre cei mai mari fabricanţi şi exportatori, reluă Eagle, gândindu-se că cel cunoscut sub numele de Merlin

era – probabil – unul dintre principalii acţionari ai numitei societăţi.

— Dar nimic despre utilaje, fiule?

— Nu, domnule.

— Atunci, ce să te mai întreb? Dezbracă-te.

Eagle fixă sacul de voiaj în compartimentul lui şi începu să se dezbrace. Vesta şi cămaşa îi erau prea fixe la gât, dar, lăsând asta deoparte, totul îi venea perfect. Chiar şi pantofii.

Începu să împacheteze cămaşa şi pantalonii, fără grabă. În spatele lui, Brubaker bombănea de nerăbdare.

— N-avem toată după-amiaza la dispoziţie... Apropo, nu e un zbor direct. Face escală la Montreal.

Eagle abandonă tot ce avea pe el, păstrând doar slipul. Aranjă încălţările lui Higbee în sacul cu fermoar şi puse cu grijă pachetul cu haine în spaţiul pregătit.

— E şi o pernă, bineînţeles, zise Brubaker. Şi o oală de noapte, în cazul în care ai nevoie.

Eagle se instală în „cabina” căptuşită. Încercă să-şi întindă picioarele, să-şi depărteze coatele, până atinse peretele cutiei şi decise că avea destul loc să se întoarcă.

— Cât Dumnezeu o să dureze acest zbor? întrebă el.

— Oh, de la Montreal e direct. Nouă ore şi jumătate.

Brubaker puse prima placă şi începu să strângă unul dintre şuruburi în gaura lui.

— Ce oră o să fie acolo?

Ocupat cu treaba lui, Brubaker bombăni:

— Bine, bine, o să te scoatem cât mai repede cu putinţă. Evident, va trebui să aştepţi ca un camion să te ducă până la „Expoziţia de Realizări Economice”, dar asta nu o să ia mai mult de o oră-două.

— Ascultă! izbucni Eagle. La ce oră ajunge? Asta vreau să ştiu!

— Nouă ore şi jumătate de la Montreal... Plecarea de aici la patru şi jumătate... Hm, cam pe la două după-amiază.

— Nu! Ora lo-ca-lă!

— Ah, zise, în sfârşit, Brubaker. Asta vrei să zici. Este un decalaj de opt ore. Deci, cred că ne vom revedea mâine pe la prânz. Luăm acelaşi avion, ştii.

— Mâine la prânz, zise Eagle.

— Da, ora Moscovei.

Bătrânul cu părul rar şi grizonat adăugă a doua placă şi Eagle se trezi în întuneric. Singura lumină minusculă venea prin găurile de aerisire făcute cu burghiul. Eagle îl auzi pe Brubaker

căţărându-se pe cutie – respirând cu greutate – pentru a strânge ultimele şuruburi.

Apoi, fostul agent al C.I.A ciocăni puţin în placa de sus. Vocea lui se auzea foarte clar şi Eagle fu sigur că se apropiase de găurile de aerisire ca să-i vorbească.

— Din acest moment, trebuie să existe o linişte absolută. O să aduc câţiva muncitori să termine de ambalat cutia. Apoi un camion o să te ducă până la avion... Ah, uitasem: mai găseşti o lampă electrică, pături şi un tricou. Dar nu le folosi înainte de a fi sigur că nu-i nimeni în cala de bagaje.

— Bine, bine... zise Eagle.

Îl auzi pe Brubaker îndepărtându-se, târându-şi picioarele pe pardoseala de beton... zgomote îndepărtate, apoi totul se linişti. Câteva minute mai târziu, desluşi nişte voci neclare.

Bâzâitul motorului electric al căruciorului care-l urca ajunse la urechile lui. Deasupra capului, plăcile începură să trosnească. Un bărbat bombănea. Fără îndoială, fixa arcurile din bandă metalică.

Eagle simţi clinchetul oţelului fixat pe plăci şi înţelese că era pus într-un camion.

Simţi cum i se ridică „colivia". Câteva secunde mai târziu, o uşă se trânti, şi camionul se puse uşor în mişcare. Aproape imediat, zgomotul străzii se amplifică până deveni asurzitor, în ciuda capitonajului. Era din nou pe şosea, refăcând – în sens invers – drumul pe care îl făcuse în Buick câteva ore mai devreme când venise de la aeroportul Kennedy.

În sfârşit, nu se simţea chiar atât de rău în cuşca sa, gol, în acea după-amiază călduroasă de septembrie. Se întreba ce va fi în câteva ore la Moscova.

O clipă mai târziu, motorul camionului se opri. Se aflau, deci, din nou la aeroport. Un cărucior îl mai ridică o dată şi, după o serie de manevre în toate sensurile – nu prea delicate – Eagle înţelese că „ambalajul" său era bine stivuit în cala de bagaje a Jumbo-jetului PAN AM. Auzi voci bărbăteşti, un câine care schelălăia şi o femeie care vorbea calm.

— Se tem mereu să nu fie abandonaţi acolo, înăuntru. Dar nu vă îngrijoraţi, va fi bine, se auzi surprinzător de clar glasul unui bărbat.

— Sper să fie aşa, răspunse femeia. Tare aş fi vrut să-l pot lua cu mine în avion. I-aş fi plătit cu plăcere locul.

— Va fi foarte bine aici, credeţi-mă, o asigură interlocutorul.

Încă vreo cinci minute, Eagle mai prinse câteva frânturi, dar prea confuze ca să le priceapă sensul. În sfârşit, uşa de la cala de

bagaje se închise şi se lăsă liniştea, întreruptă din când în când de gemetele câinelui.

O jumătate de oră mai târziu, Apaşul simţi avionul mişcându-se pe pistă. Mai aşteptă un sfert de oră după lumina roşie a ceasului cu cuarţ Pulsar Date II, apoi aparatul îşi luă elan pentru decolare. Câinele închis între bagaje alături de Mercenar continuă să scâncească până ce trenul de aterizare intră la locul lui şi avionul începu să ia în înălţime.

Eagle îşi încrucişă atunci mâinile la ceafă şi scoase un oftat adânc. Închise ochii şi zâmbi îngerilor. Era şi el la fel de neputincios până la Moscova, ca şi animalul înfricoşat care îi ţinea companie.

Zâmbi în sinea lui, gândindu-se la ziua în care, la ferma lui din Arizona, începuse totul.

CAPITOLUL II

Şi calul, şi câinele erau tot atât de grăbiţi ca şi el să ajungă. Eagle împingea cu călcâiele crupele calului protejate cu piele neagră, astfel încât să se poată îndepărta mai repede. Totuşi calul nu avea nevoie de asta ca să dea tot ce putea. Săriră repejor pe cealaltă parte a pasajului (*arroyo*[1]) şi Eagle zări, în sfârşit, locuinţa de pământ roşu pe care o construise cu mâinile lui. Câinele său, Tombi, o javră numai piele şi os, mârâia de nerăbdare.

Eagle plescăi din limbă şi slăbi frâiele. Sooty o luă uşurel la galop. Urcând pieptiş, coapsele musculoase ale Apaşului strângeau cu putere animalul. Eagle călărea cu uşurinţă. Valuri de fum ieşeau de la şemineu. Ruth, Lupoaica-Şchioapă, stătea, probabil, pe vine, ca de obicei, în faţa focului, precum indienii Sioux. Pregătise vânat ţinut la marinat două zile?

Tombi, flămând, alerga gata să-şi dea sufletul în ritmul calului şi al călăreţului. Eagle era şi el conştient că stomacul îi chiorăia. Porniseră toţi în zori. Era aproape ora şapte seara şi necruţătorul soare al Arizonei începea să coboare în spatele munţilor Harqualaha.

Ajuns la grilaj, se aplecă şi, dintr-un bobârnac, deschise zăvorul. Câinele se repezi spre casă, cu urechile în vânt, apoi întoarse capul la jumătatea drumului să vadă dacă şi stăpânul vine. Se opri brusc şi se răsuci spre grajd, văzând că Eagle ducea calul acolo. Se aşeză apoi în faţa porţii şi urmări cu răbdare fiecare gest al bărbatului, schelălăind din când în când pentru a-şi face simţită prezenţa. Apaşul ţesălă calul îndelung, îi umplu ieslea cu ovăz şi-i aduse o găleată cu apă proaspătă.

Eagle avea bustul gol. Cămaşa din piele de căprioară, pe care Ruth i-o confecţionase cu mult timp în urmă şi care pierduse orice asemănare cu obiectul numit de obicei „cămaşă”, stătea legată în jurul mijlocului. Corpul său era suplu şi musculos, fără nici un strop de grăsime de prisos, iar pielea tăbăcită de soare.

Eagle mulţumi calului cu o ultimă mângâiere, se întoarse şi zâmbi văzând codiţa neastâmpărată a lui Tombi. Pateul care îl aştepta, pregătit cu dragoste, îi dădea un plus de energie.

---

[1] În ţările tropicale, pasaj natural sau artificial care leagă cursuri de apă (n. tr.).

În acea dimineaţă, fusese să vâneze un lup.

Cu patru zile mai înainte, descoperise cadavrul ciopârţit al uneia dintre junincile cu coame lungi. Fără îndoială, era opera unui lup.

Paznicul regiunii Salome îi sugerase să pună capcane. Noile modele pe bază de cianură i se păreau acestuia mai mult decât corespunzătoare.

— Nu, îi răspunsese Eagle. O voi face în stilul meu.

— Cu arcul?

— Cu arcul.

— Încă o ciudăţenie a ecologiei, ripostase Kleinbach. Nu fi mai catolic decât papa, Scoţianule! Nici ultimul dintre apaşi nu s-ar fi gândit la asta!

— Se prea poate, dar voi încerca, totuşi.

Cumpărase mii de acri de pământ arid cu o parte din primul său salariu de mercenar. Fără un sistem de irigaţii, ferma va avea un sfârşit sigur şi nu te puteai gândi că vei creşte aici o turmă adevărată de vite. Vacile lui Eagle nu erau cine ştie ce rasă selecţionată, dar „coamele lungi”, semi-sălbatice, descendente din cirezile scăpate de spanioli în secolul al XVI-lea… erau foarte rezistente.

A doua zi după conversaţia cu Kleinbach, ploile – fenomen destul de rar în Arizona – se abătuseră asupra regiunii şi şterseseră dintr-odată orice urmă de lup.

Totuşi, nu a renunţat la planurile sale şi a plecat la vânătoare cu câinele şi cu calul, fără altă armă decât un arc şi cuţitul său din teacă (deşi era un expert al puştilor, al carabinelor şi al pistoalelor).

Acest tip de ocupaţie îl satisfăcea mai mult decât obişnuitele treburi din jurul fermei. Şi dacă lupii continuau să dea târcoale locuinţei lui, atunci el şi câinele vor şti să-i găsească şi să-i stârpească. Cu arcul. Arma apaşilor. Arma celor care l-au crescut pe John Eagle.

Traversă curtea, în timp ce nările sale fură gâdilate de mireasma de carne prăjită. Căprioara fusese doborâtă de săgeată. În casă, femeia care gătea pentru el, Ruth Foley, nu era decât pe jumătate irlandeză. Cealaltă jumătate era Sioux Ogala şi ei îi plăcea mai mult să fie numită „Lupoaica-Şchioapă”, numele ei de *squaw*[2].

Nu era aşezată pe vine când el intră, dar îngenunche în faţa

[2] Soţie de indian (n. tr.).

vetrei. Părul ei lung, negru şi strălucitor, împletit într-o parte, îi mângâia obrazul trandafiriu şi se pierdea de-a lungul pieptului.

Faţa umbrită se lumină într-un zâmbet strălucitor când zări umbra vânătorului în tocul uşii. Eagle veni spre ea. Se aplecă şi o sărută în adâncitura cefei. Ruth tresări de plăcere şi îşi trase umerii înapoi. Sensibilitatea trupului ei era pentru el o continuă uimire. Râse în sinea lui. Era atât de receptivă la mângâierile lui, încât o putea aduce la orgasm doar atingându-i uşor pieptul.

— Ţi-e foame?

— Ghici!

— Două minute, îi promise ea, zâmbind.

Ruth era mândră de pofta lui lacomă. Îi făcea plăcere să-l satisfacă. În totalitate.

Mâncară aşezaţi cu picioarele sub ei, direct pe podea, aruncând uneori bucăţi de carne lui Tombi care cerşea în pragul uşii.

— Îmi place această viaţă primitivă, spuse tânăra, zâmbind. Asta da, odihnă, după Albuquerque!

Licenţiată – cu menţiune – a Universităţii din New Mexico, Ruth avea un mic magazin în Albuquerque de care se ocupa singură. Din două în două săptămâni, când Eagle era la fermă, îşi lua maşina şi nu ezita să gonească cinci sute de kilometri ca să-l viziteze.

— Dacă nu-ţi instalezi aer condiţionat, te părăsesc.

Eagle o asigură că tocase mii de dolari ca să instaleze telefonul şi curentul electric şi mai făcuse şi un puţ adânc ca să aibă apă potabilă. Era maximum de confort pe care şi-l puteau permite. Făcuse cărămizile cu mâna lui şi intenţiona să-şi meşterească şi mobila tot singur. Apaşul intenţiona să-şi încheie viaţa în această casă. Faptul că nu dorea decât obiecte meşterite de el însuşi era o dorinţă nelămurită şi totuşi profundă a sufletului său – jumătate indian.

Se culcă cu spatele la perete, în timp ce Lupoaica-Şchioapă spăla vasele. Când ultimul pahar fu spălat şi pus la locul lui, ea îngenunche lângă el, îi luă faţa în mâini şi se strădui să-l trezească într-o mulţime de sărutări.

Deschise pleoapele grele şi o zări buimac.

Ea izbucni în râs.

— Uite un adevărat indian în pielea lui, Scoţianule! Puteam să-ţi tai gâtul, îl tachină ea.

Ridică din umeri.

— Am stat toată ziua în şa, *squaw.*

Ruth îi ţinea mâinile. Îl convinse să iasă din pat şi, pe întuneric, merseră la baie. Făcură duş împreună, frecându-se unul pe celălalt cu o mănuşă din păr de cal. Eagle se simţi revigorat. Nici nu se uitară spre prosoape. Complet goi, ieşiră înlănţuiţi pe terasă, unde vântul călduţ al deşertului le usucă trupurile. Se lăsa noaptea.

Pe patul larg, împletit din piele, făcură dragoste. De două ori.

Încântat de energia nesfârşită a iubitei sale, Eagle îşi aplecă corpul suplu şi musculos peste al ei.

Aţipi fericit. Ea se întoarse într-o parte pentru a porni radioul-deşteptător.

— Ce meştereşti acolo? bombăni Eagle care nu pricepea nimic.

— Nu te îngrijora, dragule, dormi liniştit.

Vocea puternică a unui prezentator care debita ştirile zilei, cu un puternic accent din Est, îl trezi brusc.

— Ce-i asta? se burzului el, căutând radioul pe întuneric.

Dar, mai rapidă, Ruth îl opri şi-l sărută şăgalnic pe vârful nasului.

— E buletinul de ştiri, dragostea mea. E miezul nopţii, îl anunţă ea cu voioşie.

— Şi tu mă trezeşti să-mi spui asta?

Eagle nu părea mulţumit deloc.

Capul şi umerii Lupoaicei-Şchioape se conturau parcă pe cerul înstelat.

— Nu! râse ea cristalin. Ca să-ţi urez la mulţi ani, dragostea mea! E trecut de miezul nopţii. Suntem în 8 septembrie, e ziua ta!

El deschise ochii mari.

— Ce?! Asta era!... Ai dreptate! bâigui el, scărpinându-se în cap.

Ruth se întoarse. Îşi băgă mâna sub pernă.

— Am un cadou pentru tine, zise ea, punând o cutiuţă destul de grea pe pieptul lui.

— Ce-i asta? întrebă el, nefiind încă sigur dacă s-a trezit sau nu... şi încercând să dezlege panglica pe întuneric.

Ea îi luă cutia, strânse hârtia mătăsoasă şi deschise cu un sunet uşor.

— Vezi? întrebă ea.

— Nu.

— Aşteaptă.

Tânăra scoase din cutiuţa de bijuterii un ceas cu brăţară

extensibilă, pe care îl strecură pe mâna lui. Bărbatul zări lucirea metalică.

— Ştii ce e?

— O brăţară. Nu?

— Cum n-ai mai văzut niciodată. Aşteaptă.

Ţinându-i mâna, ea apăsă pe un buton invizibil. O strălucire roşiatică scânteie pe mâna lui Eagle. Cifre luminoase ca rubinele apărură pe ecran: 12.02.

Eagle mormăi surprins.

— Un ceas, zise Ruth.

Tânăra sări din pat şi aprinse lampa de la căpătâi. Eagle, stupefiat, îşi admira ceasul Pulsar Date II de la mâna sa.

— Este un calculator, Johny! Cu mai mult de o mie cinci sute de tranzistori în interior.

Eagle nu-şi mai putea dezlipi ochii.

— Ei, bravo, bătrâne! zise el în sfârşit.

Ruth îl îmbrăţişă, stinse lumina şi alunecă în pat… îmbrăţişându-l în tăcere.

— Vrei să mai facem dragoste? îl întrebă ea.

Exact în acel moment sună telefonul.

Eagle se sprijini bodogănind de braţul Lupoaicei-Şchioape şi, tot în costumul lui Adam, porni bâjbâind în camera cealaltă şi ridică receptorul.

— Domnul Eagle? întrebă o voce feminină.

O recunoscu pe Polly Perkins, superba metisă pe care Merlin o folosea ca secretară particulară când era pe proprietatea sa din Hawaii.

— Da.

— Domnule Eagle, repetă ea cu politeţe, vă informez că din acest moment sunteţi în „Alertă Roşie”

Asta însemna că, până la noi ordine, Apaşul trebuia să fie gata de plecare în misiune douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Am înţeles, zise Eagle.

O voce de bărbat interveni.

— Scuză-mă, Polly. Eagle?

— Da, domnule… general.

Noua voce era cea a lui Samson, general – patru stele – pensionat, pe care Merlin îl angajase ca şef de personal.

— Eagle, după datele din dosarele noastre ai brevet de pilot pentru cvadrimotoare. Aşa e?

— Da, generale.

— Bine, te rog să consideri intervenţia mea ca o subliniere a stării „Alertă Roşie”. Ne întâlnim în Kansas City, Eagle.

— Kansas City?

— Cât mai repede posibil. Ştim unde te găsim.

— Am înţeles, zise Eagle.

Celălalt închise automat.

CAPITOLUL III

După douăzeci de minute de la decolarea din Montreal câinele încetă să mai scâncească. Bietul animal, îngrozit, începuse să latre şi să geamă din tot sufletul când hamalii încărcaseră bagajele noilor călători urcaţi după escala canadiană. Fusese puţin mai calm la decolare, apoi începuse iar cu gemetele.

Totuşi, se potoli până la urmă, simţind, probabil, că mai era cineva alături.

Gol în spaţiul pregătit pentru el în cutia de maşini-unelte, Eagle începu să simtă frigul. Pipăi în beznă şi găsi sub pături puloverul gros pe care Brubaker i-l dăduse la plecare.

Fu destul de dificil să-l îmbrace. Eagle îşi băgă capul, îşi ridică fundul cât putu mai sus şi reuşi să se răsucească în pulover. Apoi făcu aceeaşi acrobaţie, în sens invers, şi reuşi să-şi învelească picioarele goale într-o pătură.

Apăsă apoi butonul din dreapta al ceasului Pulsar Date II. Minuscula lampă din interior lumină cifrele de rubin: 5.27.

Eagle oftă. Mai mult de opt ore şi jumătate mai erau până la Moscova…

În ajun, în zori, fusese la pastorul Joe Big Horse să-l întrebe dacă cei doi fii ai lui se puteau ocupa de fermă, de Sooty şi de Tombi cât era el plecat.

Apoi se grăbi să se întoarcă ca să mai petreacă o ultimă jumătate de oră în pat cu Ruth înainte de a sosi fiii pastorului apaş.

Eagle mai dăduse un ultim ocol al casei cu cei doi tineri, apoi tatăl lor îl condusese la Phoenix.

La aeroportul din Sky Harbor, sărise în primul avion spre Kansas City.

Un taxi îl dusese direct la un hotel *Holiday Inn* cu douăzeci şi opt de etaje. Nu apucase să închidă uşa, că şi sună telefonul.

— Domnul Eagle? întrebă un bărbat cu o pronunţie ciudată.

— Da.

— Vă sun din partea lui Zamzon.

— Cum dracu’ e posibil…? întrebă Eagle.

Nu era o jumătate de oră de când ajunsese în Kansas City… şi vorbise doar cu un şofer care-i arătase hotelul!

— E foarte simplu, domnule Eagle, zise omul cu pronunţie defectuoasă. Ca să ajungeţi la Phoenix, nu puteaţi decât să luaţi

avionul. Şi nu puteaţi sosi decât cu cel de ora şase şi optsprezece minute. *Holiday Inn* este cel mai mare hotel din oraş, cel mai nou şi primul pe care îl aveam pe lista mea.

— Continuaţi, zise Eagle.

Explicaţia era plauzibilă, dar Apaşul nu era convins.

— Zamzon vă transmite că totul e astfel organizat încât mâine dimineaţă să începeţi cursurile. E tocmai bine că aţi ajuns joi.

— Cursuri?

Eagle era uluit.

— Da, cursuri. De la opt şi jumătate la cinci şi jumătate. Şi o să aveţi şi destule treburi personale, după câte ştiu. Va trebui să închiriaţi o maşină, domnule Eagle. Şcoala este în afara oraşului.

— Şcoala? Despre ce naiba vorbiţi?

— Boeing, domnule Eagle, răspunse omul fără să ezite. Veţi învăţa să pilotaţi un 707.

— Cine sunteţi? Cum vă numiţi?

— Nu e nevoie să ştiţi, domnule Eagle. Domnului Zamzon nu-i plac oamenii care furnizează detalii inutile. Altceva trebuie să ştiţi: domnul Zamzon vă transmite să-l contactaţi…

Telefonul amuţi. Eagle nu auzise niciodată un om vorbind cu astfel de defect. Nu-i ştia nici măcar numele. Singura persoană care i l-ar fi putut spune era Samson. Dar Samson nu dădea niciodată informaţii inutile.

A doua zi dimineaţă, Apaşul se înscrise la un curs de trei săptămâni de instrucţie la sol.

Primul lucru pe care l-a învăţat a fost că stabilitatea unui cvadrireactor este mai întâi o problemă de „atitudine de zbor”. Reglat pe o anumită „atitudine”, încărcat cu un flux de energie constant, un astfel de avion are un zbor previzibil. Atâta timp cât avionul nu a existat decât ca desen pe o planşetă, inginerii Boeing-ului au calculat lungimea pistei necesare decolării, în funcţie de greutate, temperatură şi mediu ambiant, de gradul higrometric, de presiunea barometrică şi de alţi factori.

Eagle se cufundă în curbe şi crochiuri. Un grad de temperatură în plus – cincizeci de picioare de pistă. Barometrul scade cu o zecime – o sută de picioare de pistă. Aterizare, decolare? Înţelese că piloţii unui 707 puteau să-l dirijeze cu manualul deschis pe genunchi.

Fără să mai primească nici o veste de la Samson, Apaşul a fost transferat la un simulator de zbor. Era o machetă a unei cabine 707 în mărime naturală care putea să reproducă toate situaţiile de zbor imaginabile – decolări, deturnări, aterizări forţate sau

catastrofale, pană de benzină, pană de motor... Un circuit integrat proteja imaginea unui câmp aerian pe un ecran amplasat în faţa elevului-pilot. Câmpul din imagine se schimba în funcţie de viteză, altitudine şi unghi. Era uimitor de realist.

Era într-o seară din prima săptămână de zbor pe simulator când Samson telefonă.

— Eagle? Samson. Coboară la camera 1818.

Uşa camerei 1818 fu deschisă de către un bărbat care purta un metru de panglică în jurul gâtului. Bărbatul avea aproximativ şaizeci de ani. Era slab, avea părul rar, grizonat, faţa ştearsă şi ochii bulbucaţi. Părea preocupat.

— Aşezaţi-vă la perete şi staţi drept, îi ordonă el, luând în mână anuarul din Kansas City.

Eagle se apropie de perete şi-şi lipi umerii. Era înalt. Bărbatul îi puse uşor cartea pe cap, apoi scoase un pix din buzunar şi, neglijent, însemnă înălţimea Apaşului pe tapetul camerei de hotel.

Schimbă apoi anuarul cu un polaroid cu bliţ încorporat, îl fixă pe Eagle şi-l fotografie în picioare, din faţă. Fără să scoată un singur cuvânt, se apropie de Apaş, scoţându-şi panglica de la gât.

O puse în jurul gâtului acestuia, îi făcu un semn cu degetul, apoi analiză rezultatul investigaţiilor, cu gura strânsă şi cu un aer nemulţumit. Eagle auzi pe cineva în camera de alături. I se păru că înţelese cine era la telefon. Probabil Samson.

Bărbatul măsură cu panglica umerii hainei lui Eagle şi lungimea braţelor. Fără să vorbească, îl cuprinse peste piept şi-i socoti lungimea picioarelor. Nu scoase nici un sunet.

— Sunteţi croitor? îl întrebă Eagle, zâmbind.

— Când n-am de ales...

Hotărât lucru, acest bărbat îl plictisea. Prea lua totul în serios.

— Ce credeţi de asta? întrebă o voce gravă.

Samson tocmai intrase în cameră.

— Nu o să fie uşor, generale, răspunse „croitorul”, scoţând fotografia din aparat.

— Bună ziua, Eagle, spuse Samson.

— Bună ziua, domnule.

— Ţi-l prezint pe domnul Brubaker.

— Bună seara, domnule Brubaker.

— Ah... da, bună seara, murmură Brubaker. Vorbeşte rusa? îl întrebă Samson, arătând spre Eagle cu capul.

— Nu ştiu. Vorbeşte limba rusă, Eagle?

— Nu, domnule.

— E neplăcut, zise Brubaker.

— De ce? se îngrijoră Samson.

— Am un bărbat care seamănă incredibil, într-adevăr. Ca vârstă, greutate, talie, ten etc. Dar acest bărbat vorbeşte curent limba rusă. Este licenţiat la Institutul de limbă rusă din Columbia.

Samson înclină capul şi ridică din sprâncene cu un aer interogativ.

— Nu înţeleg prea bine.

— S-ar putea afla, zise misterios Brubaker.

— Omul dumneavoastră este deja în URSS?

— Nu.

— Ei bine, atunci. S-ar zice că, într-adevăr, căutaţi mica bestie.

— A căuta mica bestie face parte din munca mea. A căuta mica bestie poate salva viaţa unui agent, se lamentă Brubaker, ridicând glasul.

Samson se strâmbă şi înclină capul cu diplomaţie. Privirea lui se încrucişă cu cea a lui Eagle şi un rictus mic îi apăru în colţul gurii. Se întoarse spre Brubaker.

— Aveţi o fotografie a acestui om?

— Da, da, bineînţeles.

Brubaker băgă mâna într-un sertar al unei măsuţe şi scoase de acolo un toc plin cu fotografii în culori.

Găsi ce căuta şi i-o întinse lui Samson.

— Ce ziceţi, generale?

Samson luă fotografia. O studie mult timp, plimbându-şi ochii spre Eagle, până ce reuşi să compare fiecare detaliu.

— Da. Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Asemănarea este chiar izbitoare. Dar, dacă puneţi mâna pe acest om, puneţi-l să-şi tundă părul… ca Eagle. Are o claie ca un vagabond.

— Ah, dar bineînţeles, domnule, se grăbi Brubaker să răspundă cu severitate.

— Omul ăsta are părul prea lung, reluă Samson.

Chiar părul lui grizonat era la fel de scurt ca în prima zi a serviciului militar.

— Ai tatuaje, Eagle? îl întrebă Brubaker.

— Nu, domnule.

— Nici semne particulare?

— Nu, domnule.

— Şi asta, pe mână?

— Poftim?

— Pe mână, eşti orb sau ce? Mâna stângă!

Zăpăcit, Eagle ridică mâneca. Nu avea nici cicatrice, nici tatuaje pe mâna stângă. Ca să înţeleagă totuşi, arătă ceasul.

— Asta? E un ceas, domnule.

Dacă nu apăsai pe butonul care conecta diodele şi ceasul nu era luminat, semăna cu o banală brăţară ornată cu rubine.

— Este un Pulsar, explică Eagle.

Apăsă pe buton, apărură cifrele şi, mândru de această ocazie, le făcu o demonstraţie.

— Vedeţi?

— Da, auzisem despre astfel de obiecte. Sunt supranumite *gadget.* Ai un ceas frumos, Eagle.

— Trebuie să te debarasezi de el, zise Brubaker.

— De ce? întrebă încetişor Samson, văzând privirea nemulţumită pe care i-o aruncase Eagle.

— Sunt sigur că bărbatul la care mă gândesc poartă alt tip de ceas. Eagle trebuie să lase ceasul aici, generale. Chestiile astea nu fac decât să fii remarcat. Să presupunem că un agent al serviciilor de securitate duşmane îl observă.

— Oh, înţeleg, zise Samson.

— Îmi pare rău, Eagle, zise Brubaker. Trebuie să te debarasezi de brăţara asta.

— Categoric, nu! răspunse Eagle. Mai bine sfătuiţi-vă omul să-şi ia unul la fel.

Samson răspunse discret:

— Ei, bine, iată! Totdeauna există o alternativă.

În ciuda a ceea ce ar fi putut face, Brubaker zâmbi, şi îl felicită pe Eagle:

— Sigur! mormăi el. O idee excelentă.

Apoi puse aparatul foto în ascunzătoarea lui, îşi strânse metrul de panglică şi ieşi din cameră fără să mai scoată o vorbă.

În timp ce Eagle nu-şi ascundea mirarea, Samson făcu o grimasă şi-l luă pe Mercenar de braţ.

— Pentru ceea ce face, acest om este unul dintre cei mai capabili din toată America, zise el cu glas şoptit, ca şi cum i-ar fi putut auzi cineva. Fii atent la el şi încearcă să-i arăţi respect până vei înţelege stilul lui. (Îl apăsă pe Eagle prieteneşte pe mână.) Dacă cel mai mic detaliu din planurile acestui om nu va fi perfect, de acolo de unde vei fi trimis, mă tem că nu prea ai şanse să te mai întorci viu.

CAPITOLUL IV

Frigul îl trezi pe John Eagle. Nu-şi aruncă privirea pe ceas. Oricum, chiar dacă ştia ce oră e, acest lucru nu-i grăbea sosirea la Moscova. Înainte, în cabina pilotului, echipajul sovietic trebuie să fi urmat celebrul „timp minim de zbor”, drag tuturor instructorilor de zbor – numai că, în avion, nu totdeauna drumul cel mai scurt e linia dreaptă.

Căutând o posibilitate de a se mişca pentru a se încălzi, înţelese de ce Brubaker îi spusese să-şi scoată hainele în Hawaii. Când ajungea la Moscova, trebuiau să fie curate şi călcate. Nimeni nu putea să gândească măcar că ar fi dormit îmbrăcat.

Îşi trase pătura pe cap şi închise ochii. Cu puţin noroc, poate adormea…

*

După o săptămână de antrenament pe simulator, Eagle fusese transferat la şcoala de „linie” – unde se pilotau adevăratele avioane 707. Acolo s-a iniţiat cu bucurie în aterizări, decolări, viraje pe aripă, coborâri şi catastrofe… pe scurt, tot ce era necesar pentru a obţine un brevet de pilotaj.

Este posibil să înveţi asta în şase săptămâni, dar un pilot învaţă, în general, în zece. Lui John Eagle nu i-au trebuit mai mult de opt.

Astfel, a avut dreptul la o săptămână de vacanţă la *Holiday Inn,* pe care a petrecut-o aşteptând un telefon de la bărbatul cu accent defectuos.

Într-o noapte, foarte târziu, a sosit un mesaj. Un rând pe o telegramă:

EAGLE

MAKALUHA CÂT MAI REPEDE POSIBIL SAMSON.

John Eagle era apaş prin adopţie. Şi prin alegere. Copilul natural al unei englezoaice aristocrate, moartă la naşterea lui, şi a lui Dennis Mac Tarry, un inginer scoţian care avusese o viaţă mai degrabă agitată, se născuse în Arizona, într-o rezervaţie, între munţii Pinaleno şi Galiuro, în spatele ultimei fortăreţe a tribului Be-Don-Ko-He, tribul lui Geronimo. Dain Blanc, a doua nevastă a lui Dennis Mac Tarry, era fiica şefului tribului şi strănepoata lui Geronimo însuşi.

După moartea lui Mac Tarry, Dain Blanc se ocupase de micul John Eagle ca de propriul ei fiu şi-l crescuse ca pe un apaş.

Era un apaş cu ochi albaştri, un apaş licenţiat la universitate, un apaş care devenise Mercenar.

Fusese selectat chiar de omul cunoscut sub numele de Merlin dintre candidaţii care răspunseseră misteriosului anunţ. Asta declanşase totul:

„Căutăm bărbat tânăr între douăzeci şi treizeci de ani, căruia să-i placă pericolul. Trebuie să aibă condiţie fizică perfectă. Să fie licenţiat universitar sau să aibă nivel echivalent. Celibatar fără obligaţii. Candidatul ales va trebui să urmeze o perioadă de antrenamente susţinute. Bani puţini şi pericol mare. Munca va fi şi mai riscantă, dar plata va fi excepţională, în cazul în care supravieţuieşte. Activitatea lui nu periclitează în nici un fel ataşamentul faţă de guvernul SUA… Candidatul trebuie să-şi pună viaţa în joc…”

Pentru a câştiga galoanele de mercenar, Eagle a trebuit să se dovedească expert în mânuirea unui număr ameţitor de arme diferite. Demonstrase în Valea Morţii că stăpâneşte tehnica judo, box şi karate. De asemenea, dovedise că, în aproape o duzină de ţări, în condiţii cât mai diverse, poate supravieţui.

Prima misiune a fost precedată de semnarea unui contract pe cinci ani. În acest contract se stipula că salariul anual a lui Eagle va fi de un milion de dolari, neimpozabili; după doi ani, mai primea un milion, tot neimpozabili; la scadenţa acestui contract, primea cinci mii de acri de pământ la alegere din ceea ce aparţinea statului. Odată îndeplinite misiunile aşa cum trebuie, primea cea mai înaltă decoraţie americană. Dacă murea în timpul serviciului, copilul său, dacă avea, obţinea la vârsta majoratului un serviciu oficial, la alegere.

Nu era zbor direct de la Kansas City la Hawaii în acea seară. Eagle reţinu un loc pentru Honolulu, via Coasta de Vest, la primul zbor de a doua zi dimineaţă.

*

Omul care răspundea la numele de Merlin apăsă un buton de pe braţul fotoliului său rulant. Fotoliul alunecă încetişor spre peretele de sticlă care dădea în faţa craterului Makaluha.

Dinspre vulcanul stins, Merlin putea să arunce o privire spre micul său regat. Pentru asta, apăsa un alt buton, în perete, şi camera întreagă se rotea în jurul unei axe hidraulice. În egală măsură, putea să urce sau să coboare această cameră, care nu era decât una dintre cele patruzeci de săli ale locuinţei sale de granit, construită ca o fortăreaţă în gaura căscată a bătrânului vulcan.

Când camera se învârtea, o plăcere fără seamăn îl invada pe domnul Merlin. Nu se plictisea niciodată de această privelişte. Scoase un lung oftat de satisfacţie când insula Maui intră în câmpul său vizual, cu întinderile ei de iarbă grasă, vegetaţia luxuriantă şi măreţia ei strălucitoare. Nici o nuanţă de verde nu putea egala verdele de Hawaii.

Camera se răsuci încetişor. Odată turul făcut complet, după ce Merlin admiră peisajul de pe Makaluha camera a fost oprită, cu un uşor declic. Merlin oftă iar. Gata cu contemplaţia şi cu reveria! Avea de lucru.

Înaintă cu fotoliul spre biroul aurit – aparţinuse unui doge veneţian – şi ridică unul dintre cele şase telefoane pe care le avea în faţă.

— Polly?

— Da, domnule Merlin.

— La ce oră este întâlnirea cu Eagle?

— Într-o jumătate de oră, domnule.

— Bine. Dă-mi dosarul acestei afaceri – ştii ce vreau să zic – să-mi mai arunc un ochi înainte de întâlnire.

Merlin aşteptă ultimul „Da, domnule” al conştiincioasei sale secretare şi închise. Luă o havană lungă, o aprinse cu o brichetă din aur, apoi se întoarse la fereastră şi rămase acolo, absorbit de gânduri, trăgând din ţigara de foi.

O umbră de îngrijorare îi tulbură fruntea pentru o clipă. Eagle? Un om de valoare, fără îndoială, dar... Dar ce? Putea oare să conteze pe el până la sfârşit?

Detaşat, încercă să calculeze şansele de supravieţuire ale lui Eagle. Erau minime.

Domnul Merlin îşi veni în fire. Ce sens avea să se înduioşeze de soarta lui John Eagle?... Era deja mort 99% înainte chiar să se usuce semnătura sa pe hârtia contractului. Domnul Merlin nu se gândise la neplăcuta eventualitate de a-l trata într-o zi cu prietenie. Eagle nu era decât o armă – o armă rezervată loviturilor dure.

În acelaşi timp, era, totuşi, bine dacă această armă supravieţuia.

Furios pe el însuşi pentru această neobişnuită incursiune sentimentală, trase cu putere din ţigară. Devenea sensibil dintr-odată? Totuşi, nu era prima oară când trimitea un om la moarte sigură. Fusese el însuşi faţă în faţă cu moartea, în tinereţe.

Bunicul lui Merlin fusese şi el un mare tâlhar printre nenorociţii epocii sale. Dar avusese noroc. În timp ce goana îmbogăţirii

întinase reputaţia multora, bunicul său rămăsese în umbră, fără a fi cunoscut. Făcuse avere dintr-odată, în maniera timpului: cu vapoare cu abur şi cu căi ferate. Reuşise să-i lase fiului său mai mult de cinci milioane de dolari.

Şi tatăl lui Merlin lăsase fiului său o sumă tot aşa de mare. Cu un astfel de debut avantajos, nevoia de a face avere nu-l interesase niciodată pe Merlin. Ar fi fost prea simplu şi spiritul său combativ n-ar fi avut nici o satisfacţie. Îşi putea estima averea în miliarde de dolari – numărul milioanelor chiar nu mai era interesant. Luase, deci, hotărârea de a se retrage din afaceri, păstrând, totuşi, o imagine a situaţiei.

Domnul Merlin îşi făcuse studiile superioare la Harvard.

Era modelul omului cinstit din secolul al XVI-lea, fiind, în acelaşi timp, un paradox: în anumite domenii era neştiutor ca un copil, în altele – mai şmecher decât un vulpoi.

Licenţiat în fizică nucleară, dar interesat doar de teorie, îi plăceau poveştile cu zâne şi filmele lui Walt Disney. Cunoştea bine opt limbi străine şi tradusese *Bhagavad-Gita* în engleză. Scria romane poliţiste de succes sub un pseudonim care nu avea să fie divulgat niciodată, pentru că tot el era şi patronul editurii care le publica. Colecţia sa de obiecte de artă şi casa părintească fuseseră donate statului New York, deşi ele singure reprezentau o avere.

Dar exista şi un revers al medaliei. În 1917, se încorporase în Marină – nu avea chef să trândăvească la Washington, chiar colonel fiind – şi fusese trimis în Franţa cu gradul de căpitan de infanterie. În timpul luptei de la Argonne, în timpul unui asalt, un glonţ îi atinsese coloana vertebrală. Nu a mai mers niciodată.

— V-am adus dosarele, domnule Merlin, îl anunţă Polly Perkins, intrând în cameră.

Merlin se întoarse cu scaunul şi-i mulţumi din ochi. Era încă o femeie foarte frumoasă. Deşi avea de acum vreo patruzeci de ani, sub *pareo*[3] se ghicea un corp de zeiţă.

Părul lung, negru ca smoala, cu câteva fire argintii, era o moştenire de la strămoşii polinezieni.

— E bine, bine, mormăi domnul Merlin, apropiind fotoliul electric de biroul aurit.

Era preocupat de John Eagle. De câte ori ar fi putut el, Merlin, să-l trimită în misiuni imposibile şi să-l vadă revenind, în ciuda oricărei speranţe?

[3] Veşmânt tahitian înflorat (n. tr.).

*

Eagle îşi pusese prima dată hainele lui după zborul de la Kansas City la San Francisco, cele cinci ore într-un avion vechi până la Honolulu şi, în sfârşit, voiajul în hidroavionul particular a lui Merlin până în vârful Makaluha.

Un valet polinezian îi pregătise hainele pe pat, în timp ce el făcea un duş. Odată uscat, rămase în casă puţin timp, privind cu dezgust lucrurile din faţa sa. Nu-l interesa numele proprietarului. Singurul indiciu era o marcă de lenjerie – HKH – pe un chilot şi pe un maieu de corp. Costumul era din tweed irlandez, cusut de mână.

Eagle îşi puse cu repulsie şosetele şi lenjeria proaspăt spălate, apoi restul hainelor şi, resemnat, trecu în salonul cu ecran de proiecţie unde Merlin îşi desfăşura întâlnirile.

Se aşeză într-un fotoliu. Aproape imediat, câteva lumini puternice îl orbiră. Vocea groasă a lui Merlin se auzi prin difuzoarele din pereţi.

— Bună seara, domnule Eagle. Mă bucur să vă revăd.

— Mi-ar fi plăcut să pot spune acelaşi lucru, răspunse Apaşul.

Ecranul însă nu-i arăta decât propriul chip. Nu-l văzuse niciodată pe Merlin, nici în realitate, nici măcar pe ecran.

— Bine, reluă vocea lui Merlin. Presupun că Samson v-a informat că această misiune se apropie mai mult de spionaj decât cele obişnuite?

— Da, domnule.

— Bănuiesc că v-ar plăcea să ştiţi unde veţi fi trimis? reluă Merlin cu un râs fals.

— Foarte adevărat. Tot ce ar trebui să fac.

— Veţi merge în Uniunea Sovietică. Mai exact, la Moscova, pe aeroportul din Vnukovo.

— Ce să fac acolo?

— Ce să faceţi? îl tachină Merlin. Să furaţi un avion, desigur.

— Un 707, bănuiesc.

— Nu... Un TU-350. Un aparat care seamănă cu 707. Acum câţiva ani, ruşii au pus mâna pe un aparat militar asemănător lui 707, aflat în recunoaştere, neînarmat. L-au obligat să aterizeze; în final, au eliberat echipajul, dar niciodată aparatul. L-au studiat temeinic şi nu au ezitat să-l copieze fără ruşine.

— Dacă înţeleg bine, acest TU350 este, de fapt, un 707 puţin modificat.

— Din câte am înţeles, seamănă destul.

— Dar e o nebunie. Vreţi să fur singur maşinăria asta

nenorocită?

— Nu singur. Vă vom ajuta.

— Cum aşa?

— Veţi vedea.

— Şi unde o să duc acest TU-350, dacă voi reuşi să-l fur?

— Veţi vedea.

— Voi avea măcar o pistă de aterizare, sau trebuie să presupun că mă voi aşeza ca o floare, în mijlocul unei turme de vaci? Ştiţi, chestia asta nu e un zmeu pentru copii.

— Terenul de aterizare este în curs de amenajare.

— În curs! Dumnezeule! Dar trebuie cel puţin o pistă de zece kilometri ca să aterizezi cu un astfel de aparat, chiar folosind paraşutele de necesitate. Şi doi kilometri în plus pentru decolare.

— Ştiu asta, normal.

— Ascultaţi, nu sunt inginer, nu cunosc densitatea necesară betonului care să suporte o astfel de încărcătură. Dar, în orice caz, nu sunt suficiente câteva săptămâni ca să pregăteşti materialul indispensabil construirii unei piste pentru Boeing.

— Noi credem că asta e posibil.

— Sunteţi complet nebun. Doar dacă nu sunteţi magician.

— Dragul meu Eagle, vă înşelaţi când vă gândiţi la piste amenajate pentru sute de aterizări şi decolări pe zi. Nouă ne trebuie o pistă care să fie folosită doar o dată sau de două ori şi, în acest caz, nu impune aceleaşi norme tehnice. În timpul celui de-al doilea război mondial, aviaţia a creat covoare de oţel demontabile, folosite în lumea întreagă, care s-au dovedit a fi excelente piste temporare.

— Bun, de acord. Să admitem că această problemă e rezolvată. Acum, de ce n-aş putea şti mai multe despre miracolele pe care trebuie să le fac? Nu-mi puteţi spune mai multe despre ce voi face cu maşinăria asta când, într-un fel sau altul, o voi fura?

— Să privim lucrurile în faţă. Dacă cumva nu merge, veţi cădea în ghearele KGB-ului. În cazul acesta, cu cât veţi şti mai puţin, cu atât le veţi putea spune mai puţin.

— Vreţi să spuneţi „cu atât mai puţin vor scoate de la mine prin tortură”.

— E dur… dar corect să ştiţi cum stau lucrurile.

— Bine. Şi acum, puteţi să-mi spuneţi de ce a fost necesar acest circ: Brubaker, hainele, fotografiile, dublura…?

— URSS este o ţară unde este foarte dificil să intri şi de unde e şi mai greu să ieşi fără autorizaţie.

— Continuaţi, vă rog.

— Explicaţia pentru circul pus la punct de Brubaker, cum spuneţi dumneavoastră, este că veţi ajunge clandestin la Moscova şi veţi prelua identitatea unui american care e deja acolo, legal. Acest om va sta în umbră până când veţi reuşi să zburaţi.

— Pot să ştiu despre cine e vorba?

— Despre un tânăr inginer american care va ajunge la Moscova în câteva ore. Merge la un târg internaţional despre utilaje. Îşi va prezenta actele autorităţilor, apoi va dispărea un timp pentru a vă lăsa locul. Am înţeles că semănaţi suficient, încât nimeni să nu descopere şmecheria.

— Şi cine sunt cei care mă vor ajuta?

— Iată încă un lucru pe care nu trebuie să-l ştiţi, pentru moment. Este posibil să fiţi capturat de către serviciile de securitate sovietice. Dacă se va întâmpla asta, nu vreau să fiţi pus în postura de a trăda.

— Şi când voi avea plăcerea să-i întâlnesc?

— Curând. La Moscova. Cineva se va apropia de dumneavoastră şi vă va spune „4 iulie 1776”. Aceasta este parola. Veţi răspunde: „1547”, anul în care Ivan cel Groaznic a fost numit ţar al întregii Ruşii.

— Şi nu voi mai ştii altceva?

— Exact. Nu veţi mai ştii nimic de aici încolo.

— Mda… încă o mică problemă… V-aţi gândit la radarele Armatei Roşii? O să-i am la spate pe toţi vânătorii armatei sovietice. Nu-mi oferiţi chiar icre negre.

Merlin râse satisfăcut.

— O să vă încredinţăm o minunată cutiuţă neagră. Este cel mai performant sistem antiradar din lume. Garantat, bruiază toate ecranele de urmărire.

— Aveţi impresia că savanţii noştri sunt mult avansaţi decât de ai lor?

— Nu chiar. Vor descoperi ei înşişi foarte repede principiile de funcţionare a acestei cutii şi în patruzeci şi opt de ore, fără îndoială, vor pune la punct un sistem foarte eficace. Este încă o problemă contra cronometru, Eagle. Dar, în acest moment, noi suntem în avans.

— Şi dacă pierdem acest avantaj „temporar” înainte ca eu să fi părăsit ţara, totul e ratat, nu-i aşa?

— Asta e, exact aşa. Aţi rezumat perfect situaţia.

CAPITOLUL V

Eagle se trezi cu capul înţepenit în capacul cutiei, cu mica pernă sub gât. Puţin ameţit, se întrebă cum de reuşise să-l ia somnul într-o astfel de poziţie. Apoi înţelese că avionul începea să coboare. Brubaker se gândise la tot, mai puţin la centura de siguranţă. Corpul îi alunecase în spaţiul strâmt pe care oamenii însărcinaţi cu confecţionarea cutiei se milostiviseră să-l lase.

Se aşeză cât mai confortabil, cu capul la trei centimetri de plafon. Câteva minute mai târziu, craniul lui atinse din nou plafonul „coliviei”. Apăsă butonul Pulsar-ului. Cifrele roşii arătau: 1.44.

Undeva în faţa lui, nefericitul animal se puse iar pe schelălăit.

Eagle începu să râdă:

— Calm, bătrâne, zise el încetişor. Nu te îngrijora, nu mai ai mult.

Şocul trenului de aterizare pe pistă fu aproape insesizabil, dar frâna care i-a urmat îl lămuri că avionul atinsese pământul.

— Vnokovo, murmură Eagle. Când or veni să mă caute?

Simţi avionul rulând un timp care i se păru interminabil. O ultimă frânare, şi uşile calei de bagaje se deschiseră. Auzi vorbindu-se ruseşte. Apoi zgomote, agitaţie. Schelălăiturile câinelui se transformară curând în lătrături voioase. Eagle auzi o femeie râzând, ciripind vorbe drăguţe (în rusă!), adresate animalului. Eagle înregistră toate nuanţele vocii. Se întrebă dacă e aceeaşi doamnă care adusese câinele la New York şi care, acolo, vorbea engleza.

Zgomotele din jurul lui se potoliră, apoi încetară complet. Eagle era sigur că şi ultima valiză fusese coborâtă. Înţelese că nu mai rămăsese de descărcat decât marfa.

După câteva minute, auzi zgomotul unui motor, câteva frânturi în limba rusă, apoi simţi cum cuşca lui este ridicată, alunecând uşor, şi deplasată.

După o scurtă plimbare şi o schimbare de nivel, se opri. Eagle bănui că e pusă într-un camion. Un sfert de oră mai târziu, motorul demară şi vehiculul o luă din loc.

Drumul dură o oră şi zece minute şi înţelese diferenţa de trafic dintre Moscova şi New York. Deduse că Vnokovo, ca toate aeroporturile internaţionale, se găsea departe de centrul oraşului. Sau, cel puţin, faţă de locul unde mergeau.

Camionul încetini, ajunse la o intersecţie (ieşea de pe autostradă?), luă trei viraje dificile, se opri (era la stop?), frână brusc (vreo bătrână?), apoi opri.

Ajunsese!

După manevrele făcute, Eagle parie că parcase lângă o rampă de descărcare. Aşteptă. Nu-i era prea cald. Nu se gândea decât la plăcerea de a merge la baie. În timpul zborului, nu-şi putuse găsi o poziţie favorabilă astfel încât să-şi folosească oliţa.

Aşteptă.

Era reconfortant să audă voci… chiar în limba rusă.

Dacă serviciile secrete sovietice avuseseră de gând să-l prăjească, era aproape gata.

Lipsa de interes pe care o arătau cutiei demonstra că – până atunci – totul se petrecuse cum gândise Brubaker.

Abia după o jumătate de oră se auziră voci.

În sfârşit, doi bărbaţi descărcară lada. Câteva bombăneli pe ici, pe colo, alt cărucior (deja obişnuit) şi Eagle fu transportat pe pneuri confortabile, dar solide.

De data aceasta, drumul i se păru prea lung. După ce urcă un etaj, ajunse într-o cameră al cărei ecou îi amintea de dealurile Donremy.

Câteva cuvinte în rusă care sunau a întrebări, o voce feminină care răspunse, totul părea foarte aproape; maşinăria se deplasă iar câţiva metri. Isteţ ca un Sioux, apaşul ghici că această voce dădea ordine privind recepţia definitivă.

Cuşca coborî, căruciorul se îndepărtă şi totul se linişti.

După puţin timp, se auziră uşile şi Eagle desluşi o voce îndepărtată:

— Da, da, duceţi-vă.

Alt zgomot de uşi. Din interior, era dificil de apreciat de unde veneau sunetele.

Dintr-odată, foarte aproape de el, auzi o voce:

— Eagle? Brubaker. Te scoatem cât mai repede, bătrâne. Trebuie, mai întâi, să scăpăm de cercurile astea.

Chiar deasupra lui, auzi un metal frecat de lemn, apoi un zgomot surd pe care îl făcu panglica de oţel. Brubaker mormăia. Primul cerc sări, apoi altul. Planşele de deasupra trosniră şi Eagle înţelese că Brubaker umbla acum la şuruburi. Recunoscu respiraţia greoaie a bătrânului.

Câteva clipe mai târziu, fu orbit de lumina unei lămpi. Brubaker scoase prima placă. Eagle profită şi-şi ridică picioarele înţepenite, se întinse şi scoase capul.

Bărbatul slab, cu ochi bulbucaţi şi păr rar, nu-şi putu reţine unul dintre rarele sale zâmbete.

— Nu arăţi rău deloc! (Încă zâmbea. Avea dinţi falşi). Hai, în picioare! Avem multe de făcut!

Eagle se ridică şi ieşi din cuşcă. Erau singuri într-un depozit uriaş pe care un perete îl separa în două.

— Mă simt ca Lazăr, i se adresă el lui Brubaker. Parcă aş fi ieşit din coşciug.

— Dacă putem spune aşa, răspunse Brubaker, în timp ce pregătea un aparat de ras electric. Cred că ţi-ar plăcea să mergi la baie, nu-i aşa?

— Mai întrebaţi! Unde e?

— Din păcate, va trebui să mai aştepţi…

— Poftim?

— Mai întâi, să te razi puţin.

— De ce?

— Nu crezi, totuşi, că o să te las să ieşi aşa.

— Ce mai e şi asta?

— Nu am o toaletă particulară să ţi-o pun la dispoziţie, bătrâne. Vei fi obligat să foloseşti instalaţia din parcul expoziţiei. În dimineaţa asta, domnul Higbee a venit aici la patru ace, mirosind a *after-shave.* Nu poate fi văzut acum cu o barbă de două zile.

— Ce neplăcut! Dă-mi asta, bombăni Eagle.

Luă aparatul şi începu să se radă. Brubaker îi ţinea o oglindă în faţă.

Nu era obişnuit cu aparate de ras electrice şi se descurcă greu.

— Este un aparat rusesc? bodogăni el.

— Nu, bineînţeles că nu. Nu se fabrică chestii de astea în acest paradis muncitoresc. Este un model american, cu transformator încorporat.

Eagle se rădea cu grijă. Dintr-o trusă de toaletă, Brubaker scoase apoi un pieptene, o mănuşă umedă şi un prosop. Apaşul se şterse pe faţă şi sări în hainele lui Higbee.

— Ce costum purta domnul acesta azi dimineaţă când a plecat de la hotel?

— Exact la fel. Unul ca al tău, răspunse Brubaker, vizibil mulţumit. Am comandat două identice. Le-am şi curăţat la fel, chiar marca lenjeriei e aceeaşi, în caz că KGB-ul verifică.

— Precauţiile astea mă duc cu gândul la paranoia, comentă Eagle, încheindu-se la nasturi. Ce credeţi, îşi bagă ei nasul în

dulapurile fiecărui turist care intră în ţară?

Brubaker tocmai scotea din cutie valiza şi celelalte lucruri ale Apaşului, tocul de bachelită şi sistemul antiradar, sacul de plastic plin de ruble…

— Aceste precauţii „paranoice” au salvat viaţa mai multor agenţi, tinere.

— OK, zise Eagle. Scuzaţi-mă.

Era chiar sincer. Era evident că Brubaker lucrase la acest proiect cu multă competenţă. Dacă îşi vărsa nervii pe acest bătrân, acest fapt nu schimba situaţia.

— Arătaţi-mi doar toaleta cea mai apropiată.

Brubaker îl mai verifică o dată, clătină din cap şi-l conduse până la uşa încuiată din peretele despărţitor. Deschise, şi Eagle observă că se afla în fundul unui hol foarte înalt şi mare. Tot felul de utilaje erau expuse… Apaşul nu mai văzuse atâtea în viaţa sa…

— Le place să facă totul la scară mare, zise Brubaker, strâmbând din nas.

Mii de gură-cască se plimbau în jurul standurilor. Bătrânul îl luă pe Eagle de braţ şi-i arătă o scară care ducea la un balcon de-a lungul unui perete.

— Acolo sus, zise. Nu ai nevoie să te ţin de mână. Toate indicatoarele sunt în limba engleză şi încă în alte vreo cinci-şase limbi. Când cobori, mă găseşti la standul american.

Câteva clipe mai târziu, după ce se ocupă de ceea ce era mai urgent, Eagle se opri puţin la balcon şi contemplă… Moscova. Ruşii erau mai scunzi şi mai robuşti decât americanii obişnuiţi. În schimb, erau mai prost îmbrăcaţi decât ar fi crezut.

Costumele bărbaţilor păreau nişte uniforme sobre, cu pantalonii prea largi şi necălcaţi. Cravatele erau drepte, ornate în dungi. Cât despre păr, era lung pe ceafa şi scurt la urechi. Femeile nu aveau ruj pe buze, dar părul era vopsit şi încreţit.

Eagle mai întârzie câteva minute, aşteptând cu răbdare să-şi clarifice primele impresii. Înţelese dintr-odată ce-l frapase inconştient şi zâmbi. Nici o femeie nu purta pantaloni.

Coborând scara ca să-l întâlnească pe Brubaker, se încrucişă cu două blonde drăguţe. Pomeţi slavi, zâmbete largi şi tocuri înalte.

— Ah, da, Higbee, se auzi chemat de către Brubaker când ajunse la standul american.

Brubaker îi lăsă pe cei trei ruşi cu care vorbea şi se îndreptă spre Eagle. Scoase un paşaport din buzunarul interior al vestei

sale şi i-l puse în mână.

— Ia asta, zise el. De fapt, asta ar fi trebuit să fac chiar la început.

Eagle îşi puse paşaportul în buzunar şi ieşi din sală în urma lui Brubaker.

— Ţi-am spus că le place să facă lucruri la scară mare, zise acesta, arătându-i o terasă gigantă din care o scară cobora spre o esplanadă la fel de largă şi plină de oameni.

La orizont nu era decât gazon cât vedeai cu ochii. Afară era plăcut, soare şi cam cincisprezece grade Celsius. O zi însorită de septembrie.

— Este aproape de amiază, reluă Brubaker. Poate nu simţi încă oboseala călătoriei, dar o să vezi după-masă!

— Cum se numeşte locul ăsta? se interesă Eagle.

— Este Parcul Dzerjinski, răspunse bătrânul. Ai impresia că acum este prânzul, dar nu uita că la New York este miezul nopţii, iar corpul tău funcţionează încă după acea oră.

— Ca la Kansas City…

— Asta e, da… Cel mai bun lucru este, fie că-ţi place sau nu, să te bucuri de o mică siestă, ca şi mine. Nu încerca să faci prea multe în seara asta, culcă-te devreme. Mă rog cerului să nu fii contactat înainte de a profita de o noapte de somn. Bine. Hai, trebuie să găsim un taxi.

— Că veni vorba de contact, zise Eagle, coborând scara. Cine va fi? N-ai nici o idee?

— Bineînţeles că nu. (Brubaker era scos din minţi.) Dumnezeule! Te porţi ca un copil.

— Nu sunt obişnuit cu acest gen de muncă, se scuză Eagle, întrebându-se dacă Samson şi Merlin nu descoperiseră deja misiunea imposibilă: nu era bun pentru spionaj.

— Totul se bazează pe „ce e necesar de ştiut”. De exemplu, eu nu ştiu ce trebuie să faci aici, pentru că nu e nevoie să ştiu. Urmează instrucţiunile şi aşteaptă să fii contactat.

Brubaker descoperi un şir de taxiuri, toate gri. Urcă în primul, se instală în faţă şi explică şoferului, în timp ce Eagle se aşeză pe bancheta din spate. Maşina demară. Apaşul, mai atras de turism decât de spionaj, se întoarse să mai vadă pentru ultima dată parcul Dzerjinski.

— Este o expoziţie permanentă, zise Brubaker. „Expoziţia Realizărilor Economice”. (Strecură portofelul de piele în mâna lui Eagle.) Este cel al lui Higbee. A lichidat aproape toate cecurile de călătorie, astfel încât ai destui bani lichizi… Ne-am gândit bine:

nu poţi să-i foloseşti semnătura.

Eagle îşi puse portofelul în buzunarul interior.

— Ai putea să-mi arăţi puţin oraşul, dacă tot avem timp.

— Dacă vrei… Suntem pe Esplanada Mir. Asta înseamnă „Pace”.

Era un bulevard foarte larg. După câteva minute intrară pe o arteră chiar mai vastă.

— Bulevardul periferic Sadovoie, zise Brubaker. Ocoleşte oraşul vechi.

După Eagle, erau cel puţin douăsprezece benzi pe acest capăt de autostradă. Circulaţia era densă, dar observă că cele mai multe vehicule erau de serviciu: camioane sau autobuze supraaglomerate şi taxiuri. Nu erau decât câteva maşini particulare.

— Ai zice că şoferii sunt destul de calmi pe aici, remarcă Eagle.

— Vrei să zici că nu prea claxonează? Da, e adevărat.

Taxiul o luă pe o stradă comercială largă şi Brubaker îi atrase atenţia Apaşului asupra unei clădiri înalte, bogat ornamentată, prin faţa căreia trecură.

— E Teatrul Ceaikovski, renumit pentru sala de concerte. Suntem pe strada Gorki.

Fiecare monument istoric era comentat patetic. Eagle nu-i prea dădea atenţie ghidului său; mai degrabă admira oraşul. Părea că tocmai plouase. Trecătorii purtau toţi impermeabile scurte de nailon, albastre sau maro. Magazinele erau moderne, dar marfa expusă nu era aranjată cu prea multă imaginaţie.

Practic, nu existau firme luminoase. Produse de proastă calitate se bucurau de reclame la fiecare colţ de stradă. De două ori, taxiul trecu pe lângă oameni care stăteau la coadă în faţa unui magazin de băuturi spirtoase, cu un deget în sus. De fiecare dată, Eagle vru să întrebe ce înseamnă asta, dar atenţia i se îndreptă asupra altor lucruri.

— Strada asta e chiar o vitrină de Crăciun, adăugă laconic Brubaker. Acolo e teatrul oraşului Moscova… şi aici, la dreapta, un restaurant georgian. Excelent. Să încerci *khanchkara* dacă ai ocazia. Un vin grozav… Ah, am ajuns!

Taxiul ocoli o moviliţă de pământ plantată cu flori şi se opri în faţa unui hotel înalt, alb complet.

— Aici cobori… Hotel *Inturist.* E cel mai nou. Camera 2206. Iei cheia de la camerista etajului. Dacă ai nevoie de mine, sunt la *Rossia,* de cealaltă parte a pieţii.

Taxiul plecă. Eagle se trezi singur pe trotuar şi se surprinse analizând culorile zidurilor Kremlinului pe care îl zărea la colţul străzii. „Galben precum ciuboţica-cucului”, îşi zise.

CAPITOLUL VI

Un portar posomorât şi fără chef îi deschise uşa şi domnul Higbee – alias Eagle – intră fără să şovăie în holul plin de oglinzi al hotelului *Inturist.* O ocheadă rapidă, şi descoperi ascensorul.

După o aşteptare destul de lungă, una dintre uşile glisante ale acestuia se deschise. Eagle intră în cabină alături de trei ruşi.

— *Dvienaksatovo,* îi spuseră liftierului.

— Douăzeci şi doi, adăugă Eagle.

Liftierul îl privi buimac.

— Douăzeci şi doi, repetă Eagle.

Unul dintre bărbaţi îi spuse ceva liftierului în rusă. Acesta dădu din cap, închise uşa şi ascensorul porni. Omul care vorbise îi surâse lui Eagle.

— Asta înseamnă douăzeci şi doi în limba rusă.

Camerista etajului – o femeie de aproximativ patruzeci de ani, cu o figură lătăreaţă de ţărancă, cu ochi mici, bănuitori – îi zâmbi formal de politeţe. Avea o uniformă gri, fără nici o urmă de eleganţă.

— Doi, doi, zero, şase, zise Eagle.

Femeia îl privea, fără să clipească, fără să zâmbească, fără să mişte.

— Doi, doi, zero, şase, repetă Eagle, întrebându-se dacă nici ea nu pricepea engleza.

— Higbee, reluă el, schimbând stilul.

Ea îl studie îndelung, fără să zică nimic.

O să-i ceară paşaportul?

Dacă o s-o facă, va fi dificil pentru el să scape. Un examen atent al fotografiei lui Higbee ar fi descoperit imediat impostura.

Stânjenit, Apaşul aştepta cu curaj... gândind că Merlin şi Samson ar fi putut să aleagă pe cineva mai experimentat în spionaj.

Ochii femeii se desprinseră, în fine, de pe faţa lui şi, cu un deget gros, parcurse lista cu nume pe care o avea în faţă.

— Da, domnule Higbee, zise ea fără să se obosească prea tare. La ce oră doriţi să vă trezim mâine dimineaţă?

— Cum se luminează, zise Eagle, luându-şi cheia.

Intră în cameră având sentimentul că era inutil să aştepte mai mult de la cameristă. Hotărât lucru, ideea de a-i lua locul lui Higbee la Moscova i se părea mai nebunească decât oricând.

Camera era mare şi luminoasă, garnisită cu mobilă finlandeză de lemn masiv, elegantă. Eagle îşi aruncă pe pat portofelul şi paşaportul şi se apropie de fereastră: i se tăie respiraţia. Camera dădea spre Piaţa Roşie! Privirea lui se opri o clipă spre Kremlin, Mausoleul lui Lenin, spre catedrala Sfântul Vasile, cu uimitoarele sale cupole în formă de ceapă.

Apoi traversă camera şi deschise dulapul. Higbee venise din America cu mai mult de o jumătate de duzină de costume care trădau o preferinţă clară pentru tweed-ul irlandez şi ţinuta prinţilor de Wales. Trase un costum cusut de mână şi îl agăţă cu grijă pe un umeraş cu iniţialele HKH. Meticulosul domn Higbee nu avea, fără îndoială, încredere în umeraşele ruseşti.

Merse apoi la baie şi îşi oferi plăcerea de a-şi scoate ciorapii şi lenjeria pe care le găsea chiar vulgare. Cada era foarte primitoare. Brubaker avusese dreptate, se simţea dintr-odată foarte obosit. Îl dureau muşchii.

O banderolă de hârtie proteja cada, cu o inscripţie în limba rusă care însemna „Dezinfectat”. Chiuveta nu avea dop. Eagle deschise robinetul de apă caldă şi se instală în cadă. Se întinse cât era de lung, lăsă apa să-i ajungă până la gât, făcu câteva bule şi începu să se săpunească. Apoi aţipi.

Zăpăcit, se trezi simţind că apa se răcise. Cu vârful degetelor, apucă prosopul agăţat deasupra capului, se ridică şi scoase dopul. Oboseala pe care o simţise până în măduva oaselor se evaporă. Totuşi, avea chef să doarmă.

Se întinse şi puse mâna pe suportul de prosoape. Şi-o trase rapid. Suportul era fierbinte!

Sări din cadă, aruncă o privire încruntată acelui instrument de tortură, căutând un prosop de baie. Atunci înţelese: acesta era minunat de cald. Era un suport încălzitor.

După ce se uscă, Apaşul se lungi, complet gol, în pat.

Era încă lumină când se trezi. Apăsă pe butonul Pulsar-ului: aproape nouă. Nu-i veni să creadă. Privi cerul printre storurile veneţiene şi îşi dădu seama că la Moscova, datorită latitudinii, se înnopta târziu, chiar în septembrie.

Aşezat pe pat, constată că-i era foame. Apucă reflex paşaportul lui Higbee şi începu să-l răsfoiască. Prenumele alter ego-ului său erau Howard şi Keith. Eagle avea trei luni când Howard Keith Higbee se năştea la Minnesota. HKH avea acelaşi păr negru ca şi J E, aceeaşi faţă mică, pătrăţoasă, cu tenul măsliniu, dar Eagle nu descoperi, totuşi, o asemănare izbitoare. Din fugă, un străin i-ar fi putut confunda, dar în nici un caz un

ochi format nu s-ar fi înşelat. Un poliţist, de exemplu. Sau o cameristă.

Apaşul îşi alese unul dintre costumele princiare ale lui Higbee. Îşi puse o veste tricotată gri, cu nasturi şi clape asortate hainei şi pantalonilor.

Pe coridor, Eagle dădu cheia cameristei şi aşteptă ascensorul. Abia atunci aruncă o privire femeii.

Nu era aceeaşi ca la sosire. Aceasta era ceva mai tânără şi avea o faţă uşor mongoloidă. Eagle simţi ochii ei negri cercetându-l până sosi liftul.

Merse în sala de mese ca să cineze. Un şef de sală morocănos şi bătrânicios îi oferi un loc la o masă ocupată deja de cinci ruşi care nu păreau a se cunoaşte între ei. Aceştia beau enorm, ca – de altfel – toţi ceilalţi clienţi. Se uitară la Eagle cu o curiozitate făţişă, îi vorbiră şi îi arătară mult interes, chiar dacă îşi dăduseră seama că nu vorbea ruseşte.

Eagle trebui să aştepte vreo douăzeci de minute bune până i se aduse meniul. Cu greu explică ce voia: salată, o ciorbă, friptură şi legume.

Serviciul lăsa mult de dorit. Odată dispărut, chelnerul nu mai apăru decât după o jumătate de oră. Aduse un platou rece, altceva decât ceruse, asta ca să nu vină cu mâna goală...

Îi trebuiră aproape două ore şi jumătate până când reuşi să mănânce. Se întrebă dacă birocraţia care sufoca turismul în URSS nu se gândise să instaureze sistemul capitalist al bacşişului ca să impulsioneze puţin personalul.

După ce termină de mâncat, Eagle porni să facă un tur pe afară. Noaptea era rece. I-ar fi prins bine un pardesiu.

Întors în camera sa, la etajul 22, alese unul cu guler şi epoleţi de astrahan din garderoba bine garnisită a lui Higbee. La întoarcere, camerista cu faţă mongoloidă nu-l slăbi din ochi.

În ciuda a tot ce se întâmplase, se simţea în pielea unui turist. Ieşi din hotel decis să vadă Kremlinul mai de aproape, traversă cele patru benzi ale bulevardului Marx şi o luă spre Piaţa Manejului. Se strecură printre câteva maşini şi ajunse la intrarea în Parcul Arsenal, în partea de nord-est a Kremlinului.

După ce coborî câteva trepte care duceau spre o grădină întreţinută perfect, Eagle se plimbă puţin pe alei, apoi o luă prin pasajul de sub Podul Sfânta Treime pentru a admira turnurile Kutafiia şi Troţkaia (cel care trecea peste o stea enormă, roşie). Atunci îşi dădu seama că e urmărit.

Bărbatul mergea cam la treizeci de paşi în urma lui. Era înalt,

lat în umeri, puţin peste douăzeci şi cinci de ani, cu o privire de vânător care-şi descoperă prada. Avea faţa lată şi părul blond deschis, tuns scurt. De două ori Eagle încercă să-i surprindă privirea, dar acesta întoarse repede capul.

Depăşi pe dreapta un zid de cărămidă, coborî până la ieşirea din parc, o apucă spre Kremlin şi îşi continuă drumul prin sumbra Moscovă.

Apaşului nu-i era frică. Ştia că era în stare să înfrunte un alt bărbat, chiar cu mâinile goale. Dacă ar fi fost de ales, ar fi preferat să aibă de-a face cu un hoţ atras de portofelul lui. Dar era din ce în ce mai convins că bărbatul cu păr blond era unul dintre agenţii omniprezenţi ai securităţii sovietice. Cum de-l descoperiseră abia intrat în scenă? Una dintre cameriste îşi dădu seama că nu el e Higbee?

Nu mersese mai mult de cincizeci de metri, când blondul se postă la ieşirea din pasaj. Avea unul dintre acele impermeabile bleumarin pe care Eagle le văzuse peste tot în Moscova.

Calm, americanul îi întoarse spatele şi o luă spre turnul Beklemişev. Mergea. Pătrunse pe o străduţă şi ieşi la biserica Sfântul Vasile. Îl blestemă pe Brubaker că nu-i dăduse şi un aparat de fotografiat! Blondul era pe urmele lui.

Intră în incinta Kremlinului şi vreo douăzeci de minute se plimbă prin grădinile interioare, minunându-se de măreţia turnurilor şi a clopotelor ţarului. Nu-l mai vedea pe blond, dar îl simţea ascuns undeva, în întuneric.

Ieşi iar din Piaţa Roşie. Era aproape de miezul nopţii şi străzile erau pustii. Omul cu părul blond dispăruse, ascuns undeva în noapte. Americanul o luă, deci, spre hotel, uitându-se cu coada ochiului la vitrinele magazinului Gum.

Abia depăşise Mausoleul lui Lenin, când bărbatul cel blond ieşi din umbră şi-i bară drumul.

Ţinându-şi mâinile înfundate în buzunare, îi zise ceva în rusă.

Eagle îl privi drept în ochi şi, ridicând din umeri, îl întrebă:

— Nu puteţi vorbi englezeşte? Sunt american.

Celălalt ridică din sprâncene interogativ. Un şuvoi de cuvinte ruseşti izbucni din gura lui şi, ridicând capul, îl privi sever.

Apaşul aştepta cu mâinile pregătite, gata de atac. Nu vorbi nimic în nici o altă limbă cunoscută, lăsându-l pe blond să se descurce.

Împotriva oricăror aşteptări, omul începu să zâmbească şi îşi scoase mâna dreaptă din buzunar. Eagle se încordă când laba groasă se aşeză pe mâneca lui. Continua să vorbească în rusă.

Parcă îl întreba ceva, în timp ce, degetele îi pipăiau ţesătura mantoului lui Eagle.

— Dar ce doriţi? întrebă Eagle exasperat.

Blondul îşi scoase mâna stângă din buzunar. Strângea un teanc enorm de ruble.

Eagle îl privea năuc. Habar nu avea ce voia rusul. O clipă se gândi că era homosexual. În orice caz, un lucru era sigur: nu era agent.

— Ia, cară-te! i-o tăie Eagle.

Brusc, apucă mâna rusului. Vizibil decepţionat, acesta „scuipă" câteva cuvinte în rusă... câteva insulte, cu siguranţă.

Eagle îl privi drept în ochi.

Celălalt se întoarse pe călcâie şi bătu în retragere fără să mai aştepte restul. Câteva minute, Eagle privi în urma bărbatului care se îndepărta. Scutură din cap, fără să fi înţeles nimic.

Inspiră adânc. Chiar crezuse că era pe punctul de a fi condus într-o cameră de tortură a KGB-ului... sau, în cel mai bun caz, expediat pentru vreo douăzeci-treizeci de ani la muncă forţată într-o sinistră stepă unde suflă vânturi îngheţate din Asia Centrală.

Cu pas hotărât, o luă spre hotel, crispat încă de frică.

— Vorbeşti englezeşte? îl întrebă pe un tânăr portar la intrare.

— Da, domnule, e obligatoriu pentru toţi angajaţii.

— Unde pot să beau un pahar?

— Da, este un *Vnesposiltorg* aici.

— Un ce? Vrei să repeţi?

— *Vnesposiltorg,* domnule. Un birou care se ocupă de mărfuri occidentale. Magazine din care cumperi cu monedă forte. Este un bar în hotel, aici.

— Mulţumesc.

— *Spasiba,* domnule. Barul este deschis până la ora cinci dimineaţă.

Barul era la capătul coridorului. Era o încăpere foarte plăcută, cu tavanul jos, luminat indirect. Pereţii erau din piatră, iar din loc în loc erau mici nişe cloazonate. Ambianţa îi amintea lui Eagle de barul lui Humphrey Bogart din *Casablanca.*

O chelneriţă micuţă şi drăguţă, cu o rochie nu chiar impecabilă, îi aduse o votcă dublă şi-i zâmbi larg. Îi înapoie rublele, până când Eagle scoase dolari. Tot zâmbind, dădu restul în ruble. Până acum, domnişoara asta şi tânărul portar fuseseră singurii angajaţi agreabili pe care îi întâlnise la Moscova.

Eagle numără rublele pe care tânăra i le dăduse rest la cei

zece dolari. Băutura costase cincizeci de cenţi.

Îşi bău vodca cu înghiţituri mici, potolindu-şi emoţiile provocate de bărbatul blond întâlnit în Piaţa Roşie. Tot nu înţelegea ce se întâmplase.

Luă al doilea pahar înainte de a urca în cameră. Chelneriţa refuză din nou rublele pe chiar ea i le dăduse rest. Eagle nu înţelese de ce trebuia să plătească iar în dolari.

CAPITOLUL VII

Eagle se trezi scuturat puternic de umăr. Deschise ochii şi recunoscu privirea sumbră de inchizitor a cameristei, fapt care-l duse cu gândul la Gingis Han. Zorile abia luminau camera.

— Am ieşit din tură, plec, zise femeia, încercând să fie amabilă. Aţi vrut să fiţi trezit devreme. V-am adus ceaiul.

Îi arătă un pahar cu ceai fierbinte, fără lapte. Eagle îi mulţumi, spunându-i singurul cuvânt pe care îl ştia în limba rusă:

— *Spasiba.*

„Mongoleza” zâmbi. Avea dinţi albi, frumoşi.

— Nu aveţi de ce, zise ea.

Puse paharul cu ceai pe un colţ de masă şi ieşi din cameră, încuind uşa cu cheia.

Eagle îşi bău ceaiul aşezat pe marginea patului, întrebându-se dacă pentru cameristele rusoaice era o obişnuinţă să intre în camere fără să bată la uşă.

După ce îşi termină ceaiul, Eagle se dezbrăcă de pijamaua lui Higbee, făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă în costum. Pe noptieră era un ghid turistic care făcea reclamă oraşului în mai multe limbi: chineză, germană, franceză, arabă... şi engleză. În interior era şi un plan al metroului moscovit. Eagle băgă totul în buzunarul pardesiului şi ieşi.

În aerul proaspăt al dimineţii, Moscova îşi făcea toaleta. Femei în vârstă, cu baticuri albe pe cap, înnodate sub bărbie, măturau trotuarele. Eagle ştia că erau poreclite cu drăgălăşenie „babele”. Erau bătrâne, dar păreau sănătoase, voinice şi mulţumite de soarta lor.

Eagle o luă pe strada Gorki, căutând ceva de mâncare; ştia că-i va fi foame în curând. Încet, străzile se trezeau la viaţă. Oamenii mergeau repede pentru a se încălzi. Chioşcuri pestriţe se deschideau unul câte unul. Eagle nu putea trece pe lângă ele fără să nu le privească.

Se părea că vând de toate: ţigări, bilete de teatru, flori de plastic, prăjituri, biscuiţi, sucuri de fructe, apă. Peste tot găseai „kvas”.

Puteai să-ţi umpli paharul cu o băutură amăruie ca berea slabă apăsând pe un buton. Apoi îţi spălai paharul într-un jet de apă rece.

O mireasmă de mâncare se simţea în aer. Venea de la unul

dintre chioşcuri. Eagle cumpără un pateu cald cu carne, de la un vânzător cu pielea tuciurie.

— *Pirojki, pirojki,* repeta omul întruna, zâmbitor.

Eagle înţelese că aşa se numea pateul. Mai luă unul.

O luă pe o stradă perpendiculară pe strada Gorki. Treizeci de metri mai departe, dădu peste un beţiv care dormea pe trotuar. Vomase. Eagle nu-i dădu nici o atenţie. Înghiţi ultima bucăţică din pateu, se şterse cu un şerveţel şi îl aruncă la rigolă. Două tinere se uitau la el. Auzi una murmurând printre dinţi: *„niet kulturni”.*

O luă spre hotel, ocolind pe străduţe cât mai întortocheate. Voia să se asigure că nu-i urmărit şi, oricum, puţină mişcare nu-i făcea rău. În sfârşit, avea chef să viziteze oraşul.

Merse vreo trei kilometri până la hotel. Cei mai mulţi oameni pe lângă care trecea îl priveau cu curiozitate. Totuşi, nu avea uniformă de poliţist. Mai dădu peste doi beţivi care dormeau pe jos. Intră în hotel sigur că nu a fost urmărit.

Nu era încă opt. Ieşi iar. Nu chemă nici un taxi. O luă spre metrou şi-l găsi fără probleme. Un obelisc mare, din marmură, îi marca intrarea.

Plăti cinci copeici şi se pierdu odată cu ceilalţi muncitori printre coridoarele largi. Ca mulţi alţii, auzise vorbindu-se despre metroul din Moscova, dar nu se aşteptase să fie atât de somptuos. Mozaic, lumini strălucitoare şi mii de statui adevărate în nişe.

Găsi un funcţionar care vorbea destul de bine englezeşte cât să-i arate încotro s-o ia spre Piaţa Komsomol. Ajuns cu bine, îşi găsi un loc la un colţ de stradă de unde putea să admire cele trei monumente care dominau piaţa: Leningrad, Iaroslav şi Kazan.

În sfârşit, coborî iar spre metrou, o apucă spre Esplanada Mir şi ajunse – mândru de el însuşi – la „Expoziţia Realizărilor Economice”.

Brubaker nu venise încă la standul american. Eagle îşi comandă o cafea, apoi, îndată ce îl zări pe partenerul său venind, se repezi spre el:

— Trebuie să vă vorbesc! Am probleme cu una dintre cameriste. Cred că m-a…

Brubaker îl apucă strâns de braţ.

— Eşti nebun! Nu aici!

Îl conduse în mijlocul holului.

— Mergi pe lângă mine şi vorbeşte încet. N-ai auzit niciodată că şi pereţii au urechi? În utilajele astea pot fi ascunse

microfoane!

— Bine, se bâlbâi Eagle.

Se simţea stupid.

— Fii mai atent, ce naiba! Zi acum ce te nemulţumeşte.

— Păi, v-am zis. Cred că una dintre cameriste e gata să cheme KGB-ul.

— Este nervos! Ştii cum e când te simţi cu musca pe căciulă.

— Aiurea! O să cheme copoii, o să vedeţi!

— Nici vorbă, crede-mă. Higbee a ajuns înaintea ta cu câteva ore. O singură cameristă l-a văzut şi – te asigur – nu este cea despre care vorbeşti.

— De unde ştiţi?

— Pentru că aceea a făcut o bronşită. Până se va însănătoşi ea, tu vei fi plecat demult. Ai încredere, totul e pus la punct.

— OK, zise Eagle. Dar vă asigur că se uită la mine tare ciudat.

— Trebuie să reţină zilnic patruzeci-cincizeci de feţe noi. Asta-i treaba lor. Îţi repet: nervii tăi sunt cauza.

Eagle renunţă să mai povestească despre incidentul din parc cu tipul blond.

Totuşi, mai încercă o întrebare:

— Şi când m-or învăţa bine pe mine, ce se va face Higbee?

— Nu e treaba ta. Rezolvă ce ai de rezolvat şi nu-ţi mai bate capul cu alte probleme. Mai bine studiază puţin documentaţia noastră din expoziţie.

Brubaker îl conduse la stand.

— Instalează-te aici, citeşte, nu o să te deranjeze nimeni.

Îşi petrecu acolo o bună parte din timp. Luă masa împreună cu şeful său, apoi se întoarse iar la stand. Pe la ora două, plictisit la culme, se ridică să-şi dezmorţească puţin picioarele. O femeie înaltă, brunetă, îi atrase atenţia. Avea trăsături frumoase, era îmbrăcată într-un costum elegant, roz, şi purta pe deasupra un pardesiu de culoarea şampaniei. Era cu totul deosebită. Se plimba printre utilajele expuse şi le studia cu interes.

Eagle se aşeză iar pe fotoliul său. Se întreba ce anume o atrăgea pe frumoasa rusoaică în lumea aceasta a ştiinţei şi a tehnologiei: o fi ingineră? Se apropiase de standul american, la vreo doi metri de Mercenar. Se întoarse şi-i zâmbi. Avea dinţii albi şi frumoşi, iar profilul era fără cusur.

— 4 iulie 1776, îi zise ea cu o voce clară.

Avea accent englezesc, ceea ce-i mărea farmecul.

Fără să-şi creadă ochilor şi urechilor, Eagle se auzi răspunzând:

— 1547.

Ea începu imediat să vorbească. În limba rusă.

Eagle îşi depărtă mâinile ca să-i arate că nu înţelege nimic.

— Dumnezeule! Nici măcar nu vorbeşti ruseşte!

— Îmi pare rău.

— Ei, nu, au înnebunit!

Ochii ei scânteiau. Erau negri, superbi, cu gene lungi şi dese.

Oftă adânc, se gândi puţin şi zise:

— Asta e! Mă poţi aştepta la ora cinci la ieşirea din parc?

— Da.

— Perfect.

Se întoarse şi dispăru în mulţime, cât ai clipi din ochi. Eagle rămase stupefiat. Nu-şi imagina că cel ce-l va contacta este o femeie.

*

La ora cinci şi un sfert, când sute de vizitatori sătui de utilaje se îndreptau spre metrou, Apaşul era şi el la ieşire. Se uita prin mulţime, dar frumoasa brunetă nu se vedea.

Un claxon scurt, şi Eagle se întoarse. Chiar în spatele lui, o maşină albastră, la volanul căreia se afla tânăra.

— Mă numesc Ludmila, se prezentă ea, îndată ce Eagle se urcă şi maşina o luă din loc. Dar tu?

— Eagle. John Eagle.

— Eagle. Frumos nume.

— Crezi? Mulţumesc.

Ajunseră la bulevardul Sado voie.

— Ar fi trebuit să te invit la mine, să pregătesc ceva de mâncare. Dar te-ar deranja dacă am merge la restaurant?

— Deloc, răspunse Eagle.

Bărbatul observă că tânăra era calmă şi conducea foarte bine.

— Ce maşină e asta? Moskva?

— Nu, este o Jiguli.

— Rusească?

— Evident, răspunse ea puţin iritată.

Eagle era impresionat. Ştia că nu sunt prea multe mărci de automobile în URSS.

— Seamănă cu un tip de maşină pe care l-am văzut în Italia. Fiat.

— Chiar e un Fiat, montat în Uniunea Sovietică, evident.

— Sunt impresionat, Ludmila. Trebuie să fii o persoană foarte importantă.

— Să zicem că am avut noroc. E o listă de aşteptare foarte

lungă. Costă cinci mii de ruble. Este impresionant?

Eagle calculă imediat. Asta însemna şapte mii de dolari. În SUA nu ar fi costat mai mult de două mii.

— Este impresionantă supraevaluarea, zise el.

Femeia începu să râdă. Viră la dreapta şi Eagle zări turnurile Kremlinului. Cam pe aici îl întâlnise în zori pe bărbatul blond.

— Noi, cei care credem în victoria finală a comunismului, ştim să apreciem plăcerile simple mai mult ca voi. Dacă diferenţele s-ar opri aici, aş putea trăi până la sfârşitul vieţii în micul meu Jiguli, suspină ea.

— Ai intenţia să rămâi în Est?

Ludmila aprobă din cap.

— Nu eşti prea dezamăgită de comunism, remarcă Eagle.

— Deloc. Sunt doar nemulţumită din cauza guvernului, continuă Ludmila fără să ridice ochii de la şosea. O să-ţi explic mai târziu. În nici un caz la restaurant. Era bine să nu fi vorbit nici englezeşte… deşi hainele tale arată imediat că eşti american.

O luară de două ori la stânga, apoi apucară pe un bulevard mai îngust decât Sadovoie. Într-o piaţă largă, o clădire ciudată, construită recent, îl făcu pe Eagle să fluiere surprins.

— Este Universitatea Prietenilor Poporului, zise Ludmila. Evident, doar pentru studenţii străini.

Nu departe, un grup de clădiri relativ înalte pentru Europa de Est l-a dus pe Eagle cu gândul la zgârie-norii din New York. Numai că, deşi înalte, erau de un prost gust desăvârşit.

Ludmila îl urmărea cu coada ochiului.

— Nu-ţi place, nu-i aşa? zâmbi ea. Majoritatea occidentalilor izbucnesc în râs când văd asta pentru prima dată. Este Universitatea de Stat din Moscova. Jurnaliştii voştri au botezat acest stil „gotic stalinist”.

— Chiar eşti comunistă? întrebă Eagle.

— Bineînţeles, nu ţi-ai dat seama?

Apoi începu din nou să râdă.

— Ştiu ce vrei să zici. Comunistă cu C mare. Nu, nu sunt membră de partid. (Dădu din cap cu tristeţe.) Presa voastră nu ne cunoaşte deloc. Voi, americanii, sunteţi mereu surprinşi cum de Partidul Comunist are un număr atât de mic de membri. Dacă sunt un milion…

Opri şi parcă. O extraordinară panoramă a Moscovei li se înfăţişă în faţa ochilor. Un stadion imens, cum Eagle nu mai văzuse în viaţa sa, era chiar în piaţă.

— Este Stadionul Lenin. Poate cuprinde o sută de mii de persoane.

O luară pe nişte străduţe.

— Ştii de ce sunt atât de puţini membri de partid?

— Nu.

Ludmila îl privi cu neîncredere.

— A fi membru de partid înseamnă foarte mult. Studii. Dăruire de sine. Comunismul este o adevărată religie. Un cult. Înţelegi?

— Cred că da, zise Eagle cu sinceritate. Un soi de fanatism.

Râsul cristalin al Ludmilei se auzi din nou.

— Exact, asta e. Fanatism.

Intrară într-un restaurant foarte aglomerat, plin de studenţi. Se aşezară la o masă şi – încă o dată – trecură trei sferturi de oră interminabile până când, o ospătăriţă tristă, într-o uniformă gri, catadicsi să-i observe.

După sfatul Ludmilei, Eagle comandă un pui prăjit. Mediocru. Ludmila şi celălalt cuplu cu care împărţeau masa mâncau direct cu mâna, fără cuţite sau furculiţe. Apoi îşi sugeau degetele şi se ştergeau pe faţa de masă. Făcu şi Eagle la fel.

Perechea instalată în faţa lor privea ceasul şi hainele americanului cu un interes vădit. Încercară să-i vorbească, dar, cum el habar nu avea de limba rusă, o asaltară pe Ludmila cu tot soiul de întrebări. Ea ocoli cât putu răspunsurile. Efectiv fascinaţi de prezenţa americanului, ruşii nu se dezlipiră de scaun înaintea lor.

În sfârşit, ospătăriţa le făcu nota de plată şi se ridicară să plece. Reuşiseră să mănânce în două ore!

Ieşiră şi după câteva minute de mers, Ludmila parcă maşina într-o curte interioară. Eagle o urmă. Apartamentul ei se afla la etajul opt al clădirii. Era proaspăt zugrăvit, mobila era banală, precum cea comandată prin poştă în SUA. Pe pereţi erau agăţate câteva tablouri reprezentând scene de vânătoare.

Ludmila îşi scoase pantofii, apoi îi agăţă haina musafirului într-un cuier. Rămase într-o bluză neagră, care-i marca frumos linia sânilor.

— Te rog, aşează-te, îi spuse ea. Avem multe de discutat.

Eagle se lăsă pe o canapea bleumarin. Tânăra îşi aprinse o ţigară. Deasupra capului ei se afla o fotografie alb-negru înfăţişând un bărbat de vreo treizeci de ani. Rama avea o banderolă dintr-o pânză neagră.

Brusc, Ludmila stinse ţigara:

— Despre trei lucruri vreau să te întreb, zise ea grăbită. Ai un

milion de ruble să-mi dai mâine? Ai o cutie mică, neagră, conţinând un mecanism antiradar? Ştii să pilotezi un TU-350?

— Pentru primele două întrebări, răspunsul este da, nici o problemă. În ce priveşte la avion, nu ştiu, eu pilotez Boeing 707. Am înţeles că seamănă.

— Da, este acelaşi lucru.

Ludmila puse mâna pe telefon. Formă câteva numere şi vorbi precipitat. Apoi încercă iar. Căuta ceva.

— Infernal, nu poţi obţine nici o informaţie!

— Ce te necăjeşti atât? întrebă Eagle. Caută într-un anuar.

— Nu s-au mai tipărit de douăzeci de ani. Ultimul anuar a apărut în 1968 într-un tiraj de cincizeci de mii de exemplare. La şapte milioane de locuitori…

În sfârşit, reuşi să vorbească. Repede, în rusă, precipitat. Deodată, acoperi receptorul şi întrebă:

— Poţi să-mi dai o sută de dolari?

— Bineînţeles.

Eagle scoase zece hârtii de câte zece dolari.

Mai calmă, Ludmila întreţinu o lungă conversaţie, tot în rusă, apoi închise telefonul.

— Dumnezeule, oftă ea. Îmi pare rău, dar imbecilul ăsta tocmai a văzut ceva într-un magazin *Vnesposiltorg.* Îi trebuie neapărat şi nu are decât ruble. Asta e morala omului socialist, mai adăugă ea, dezgustată.

Ridică din umeri.

— O să-l cunoşti mâine. El e celălalt „conspirator”. Te sfătuiesc să ai dolari la tine. Tot ce vine din Occident îl atrage ca un magnet: bani, restaurante. Şi nu poţi plăti în ruble.

— Am văzut un bar. E agreabil. Dar am văzut şi bărbaţi beţi, căzuţi pe stradă.

— Un proverb rus spune: „Drumul de la socialism spre comunism trece prin alcoolism”.

— În faţa unui magazin de băuturi era un bărbat cu un deget ridicat. Ce înseamnă asta?

— O să vezi alţii cu câte două degete ridicate. O sticlă de vodcă costă trei ruble. Asta e o formulă de a bea pe străzi când nu ai decât o rublă de cheltuială. Împart sticla în trei.

Brusc, tânăra se ridică.

— Îţi place apartamentul meu? Locuiesc aici de un an. Cum ţi se pare ţie, americanule?

— Plăcut, răspunse Eagle, stânjenit.

— Dar nu ca la voi!

— E drept, cam mic. Cred că în Vest puteai obţine unul mai mare.

— Chiria nu-i decât şase dolari pe lună. Ştii tu ce înseamnă un apartament aici la Moscova? După ani de zile de trai în comun? Până la douăzeci de ani, am stat cu părinţii într-o singură cameră. Aici ai dreptul la nouă metri pătraţi.

Începu să râdă nervos, aproape de lacrimi.

— Primii patru ani de căsătorie am împărţit baia şi bucătăria cu alte trei familii. Şi acum, când promisiunile socialismului au devenit realitate pentru mine – apartamentul, maşina – mă îndepărtez de ţara mea pentru totdeauna. Îmi risc viaţa alături de un rus avid şi de un american naiv. Şi, dacă greşesc, cu ce mă aleg? Cu o viaţă de exil.

— De ce faci asta, Ludmila? o întrebă Eagle cu compasiune.

— Ţi-am răspuns deja, răspunse tânăra pe un ton iritat. Sunt decepţionată de acest guvern. (Se întoarse către fotografia din perete.) Mi-a omorât bărbatul, Eagle. Era scriitor. Un scriitor bun. Dar ultimele sale trei cărţi nu au fost pe placul guvernului. A fost aceeaşi situaţie ca a lui Pastemak şi a lui Soljeniţîn, dar mai puţin cunoscută.

Îşi aprinse o ţigară.

— Nu l-au trimis în lagăr de muncă. Asta era pe vremea lui Stalin. Acum oamenii se tratează. În spitale psihiatrice. Cu electroşocuri. Până mori. Asta a fost acum şapte luni. Bineînţeles, au respectat doar ordine.

— Sincer, îmi pare rău! murmură Eagle, deşi cuvintele erau inutile.

— N-ai de ce. Nu schimbă cu nimic situaţia. Hai, mai bine să trecem la problemele noastre. Ce trebuie să facem?

— De acord. Poţi să-mi spui unde vom duce avionul?

— Nu încă.

„Plasă”, îşi zise apaşul.

— Şi cine va şti traseul?

Ludmila zâmbi.

— Eu. Sunt licenţiată a Institutului Petrovsky. Să nu-ţi fie teamă. Cunosc rutele aviatice. Am fost instructor doi ani.

— Eşti ofiţer al Armatei Roşii?

— În rezervă. Acum sunt oceanograf. O să lucrez în Occident. După ceea ce i-au făcut soţului meu, nu mai pot lucra pentru sovietici. (Îşi scutură genele lungi.) Mâine te caut la ieşirea din Parcul Dzerjinski, în acelaşi loc. Vezi să ai la tine dolari şi sistemul antiradar. Alecsandr mi-a spus că e gata să plece în

orice minut.

Eagle aprobă.

— Şi acum, continuă ea, nu te supăra, o să te conduc la autobuz. Sunt istovită. O să cobor în faţa hotelului.

Şi-au luat pardesiele şi în câteva minute au fost în stradă.

— În autobuz pui trei copeici în cutie. Nu avem controlor. Vrei să mai stau cu tine?

— Nu, vrei să te conduc eu acasă?

— Nu suntem la New York. La Moscova, o femeie nu are de ce să se teamă, crede-mă. Noapte bună, îi spuse, întorcându-i spatele.

Autobuzul sosi în zece minute. Eagle puse banii în cutie, cum fusese învăţat. Cei zece, douăsprezece pasageri îl priveau cu o curiozitate făţişă, dar nu i se mai păru ciudat.

Trei tineri cu chef urcară, merseră câteva staţii şi coborâră fără să plătească. *„Niet kulturny*", murmură o femeie printre dinţi.

Un bărbat se aşeză lângă Eagle şi, cu un surâs pe faţă, îl întrebă ceva în limba rusă. Americanul ridică din umeri. Bărbatul mai în vârstă repetă întrebarea într-o altă limbă, poate poloneză. Eagle zâmbi prosteşte. A treia încercare avu succes:

— Vreţi să-mi vindeţi pardesiul dumneavoastră? întrebă rusul în limba franceză.

— De ce? replică Eagle în aceeaşi limbă.

— Pentru că e frumos, iar în Rusia nu găseşti aşa ceva decât în magazinele *Vnesposiltorg* şi acolo nu primesc ruble.

— Îmi pare rău, dar nu mai am altul…

Abia atunci înţelese Eagle ce voia bărbatul blond care-l urmărise în parcul de la Kremlin…

CAPITOLUL VIII

Eagle dormi ceva mai mult. Chiar înainte de a lua micul dejun, se hotărî să viziteze magazinul *Vnesposiltorg.* Îşi cumpără de acolo – cu numai optsprezece dolari – şase perechi de ciorapi, chiloţi şi maieuri. În magazin erau ruşi care cumpărau şi ei în valută, spre uimirea americanului. De unde aveau oamenii aceştia bani capitalişti atât de periculoşi?

Apoi merse din nou la standul american, unde se întâlni cu Brubaker. Se plimbară puţin, apoi bătrânul îi promise că va avea banii necesari chiar în acea după-amiază.

— Deja mă calcă pe nervi această afacere, zise Eagle. Aş vrea să ştiu unde voi fi trimis şi ce se aşteaptă de la mine!

*

După micul dejun, apăru şi Ludmila. Era îmbrăcată tot elegant, într-un costum bleumarin.

— Nu mă aşteptam să te văd înainte de seară, zise Eagle.

— Voiam să-ţi spun doar că ne vedem şi cu Alecsandr astă-seară la barul hotelului *Inturist.*

Eagle se oferi s-o conducă, dar Ludmila protestă rapid:

— Eşti naiv! După moartea tatălui meu, torturat de KGB, eu nu sunt decât o disidentă. E posibil să fiu deja urmărită. Ne vedem diseară, în acelaşi loc.

Se îndepărtă cât mai rapid.

Pe seară se lăsă umezeală. Era din ce în ce mai frig. La cinci şi jumătate fix, maşina Ludmilei opri în faţa parcului. Eagle se strecură înăuntru.

— Avem întâlnire cu Alecsandr la ora şapte, zise tânăra.

O luară pe jos pe strada Gorki. Vitrinele încărcate cu marfa de proastă calitate, în încercarea lor de a părea occidentale, nu reuşeau decât să deprime. Din mulţime, un bărbat se repezi spre Eagle şi, cu ochii holbaţi, începu să-l roage ceva, în limba rusă, evident. Ludmila îi răspunse ceva dur şi omul renunţă.

— Ce voia? Să-mi cumpere pardesiul, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea sec. Înveţi repede, nu-i aşa?

— Păi, nu e prima dată când mi se întâmplă, răspunse el.

— Bine ai făcut că ai refuzat. Pentru KGB, un turist care-şi vinde lucrurile este doar unul care „speculează”. Era suficient ca să te…

— Să mă bage la zdup!

— Da, exact.

— De ce sunt oamenii atât de disperaţi aici?

— Ba, deloc!

— Totuşi, aşa par.

— Nu au nici un motiv, spuse Ludmila, ridicând din umeri. E adevărat că salariile nu sunt prea mari, dar serviciile medicale sunt gratuite, învăţământul – la fel. Iar dacă reuşeşti la examene, poţi face orice studii superioare vrei. Vacanţele sunt ieftine, chiriile – ai văzut. Dar, cum nu e mare lucru de cumpărat... oamenii sunt atraşi de turiştii străini.

Se opriră în faţa hotelului *Inturist.*

— Aici stai, zise ea visătoare. E adevărat că în apartamentul de lux ai şi bideu?

— Habar nu am. Nu stau în apartament de lux. Dar, hai să vezi camera, dacă vrei.

Ochii ei se măriră de spaimă.

— Să urc cu tine? Nu pot! Cameristele! Niciodată o femeie sovietică nu o să intre în camera unui bărbat! Suntem foarte puritani!

Eagle îşi ascunse cu greu mirarea.

— Cred că e trist să fii la Moscova tânăr şi îndrăgostit.

— Da, zise Ludmila cu sinceritate. Foarte trist.

Se mai plimbară puţin în jur. Ploaia încetase, dar era destul de frig. La ora şapte se întoarseră la barul alb cu pereţii de piatră, care-i aminteau lui Eagle de cafeneaua lui Rick din *Casablanca.*

Eagle comandă o votcă, iar Ludmila, ca şi prima dată, un pahar cu vin alb.

— Bărbatul pe care îl aşteptăm este pilotul nostru?

Tânăra îi făcu semn din ochi către ospătăriţă, ceea ce îl făcu pe Eagle să tacă.

Neîncrederea femeii îl plictisea deja.

— Este competent? întrebă americanul, aplecându-se peste masă.

— Este locotenent-colonel în aviaţie, îi replică ea, vorbind atât de încet, încât Eagle abia înţelese.

Trecu o jumătate de oră. De ce întârzia? Cine va intra pe uşă: colonelul sau agenţii KGB? Deja îngrijorat, Eagle se gândea la suma de bani pe care Alecsandr o ceruse. Ce dovadă bună că un american şi o rusoaică au încercat să compromită un fidel oficial al Armatei Roşii!

— Nu a întârziat niciodată! murmură Ludmila cu ochii spre uşă.

— Cine ştie ce a intervenit! zise Eagle şi încercă să schimbe subiectul. Ce înseamnă *„niet kulturny*”?

— E dificil de tradus. Să zicem „necivilizat”. De ce?

— Am auzit ieri o femeie zicând asta în autobuz unor tineri care nu au plătit. Şi mi-a mai zis-o şi mie cineva când am aruncat o hârtie pe stradă.

— Foarte urât din partea ta.

— Ascultă, zise Apaşul. Dacă ne-ar fi descoperit, eram deja în Siberia. Linişteşte-te şi bea-ţi vinul!

— Da, cred că ai dreptate. (Tânăra luă o înghiţitură de vin.) *„Niet kulturny”...* continuă ea visătoare. Ar trebui să înţelegi cum suntem noi educaţi. Politica guvernului vizează să devenim cu toţii responsabili. Asta începe chiar din şcoala primară. Fiecare elev are grijă ca şi colegii lui să-şi facă datoria. (Mai luă o gură de vin.) Scopul guvernului nostru este să dezvoltăm o nouă rasă: omul socialist. În faza finală a comunismului, totul va aparţine poporului. Nu vor mai exista furturi şi nici şmecherii. Iată de ce ai greşit aruncând hârtia pe stradă. E urât şi să trişezi pentru câteva copeici, profitând de faptul că nu există controlor.

— Asta miroase a utopie, se strâmbă Eagle.

— Ni s-a spus că în Occident oamenii sunt egoişti şi corupţi.

— În URSS nu sunt oameni corupţi şi egoişti?

— Oh, ba da, zise ea cu dispreţ. Chiar vei întâlni unul.

Eagle întoarse capul şi zări un bărbat căruia Ludmila îi făcu un semn discret cu mâna.

— Aleksandr, zise ea.

Era un bărbat cu trăsături fine, cu părul negru, ondulat şi îngrijit, cu ochii mari, umbriţi de gene lungi şi dese... de o frumuseţe deosebită, aproape feminină şi, totuşi, cu maxilarul puţin prea accentuat şi cu nasul cam cârn.

— John Eagle, Aleksandr Dobrodni.

Dobrodni întinse mâna cu siguranţă şi zâmbi cu naturaleţe, arătându-şi dinţii strălucitori. Purta un sacou negru peste o cămaşă cu guler alb, imaculat. Se aşeză pe banchetă, lângă Ludmila.

— Îmi pare rău, frumoaso, am fost reţinut.

Vorbea cu ea, dar nu-l slăbea pe Eagle din ochi. În ultimele ore, acesta se obişnuise să fie studiat fie pentru ţinută, fie pentru părul său.

— Vă place puloverul meu? E din lână scoţiană. Cum l-am văzut la *Vnesposiltorg,* cum mi l-am cumpărat.

Începu să râdă în hohote.

Ludmila plecă ochii.

— Aleksandr, eşti incorijibil.

Nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l menaja pe Dobrodni. Nu-l plăcea şi gata.

Acesta ridică din umeri, nepăsător.

— Bine, zise el. Bem ceva aici şi pe urmă mâncăm în altă parte. Ce ziceţi? La *Agarvi.* E un restaurant bun, Eagle.

Merseră toţi trei la restaurantul din strada Gorki, pe care Brubaker i-l arătase americanului în prima zi a sosirii sale la Moscova. Mâncarea georgiană nu-l prea entuziasmă pe Mercenar. Cât despre serviciu... La îndemnul lui Dobrodni, băuseră *champagnskoie,* şampanie rusească.

O orchestră de şase muzicanţi interpretă un amestec de cântece populare ruseşti, apoi câteva din succesele lui Frank Sinatra. În ciuda obiecţiilor femeii, Dobrodni o invită la dans. Apoi plecă după nota de plată, spre bucătărie.

— Vezi, zise cu răutate Ludmila când rămase doar cu Eagle. N-are minte!

Americanul ridică din umeri. Se gândea că Dobrodni era un bărbat seducător. Atitudinea rusoaicei putea fi mai degrabă de ciudă că nu-i făcea curte.

Ieşiră din restaurant şi se îndreptară spre parcare.

— La Vnukovo! comandă Dobrodni. Vreau să vadă planurile aeroportului.

Aşezat în spate, alături de Eagle, rusul începu o lungă conversaţie cu Ludmila.

Din când în când, îi mai arunca lui Eagle câte o frază în limba engleză.

— Ludmila zice că totul e aranjat cu banii şi cu sistemul ăsta formidabil antiradar. Poţi să mi-l arăţi? Cum funcţionează?

— Nu ştiu. Nu am văzut niciodată.

— Cred că americanii nu se joacă cu un milion de dolari şi antiradarul să nu funcţioneze. Totuşi, în caz de necesitate, am pus la punct câteva şmecherii. Ia zi, ştii să pilotezi un TU-350?

— Am un brevet pentru Boeing 707.

— O să fii surprins cât de bine seamănă. În orice caz, eşti copilotul, omul de rezervă.

Maşina o luă spre autostrada de Minsk care ducea la aeroportul internaţional al Moscovei. Oraşul era trist şi întunecat.

— Vreau să plec mâine seară, zise rusul, în sfârşit.

— Treaba ta.

— O să punem mâna pe avionul de Krasnoiarsk care va avea

carburant cât ne trebuie. Apoi decolăm imediat după avionul de Rostov. Ce ziceţi de asta?

— Păi, nu mare lucru, răspunse Eagle care nu înţelegea unde bate Dobrodni.

Celălalt ridică din sprâncene stupefiat:

— În cazul în care cutiuţa ta nu funcţionează, noi stăm pe urma avionului de Rostov. Asta va crea destule confuzii radarelor de la sol şi, până să-şi dea seama ce se întâmplă, noi am ajuns la Marea Neagră. Pricepi acum?

— Tot. Adică vom merge spre sud. Şefii mei au tendinţa de a păstra secrete. Aşadar, încercă el, unde ducem acest avion?

— În Turcia, răspunse Dobrodni.

CAPITOLUL IX

— Încetineşte puţin. La celălalt colţ, ordonă Dobrodni. Asta e. Opreşte!

Se găseau în faţa aeroportului. Ascultătoare, Ludmila stinse farurile.

— Aici o să te las mâine seară, îl anunţă rusul. O să ai nevoie de un cleşte ca să tai gardul de sârmă. O să-ţi fac rost de unul. Şi de un compas de relevare cu o cursă perfecţionat care să te ajute să ajungi până la şoseaua de serviciu când o să treci de gardul împrejmuitor. O să te aştept pe pista asta cam la doi kilometri distanţă, dincolo de mesteceni.

Eagle aprobă din cap.

— Bine, aşteaptă, continuă Dobrodni. O să mă reperezi după luminile farurilor. O să fiu în maşină cu Ludmila. Îndată ce te recuperăm, ne repezim spre avion. Pasagerii pentru Vladivostok vor fi deja debarcaţi, cu bagaje cu tot, iar aparatul va fi în curs de aprovizionare pentru zborul de Krasnoiarsk. În afară de mecanici şi de inginerul de zbor, nu cred că va fi cineva pe aproape.

— De ce să ne complicăm atât cu farurile? întrebă Ludmila. Eagle n-o fi atât de prost încât, să nu recunoască maşina!

— Pentru că nu o să fim în maşina ta.

— De ce nu? întrebă tânăra cu indiferenţă. Din moment ce am plecat, nu mă mai întorc niciodată: ce mi-e că o las aiurea în Moscova, ce mi-e că o las aici?

— Nici vorbă, i-o tăie Dobrodni. KGB-ul o să facă repede legătura între dispariţia avionului şi a ta. Nu e greu de ajuns apoi la mine. Tu nu te mai întorci, dar eu revin aici, în URSS.

Dădu din cap fără chef.

— Nu, nici gând. Auzi, Eagle, aici sunt patrule cu câini.

— Mă descurc.

— Şi, pe urmă, nu ne rămâne decât să sperăm că nu o să aibă cineva ideea nebunească de a folosi pista odată cu noi!

Dobrodni o bătu pe Ludmila uşor pe umăr:

— Haide, şofer, du-ne în oraş. Stadionul Lenin. John Eagle trebuie să vadă planurile tabloului de bord. Ţi-e clar, continuă el, că mi-e imposibil să obţin fişele de control. Dar eliminăm problema asta – luăm un avion fără pasageri şi fără bagaje. O singură dificultate ar mai fi: carburantul pentru zbor. Şi asta ştiu. Nu o să aflăm care sunt condiţiile meteo. Şi totuşi, urmărind

zborul de Rostov, neajunsurile vor rămâne în urmă. O să urmărim indicaţiile compasului până la aterizare.

— Rămâne doar fişa de decolare... Asta e o problemă, dar rezolvarea o va da manualul. O să calculăm totul. Ce facem cu verificarea avionului? Cum...

— Ludmila se va ocupa de asta. Orice ar fi, majoritatea răspunsurilor vor fi în mâna pilotului. Dar, cum sunt un tip drăguţ şi cum ţin la pielea mea, am tradus toate problemele pe care le-ar putea pune copilotul.

Traversară Moscova şi în curând se aflară în faţa unei imense construcţii: Stadionul Lenin.

— Haide în parcare, propuse Dobrodni. Acolo mi-am lăsat maşina.

Ludmila o luă la dreapta, spre o piaţă pavată cu macadam. Acolo era maşina lui Dobrodni: un Jigoli negru.

Frumosul bărbat îşi frecă mâinile una de alta. Era primul semn de nervozitate pe care Eagle îl remarcă la el.

— Până *acum,* zise rusul, n-am făcut nimic grav. Nimic ce ar putea deranja KGB-ul. Dar acum... zise el, coborând din maşină...

Deschise portbagajul maşinii, scoase o valiză neagră de piele, burduşită, se întoarse şi se înghesui lângă Eagle.

— *Acum* o să-ţi arăt tabloul de comandă al avionului TU-350, manualul de pilotaj etc., etc. *Acum* comitem o crimă. Ceea ce facem este *spionaj.*

Dobrodni îşi strecură mâna în valiză. Scoase de acolo două fişe cartonate, acoperite cu un scris ilizibil. Pentru un neştiutor, păreau a fi doar nişte mâzgăliturі şi nimic mai mult. Însă pentru un pilot erau toate operaţiunile necesare ieşirii la liman: planul de zbor pentru TU-350.

A doua fişă acoperită de cifre era o carte de decolare, cea care se calculează după un manual special, în funcţie de greutatea avionului şi de condiţiile atmosferice. Introdusă în calculatorul tabloului de comandă, această fişă indica formula de decolare, diferitele probleme ale pistei unde pilotul trebuia să facă verificări.

Eagle studie cu atenţie fişele, apoi i le înapoie lui Dobrodni. Rusul rezolvase toate problemele de scriptologie. Singura nerezolvată era avionul în sine.

Dobrodni luă o hârtie şi un creion.

— Acum, Eagle, ar fi mai bine să cunosc instrucţiunile de decolare pe care le-ar da un copilot al unui 707. Te ascult, domnule copilot, zise el cu amabilitate.

Absolventul şcolii de pilotaj din Kansas City începu:

— „Time”! Optzeci de noduri! Apoi ori atingem viteza necesară în timp util şi o să zic „Time O.K”, ori…

— Ori ce? întrebă cu glas grăbit rusul, în timp ce lua notiţe. Dacă ratăm decolarea…?

— „Ratare” şi, în acest caz, te rog nu uita să opreşti alimentarea, să răsuceşti maneta şi să frânezi la maximum.

— Continuă!

— Păi, ajungem la decolare, la „V”-uri.

Dobrodni aprobă.

— Când atingem viteza necesară desprinderii de sol, zic „V-R!”, apoi „V-2!” când m-am ridicat.

Mâna lui Dobrodni alerga pe hârtie.

— Perfect. Acum, ai face bine să-ţi arunci o privire pe comenzile avionului rusesc.

Răscoli iar în valiză şi scoase patru hârtii lipite cap la cap pe o bucată de pânză. Desfăcute, reprezentau o reproducere la scară normală a unui tablou de comandă TU-350.

— Dumnezeule, zise americanul, poţi să juri că e un 707!

Constată cu satisfacţie că avea tot ce-i trebuia unui Boeing; trei sute de butoane, patru sute de circuite, o sută cincizeci de leduri luminoase, în fine, tot ce caracteriza un 707.

Deodată, o lumină puternică pătrunse în maşină. Ludmila scoase un ţipăt ascuţit. Eagle şi Dobrodni ridicară ochii.

Doi miliţieni în uniforme, se postaseră de fiecare parte a maşinii, cu mâinile pe pistoale!

Dobrodni le zâmbi. Fără să se grăbească, strânse fotografiile avionului.

— Deschide fereastra, îi zise el Ludmilei.

Aceasta deschise geamul cu mâna tremurândă. Dobrodni se aplecă spre exterior şi, liniştit, începu să vorbească în rusă cu miliţianul.

Ochii copoiului aruncau scântei. Mâna lui stătea pe centură. Dobrodni, mai seducător ca niciodată, se încordă şi scoase din buzunarul pantalonilor actele de identitate. Apoi ieşi din maşină şi le arătă celor doi bărbaţi şi cheile maşinii celeilalte. Miliţienii începură să râdă şi îşi cerură scuze.

Eagle şi Ludmila îşi păstrară zâmbetele până când miliţienii se îndepărtară.

— Dumnezeule, ce teamă mi-a fost! zise tânăra de îndată ce dispărură.

Dobrodni izbucni în râs.

— Ăştia au fost siguri că au fost martorii unui „atentat la pudoare”. „Depravare în mijloace de transport” înseamnă a te săruta cu cineva într-un vehicul cu motor. Cincizeci de ruble amendă.

O atinse pe Ludmila pe umăr ca să o liniştească, apoi îl întrebă pe Eagle:

— Te-ai lămurit?

Americanul dădu din cap afirmativ.

— Bine, atunci pe mâine!

Dobrodni îşi strânse valiza, urcă în maşina lui, îi salută şi demară în trombă.

Ludmila rămase cu Eagle. Încetişor ieşiră din parcare şi, în scurt timp, se aflau în faţa casei ei.

— Te rog, urcă.

— Bineînţeles.

— E trecut de ora unsprezece. Trebuie să urcăm pe jos. La ora asta nu mai funcţionează ascensorul.

În câteva minute ajunseră în apartamentul tinerei femei. Eagle îşi agăţă pardesiul în cuier. Ca şi în seara precedentă, Ludmila îşi scoase pantofii şi jacheta. Rămase într-o bluză albă, de jerse. I se ghiceau sânii extraordinar de frumoşi, rotunzi şi tari. Femeia avea o privire melancolică, aceeaşi pe care americanul o observase şi când erau împreună în Piaţa Sverdlov.

— Am treizeci şi unu de ani, zise ea brusc.

Apaşul o privi în tăcere.

— Mâine plec, continuă ea fără să-l privească. Nu mă mai întorc niciodată. Mă aşteaptă o viaţă în exil. Nu o să o mai văd pe mama niciodată. Nici prietenii. Nici oraşul, nici ţara unde m-am născut. Şi nu pot lua cu mine nimic din ceea ce am trăit, nimic… doar o fotografie a bietului Valeri…

Ochii i se umplură de lacrimi. Stătea acolo, cu braţele încrucişate, privind fix în pământ.

— Te lasă rece, nu-i aşa, americanul meu cu chip de gheaţă! Ce-ţi pasă, eşti doar un spion care-şi face datoria. Te lasă rece nefericirea altora!

Eagle se ridică. Se apropie de ea, îi puse mâinile pe umeri, forţând-o să se aşeze. Apoi îi trecu o mână peste sâni… a doua alunecă pe genunchi. Ludmila se lipi de pieptul bărbatului. O luă în braţe şi o duse în dormitor pe pat. Cu o mână sigură, îi desfăcu fermoarul fustei şi aceasta alunecă. Ludmila i se lăsa în voie, agăţându-i-se de umerii lui.

Purta ciorapi cu portjartier şi un slip minuscul. Bărbatul le

scoase cu îndemânare. Apoi simţi mâinile lui desfăcând nasturii bluzei, unul câte unul. Rămase şi fără sutien, care alunecă alături de celelalte haine pe unul dintre scaune. Ochii îi erau plini de lacrimi. Întinsă pe spate, îl fixa cu privirea.

Eagle se dezbrăcă şi el şi se întinse alături. Fără să ezite, se lipi de el, cu gura întredeschisă, strecurându-şi limba printre buzele lui primitoare. Mâna se opri pe slipul lui şi începu să-l maseze cu pricepere. Eagle o îndepărtă uşor şi îşi strecură mâinile în intimitatea mătăsoasă a frumoasei rusoaice. Degetele lui începură să o mângâie delicat şi tandru. Ludmila suspină fericită, abandonându-se cu totul îmbrăţişării pătimaşe. Sânii obraznici, cu sfârcurile deja ridicate, i se ofereau bărbatului care nu ezită deloc.

Respiraţia lor devenise sacadată, mărturisind dorinţa de a face dragoste. Cuvinte în limba rusă scăpau încetişor de pe buzele frumos arcuite.

Eagle se întinse peste ea, atingând cu membrul lui sexul umed şi fierbinte. Femeia gemu uşor şi-şi încolăci picioarele peste fesele musculoase. Pentru o clipă pe pământ nu mai erau nici avioane, nici ruşi, nici americani. Doar o dorinţă puternică de a se contopi, de a respira şi de a trăi pentru celălalt, profitând de minunea pe care Dumnezeu o lăsase.

O mişcare de acrobat, şi Eagle o ridică pe Ludmila deasupra lui şi încercă s-o mângâie pe spate.

— Nu, nu! urlă ea, ţinând faţa bărbatului cu mâinile, împingându-l cu coatele în stomac şi încercând să se întoarcă. Nu aşa, te rog!

Degetele americanului se plimbau totuşi pe fesele ei şi, deodată, el înţelese.

Pielea ei mătăsoasă era brăzdată de lovituri. Ludmila începu să plângă în hohote şi se aruncă la pieptul lui, abandonându-se complet. Se apropie de urechea lui şi-i şopti:

— Acum ştii.

Câteva clipe mai târziu, stăteau epuizaţi, ea odihnindu-şi buzele pe gâtul lui, el mângâind-o cu tandreţe.

Apoi femeia trase aer în piept şi încercă să-şi revină.

— Cine ţi-a făcut asta, Ludmila?

În aşteptarea unui răspuns, se întoarse, aprinse lampa şi descoperi urmele de lovituri. Erau mari şi profunde, roşii-violet; erau şi unele mai vechi, albastre, cicatrizate.

— Cine ţi-a făcut asta? mai întrebă o dată, cu voce caldă.

— Aleksandr, mărturisi ea cu greutate.

— Dobrodni?

— Da.

— Dumnezeule, dar de ce, de ce l-ai lăsat să-ţi facă aşa ceva? Şi nu doar o dată!

Ea se desprinse şi se ridică din pat. Ieşi din cameră şi-şi aprinse o ţigară. Suspină, apoi îi răspunse cu o voce rece:

— Ce voiai să fac?... Asta e.

— E sadic, scrâşni Eagle. Iar tu eşti masochistă!

— Nu.

— Mie-mi zici! Găseşti un masochist şi lângă el apare imediat un sadic!

— Nu-i adevărat! Am fost obligată s-o fac!

— Tu crezi că mă duci aşa uşor?

— Treaba ta dacă mă crezi sau nu, dar ăsta e adevărul. (Fuma cu nesaţ.) Trebuia să-l seduc. Era singura posibilitate să pot fugi din ţară. Aşa că am făcut... ce trebuia. Mă aşteptam să dau peste un nebun, un sadic. Iar Aleksandr e putred până în măduva oaselor.

— N-ar fi mai simplu dacă am zice: „Cine se aseamănă se adună”? continuă Eagle sceptic.

Şi totuşi, recunoscu el, Ludmila nu-şi ascunsese aversiunea faţă de zâmbetul de actor al lui Alecsandr.

— Trebuie să mă crezi, insistă ea. Este, într-adevăr, un mizerabil. Dintr-o familie coruptă. Nu ţi-au spus americanii tăi că fratele lui trage sforile într-o afacere de importuri de droguri în URSS?

— Nu, zise Eagle, surprins şi prudent.

Se întreba cât din ce spunea tânăra era adevărat.

— Credeam că asta se întâmplă doar în societatea capitalistă decadentă.

— Există chiar heroină în URSS, şi încă multă. Iar fratele lui Aleksandr este unul dintre cei care se ocupă cu asta. Aleksandr este în vacanţă şi nimeni nu-l suspectează că ar putea fura avionul TU-350 pentru nevoile fratelui său. Dar a trebuit întâi să-l seduc. Aşa am învăţat să fiu sadică.

Ludmila se aplecă spre Eagle. Sânii ei erau mari, rotunzi şi grei. Îl fixă cu ochii ei negri şi adânci.

— Dacă a trebuit să fac asta, am făcut-o.

Bărbatul o mângâie cu gesturi mecanice. Simţea că-i spune adevărul. Şi certitudinea se transforma în îngrijorare. Dacă Dobrodni era bolnav din punct de vedere sexual, ce alte tare mai avea?

— În ceea ce-l priveşte pe Aleksandr, situaţia e clară.

Sfârcurile ei se întăriră sub mângâierile lui Eagle. Închise ochii uşor şi bărbatul înţelese ce voia... încă o dată. O trase încetişor spre el.

— Ştii, murmură ea, el gândeşte totul. Mi-a explicat de multe ori, care e deviza lui: „Ca un jocheu care îşi bate iapa cu cravaşa în timpul unei curse ca să-i crească adrenalina în sânge”.

Obrajii i se umplură de lacrimi. Eagle o luă în braţe şi începu s-o sărute.

CAPITOLUL X

Eagle părăsi apartamentul, ajungând fără probleme la hotel. Partida de amor cu Ludmila ar fi trebuit să-l obosească şi să adoarmă imediat. Totuşi, gândurile nu-i dădeau pace şi, reamintindu-şi toate evenimentele ultimelor zile, concluzionă: Dobrodni era complet nebun.

Dimineaţă merse la expoziţie unde îl întâlni pe Brubaker.

— Pregătiţi tot echipamentul. Astă-seară va fi lovitura.

— Totul va fi gata, băiete, îl asigură bărbatul cu păr alb.

— Cel mai mulţumit va fi domnul Higbee. Poate să iasă din ascunzătoare. Spuneţi-i să poarte costumul de tweed irlandez. Aşa se va putea întoarce la hotel aşa cum era îmbrăcat dimineaţa.

— Nu-ţi face probleme. Aranjăm noi.

La ora unsprezece sună telefonul.

— Domnul Higbee?

— Da.

— Ştiţi cine sunt, se auzi vocea Ludmilei. Totul e gata? O să vin după dumneavoastră cât mai repede.

O oră mai târziu, îmbrăcată într-un palton strâns pe talie, cu un guler bogat din vulpe roşie, Ludmila îl întâlni pe american. Luă cutia neagră şi sacul burduşit de bani.

— Te aştept tot acolo, spuse ea.

Eagle o urmări în mulţime. Mergea calm, ca şi cum n-ar fi avut asupra ei douăzeci şi cinci de kilograme în plus. La ora patru şi jumătate, Apaşul intră în camera pregătită special, unde îşi schimbă hainele. Îşi puse o salopetă confecţionată anume pentru el în laboratorul lui Merlin. Era un costum special, cu un sistem cu reostat şi reglare automată: fie că se găsea la Polul Nord sau în Africa, variaţiile de temperatură nu l-ar fi deranjat câtuşi de puţin.

O altă calitate a materialului era capacitatea de a respinge glonţul, dacă – evident – nu se trăgea cu o armă deosebit de puternică. Americanul strecură într-un buzunar „sistemul-cameleon” pe care îl putea acţiona cu un singur deget. Un minut era suficient pentru ca salopeta albă să-şi schimbe culoarea în funcţie de mediul înconjurător, de verdele pădurilor tropicale, până la culoarea zgârie-norilor. Nu devenea chiar invizibil, dar era pe aproape.

După ce probă costumul, se întoarse la hainele lui, pregătind într-un buzunar secret mănuşile, ghetele, ochelarii şi cagula „cameleon”.

La ora cinci şi jumătate, Ludmila ajunse la întâlnire.

— Te conduc la mine acasă, John. Ţi-am lăsat şi mâncarea pregătită. Eu am întâlnire cu Aleksandr în oraş. A fost dificil să găsească o altă maşină. O puteam folosi pe a mea, dar ai văzut ce a zis. Se teme că, mergând pe fir, KGB-ul va face legătura între mine şi el doar pentru că am studiat la Institutul Petrovski în acelaşi an.

— Faceţi cum vreţi, partea asta a aventurii chiar nu mă interesează.

Acasă, Ludmila îi pregăti o friptură cu legume. Se aşeză în faţa lui, bând un pahar cu ceai. Ochii ei negri erau trişti.

— Nu mănânci şi tu, sau eşti prea agitată?

— Nu sunt agitată. Poate melancolică.

Femeia nu mai zise nimic şi doar telefonul o trezi din acea stare de ameţeală. Vorbi puţin în rusă, apoi închise.

— Era Aleksandr. Trebuie să plec. Nu te mişca de aici până nu venim după tine, îndată ce se înserează.

După plecarea ei, din plictiseală, Eagle verifică buzunarele hainelor. Nici o urmă, nici un bilet, nici un pliant de hotel. Nici măcar actele, paşaportul. Brubaker avusese grijă ca, odată ieşit din ţară, nici o legătură să nu se poată face între el şi Higbee. Va fi ca şi cum nu ar fi trecut pe acolo.

La ora zece, Ludmila se întoarse.

— Haide, zise ea sec.

Fotografia lui Valeri nu mai era pe perete. Închise uşa apartamentului ei, fără să mai arunce nici o privire.

— Păreţi nişte turişti, râse Dobrodni când îi văzu pe amândoi cu câte o valiză în mână.

Rusul era îmbrăcat foarte elegant, cu haine occidentale care – precis – costaseră o grămadă de dolari. O jumătate de oră mai târziu, se aflau în parcarea aeroportului.

— Trebuie să te las aici, zise Dobrodni. Nu pot trece mai departe. Crezi că te descurci cu patrulele şi – mai ales – cu câinii?

— Stai liniştit. „Spionii nu au miros”. Mă descurc.

— Bine. Uite compasul pe care ţi l-am promis şi lanterna. Ai în faţă un câmp de mărăcini unde te vei putea ascunde fără griji. Cum vezi farurile mele clipind, ieşi şi dai trei semnale luminoase.

— Bănuiesc că ai reglat compasul pentru ruta ce o am de făcut.

— Păi, altfel, la ce ţi-ar mai fi folosit?

— Când o să mă iei, voi purta o salopetă „verde-prerie-de toamnă-la căderea nopţii”.

— Bine.

— John, zise Ludmila dintr-o suflare, ai grijă!

— Ţi-am zis, spionii nu au miros, încercă Eagle s-o liniştească.

— Vorbe de american, râse Alecsandr. Noroc, spionule!

Maşina se îndepărtă, iar Eagle remarcă ochii Ludmilei fixându-l. O apucă şi el spre câmpul cu mărăcini. Se schimbase în hainele-minune şi înainta încet. Dacă ar fi avut probleme cu câinii şi cu gardienii, s-ar fi debarasat de uneltele sale şi ar fi dispărut în mijlocul naturii. Nici Ludmila, nici Aleksandr nu ştiau exact ce minuni ascundeau hainele cele noi.

Cleştele rusesc se dovedi a fi de o calitate foarte bună: în câteva secunde făcu o gaură în gardul de sârmă şi trecu de partea cealaltă. Desfăcu capacul fiolei pe care o avea în buzunar, vărsă jumătate din conţinutul ei – o pudră roşcată şi dezgustătoare – în pumn şi, cu grijă, o împrăştie împrejurul său. Apoi se ridică şi, cu pas mare, o luă spre liziera pădurii. Desfăcu compasul, îl răsuci până ce indicatorul acestuia se suprapuse cu linia luminoasă a acoperişului transparent, apoi făcu un semn pe mesteacănul care se găsea la câteva sute de metri. Cu ochii pe mesteacăn, se afundă în pădure. Nu făcuse cincizeci de metri, când auzi câinii şi gărzile. Se întinse la pământ, pregăti pistolul şi se uită spre gard. Doi gardieni cu doi câini enormi, Huskis siberieni, pe care îi ţineau în lese, se apropiară în fugă. Câinii se înghesuiră cu nasurile în gaura făcută de Eagle în gard, apoi pe pământ, în pudra împrăştiată mai devreme. Începură apoi să latre şi să alerge, cu urechile în vânt, încoace şi încolo, dezorientaţi. Americanul se ridică şi se afundă mai mult în pădure, păstrând direcţia spre mesteacăn. Ştia că nu mai avea să-şi facă griji pentru câini. Pentru câteva ore bune, nervii lor olfactivi urmau să fie anesteziaţi. Pudra dezgustătoare era un amestec de sânge de animal şi cocaină, căreia nici cel mai grozav câine de vânătoare nu-i rezista.

CAPITOLUL XI

Apaşul ajunse pe şosea douăzeci de minute mai târziu. Aeroportul era cam la un kilometru la stânga. În noapte se zăreau două avioane nemişcate şi mai multe camioane-cisternă.

Trecură câteva minute. Eagle zări apropiindu-se o maşină mică, rusească. Farurile semnalizaseră de două ori. Americanul aprinse şi el lanterna. Deja recunoscuse în spate silueta Ludmilei. Apaşul urcă şi cu toţii se apropiară de avioane. Unul era TU-350 al agenţiei Aeroflot. Celălalt era un Boeing 707 al Swissair. Exceptând numele companiilor, cele două avioane semănau ca două picături de apă.

— Cam mare bebeluşul! râse Dobrodni.

Era, într-adevăr, impresionant. Două avioane Boeing 707 nu ar fi încăput pe un teren de fotbal.

O cisternă roşie staţiona lângă TU-350. Mecanicii îmbrăcaţi în salopete verzi verificau cu atenţie avionul.

— A aterizat acum o jumătate de oră.

Apaşul observă o pasarelă mobilă instalată în faţa uşii deschise a avionului. Era legată printr-un cablu gros de un camion-tractor gata să-l remorcheze până la rampa de încărcare.

— Poţi să detaşezi tractorul? îl întrebă Dobrodni pe Eagle. Aşteptăm până pleacă toată lumea şi acţionăm. Ai un pistol?

— Nu, minţi Eagle.

Era preferabil ca rusul să nu ştie de pistolul lui.

— Oricum, nu ţi-ar fi fost de folos. Sper că nu-l voi folosi nici eu pe al meu pentru vreun idiot.

— Cât carburant o avea? întrebă Eagle.

— Şaizeci şi una de tone, răspunse rusul. Piloţii ştiu exact cât kerosen intră în rezervoare.

Era suficient pentru un drum dus-întors până în Turcia.

Încet-încet, oameni şi utilaje s-au îndepărtat. Ludmila respira scurt şi rapid. Dobrodni zâmbea. „Prea calm”, gândea Eagle care se îndoia de sănătatea mentală a partenerului său.

Reprezentantul Aeroflot dispăru în carlingă.

— Haideţi! comandă Dobrodni.

Rusul merse fără ezitare până la avion, iar Ludmila pe vârfuri. Americanul detaşă cablul. Împinse scara enormă, apoi urcă rapid treptele. Se îndreptă spre cabină. Reprezentantul Aeroflot zăcea în spatele uşii, cu capul în mâini, imobilizat. Îi curgea sânge

printre degete. Ludmila stătea lângă el, palidă.

— L-a omorât?

— Nu, l-a lovit… inutil, răspunse femeia.

Cei doi bărbaţi îl ridicară pe rănit şi Dobrodni propuse fie să-l omoare, fie să-l arunce din avion înainte de decolare. Ludmila, evident impresionată, se rugă să-i mai dea o şansă bietului om. În sfârşit, nefericitul fu ajutat să sară din avion.

Fără a mai pierde nici o secundă, Eagle şi Dobrodni încuiară uşa şi se îndreptară spre cabină. Ludmila, foarte palidă, îi însoţi.

Urmară manevrele pe care le repetaseră în maşină.

— Nu sunt sirene? întrebă cu veselie Dobrodni fără să-şi ridice ochii de pe bord. Nici maşini de poliţie care să tragă în pneuri? Parcă aşa fac americanii când urmăresc piraţi ai aerului, nu, Eagle?

Acesta din urmă aprecia sângele rece al rusului. N-o fi fost el normal, dar nici fricos nu părea.

O sirenă se auzi de departe.

Dobrodni ridică frâna şi lansă avionul pe pistă.

— *Time!* anunţă el calm.

Maşinile de poliţie se apropiau din ce în ce mai mult.

Aparatul lua viteză.

În dreapta şi în stânga, copoii lăsaseră geamurile maşinilor şi trăgeau cu mitralierele. Dar nu în cabină, ci în pneuri.

— Optzeci de noduri! strigă Eagle.

Avionul rula de treizeci de secunde. Plecase încet ca un Alfa Romeo, care pornea într-a patra, dar lua viteză din ce în ce mai mare.

— „Time O.K”! urlă Eagle.

Patruzeci şi trei de secunde.

— „V – One”!

Dobrodni apăsă maneta până la capăt.

— „V-R”!

Avionul atinse trei sute zece kilometri la oră.

— „V – Two”!

Aparatul se ridică de pe pistă.

Zece minute mai târziu, atingea o altitudine de patru mii două sute de picioare.

— Este momentul să punem în funcţiune cutia neagră, zise Eagle, ridicându-se.

Luă cutia, apăsă pe buton, aşa cum i se explicase. Ludmila îl privea fix, cu buzele strânse, lividă.

— Crezi că ne-au lăsat suficiente pneuri ca să putem ateriza?

întrebă Eagle, întors în cabină.

Rusul îi arătă nişte dinţi perfecţi şi zâmbi ca într-o reclamă.

— O să vedem, John Eagle.

CAPITOLUL XII

Ca orice 707, TU-350 zbura cu nouă sute de kilometri la oră. Erau acum la mare altitudine, cu pilotul automat. Lui Eagle i se părea ciudat să piloteze fără să audă în căşti indicaţiile de la sol. Dar la ce ar fi fost bune sfaturile, dacă – oricum – nimeni nu asculta de ele!

— Ajungem în curând la Marea Neagră, îi anunţă Dobrodni îndată ce va depăşi marea, vor ajunge în Turcia. Dacă totul se va desfăşura normal vor ateriza peste aproximativ douăzeci de minute.

Se gândeau toţi trei dacă mai aveau pneuri pentru aterizare. Eagle şi Dobrodni pregătiră aterizarea. În faţa lor se întindea pista luminoasă, verde ca o perie de toamnă la căderea nopţii.

Erau la mică distanţă de sol, aşteptând cu sufletul la gură o explozie a pneurilor. Dar aceasta nu se întâmplă. Avionul rulă pe pistă, la fel de greu ca un camion bine încărcat. Dobrodni, Ludmila şi Eagle începură să râdă.

Apaşul aruncă o ocheadă pe pistă. Ciudata culoare verzuie era dată de un fel de plasă metalică întinsă pe macadam. „Trebuie să fie covorul de oţel demontabil despre care vorbea Merlin”, gândi el. Perforate şi uşor ondulate, plăcile de metal se îmbinau ca într-un joc LEGO. Armata aviatică îl pusese la punct ca în timp de război.

La lumina portocalie văzură venind un camion plin cu tineri care urlau şi-şi agitau braţele în toate părţile.

— Haideţi, le zise Ludmila.

Eagle şi rusul deschiseră uşa. Se auziră strigăte de entuziasm. Turci îmbrăcaţi în haine de lucru aduseră o scară din camion şi o apropiară. Prima care urlase era... o tânără frumoasă, brunetă, îmbrăcată în pantaloni.

— Salut! le zise ea cu prietenie. Apoi, schimbă tonul şi cu o voce de femeie de afaceri întrebă: Care dintre voi e John Eagle?

— Eu, zise Apaşul, ascunzându-şi uimirea.

— Eu sunt Shali, zise fata, întinzându-i mâna.

Era un gest energic pentru o tânără. Nu avea mai mult de douăzeci de ani şi vorbea o engleză impecabilă.

— Minunată aterizare, căpitane, zise ea, întorcându-se spre rus. Aveţi o cutie neagră la bord, nu?

— Da...

— Daţi-mi-o, vă rog, o iau eu.

Dobrodni surâse politicos. Apoi, cu siguranţa unui colonel al armatei aviatice, zise:

— Nu, nu o luaţi. Piesa aceasta face parte, de acum înainte, din avion.

— Daţi-mi-o!

— V-am spus deja.

— V-o iau.

Imediat spuse ceva unor tineri turci care îi luară cutia.

— E mai bine cum zice ea, zâmbi Eagle.

— Nu vă îngrijoraţi, căpitane, spuse Shali.

— În acest caz, cer să mi-o daţi mie înainte de a merge la Ankara, zise Dobrodni.

— Dumneavoastră nu plecaţi la Ankara, rămâneţi aici.

Prietenii turcoaicei începuseră să răscolească avionul. Se extaziau în faţa apei verzi şi spumante a toaletei, făceau inventarul dulapurilor... Din nou Shali ordonă ceva şi se potoliră imediat.

Coborâră cu toţii din avion.

— Ibrahim! strigă turcoaica.

Şoferul camionului îi răspunse. Se înghesuiră cu toţii în vehicul şi se îndepărtară cam un kilometru. Ajunseră în cele din urmă la o tabără de corturi. Doi turci pregăteau o tocană. Shali îi oferi lui Eagle un pahar cu un lichior foarte tare, cu gust de anason.

— Cine sunteţi?... Vreau să spun, voi toţi, aceştia, întrebă Eagle, arătând spre „colonia de vacanţă”.

— Turci devotaţi ideilor lui Mustafa Kemal Atatürk, răspunse Ibrahim. Ce ziceţi de pista noastră? Este prima dată când construim o pistă de aterizare.

— Extraordinar!

— A fost nevoie de trei săptămâni ca să montăm afurisitele astea de plăci.

— Vorbiţi foarte bine limba engleză.

— Mulţumesc, am studiat la Colegiul Robert din Istanbul. Aţi auzit despre el?

— Nu.

— Este cel mai vechi colegiu american din străinătate. Sunt inginer, dar pentru pista asta am lucrat mai mult ca muncitor, continuă Ibrahim.

Se aşezară cu toţii la masa amenajată într-un cort. Mâncarea consta în tocană de berbec foarte condimentată.

Era foarte frig, deşi se aflau la sud de Moscova.

Îndată după masă, Shali, Ludmila şi Eagle se pregătiră de drum. Aveau de mers încă două sute cincizeci de kilometri.

— Am apreciat talentul tău de pilot, Aleksandr, zise Eagle, întinzându-i mâna.

— Te rog să stai cu ochii pe sistemul antiradar. Nu am deloc încredere în turci, zise rusul.

Într-o maşină marca Ford, condusă de Ibrahim, se urcară Shali, Eagle şi Ludmila.

Un turc îi întinse lui Shali tocul de bachelită. Văzându-l, Ludmila începu să tremure, spre uimirea lui Eagle. De ce o speria oare aşa de tare pe frumoasa rusoaică sistemul antiradar?

Maşina rulă întâi pe un drum prăfuit, apoi ieşi pe şosea. Ludmila adormise în spate, rezemată de umărul lui Eagle.

— Lăsaţi-o să doarmă, zise Shali. Şi-a făcut treaba.

— Cine sunteţi voi? o întrebă iar americanul.

— Doar oameni. Am jurat că vom duce opera lui Atatürk până la capăt. Ţara noastră suferă. Noi luptăm contra corupţiei care ne ameninţă.

— Împotriva cui luptaţi, de fapt?

— A oamenilor precum Bekdek, mormăi fata.

— Cine e Bekdek?

— Ministrul de Interne, omul însărcinat să supravegheze cultura de opiu, şeful poliţiei naţionale.

Ludmila mormăi ceva, apoi aţipi iar.

— În două, trei zile, continuă Shali, va apărea în presă fotografia Ludmilei alături de un mic velier. Va lăsa impresia că a suferit mult din cauza intemperiilor. Textul va explica modul cum a fugit singură din URSS, traversând Marea Neagră.

Bărbatul care se afla în faţă, lângă Ibrahim, se întoarse şi se prezentă lui Eagle:

— Cevdet.

Povesti despre modul cum reuşiseră să construiască pista de aterizare, despre corupţia din Turcia şi despre necesitatea de a-l înlătura cât mai repede pe Bekdek.

Depăşiră munţii; acum traversau o câmpie. Eagle ştia că Anatolia, o bună parte din Turcia asiatică, era un imens platou, mărginit de munţi înalţi, chiar de trei mii de metri.

Din când în când, Shali mai arunca câte o vorbă în limba turcă compatrioţilor ei.

— Unde v-aţi făcut studiile? întrebă Eagle. Tot la Colegiul Robert?

— Da, şi doi ani la Colegiul Barnard din New York.

— Doi ani la New York, asta explică totul.

— Nu, cinci ani. Trei ani am făcut parte din delegaţia turcă la Naţiunile Unite.

— Hm, trebuie să fiţi o tânără bine păzită.

— Chiar prea păzită, răspunse ea.

Cevdet şi Ibrahim izbucniră în râs.

Tocmai ieşiseră dintr-un orăşel când, în urma lor, se auzi urletul unei sirene.

Eagle se întoarse. O maşină cu un girofar roşu îi urmărea. Ibrahim trase pe dreapta şi poliţia opri chiar lângă ei. Shali aruncă o înjurătură.

Trei poliţişti, în uniforme galbene ca muştarul, coborâră cu atenţie din maşină şi se postară alături. Doi dintre ei aveau câte un pistol, cel de-al treilea o mitralieră. Toţi erau pregătiţi să tragă.

Ibrahim şi Cevdet coborâră gemurile. Poliţiştii înfipseră mâinile şi, cu brutalitate, deschiseră portierele şi îi traseră afară. Apoi îi puseră cu mâinile pe maşină şi începură să-i percheziţioneze.

Unul luă portofelul cu acte a lui Cevdet, îl răsfoi şi-l aruncă în maşina poliţiei. Celălalt intră în maşină, cotrobăi în bord, apoi fixă lanterna pe feţele călătorilor. Apaşul respiră brusc şi… aşteptă. Unul dintre copoi îi puse o întrebare.

Atunci, Shali izbucni. Deveni foarte volubilă, scoase din geantă un paşaport pe care-l îndesă în mâna poliţistului. Acesta îl deschise şi, brusc, îşi schimbă atitudinea. Îl închise şi încercă să zâmbească, cerându-şi scuze.

Apoi celălalt aduse şi actele turcului, i le dădu acestuia şi, scuzându-se continuu, plecară cât mai discret.

Shali scoase un suspin adânc.

— Ce ticăloşi! i se adresă ea lui Eagle, luându-l ca martor.

Apaşul nu răspunse. Avea multe de zis, dar numai între patru ochi. Era curios de unde avea fata acel paşaport, pe care îl scosese din geanta ei.

Era al lui. Îl văzuse ultima dată în castelul lui Merlin, la poalele vulcanului Makaluha.

CAPITOLUL XIII

În două ore ajunseră la Ankara… chiar la momentul micului dejun – după stomacul lui Eagle. Oraşul era un amestec ciudat de vechi şi ultramodern, de clădiri cu pereţi groşi de piatră tocită şi gigantice turnuri de beton. Cele câteva afişe întâlnite îl surprinseră pe Apaş care credea că turcii scriu cu caractere arabe şi nu cu latine.

Fordul intră într-o zonă jumătate comercială, jumătate rezidenţială. Ibrahim se opri în faţa unui imobil cu patru etaje.

— Aici coborâţi, zise Shali, este hotelul părinţilor lui Ibrahim.

Ludmila îşi luă sacoşa în braţe, cea care conţinea pozele lui Valeri. Era tot palidă şi melancolică. Cevdet luă tubul de bachelită.

— Trebuie să te odihneşti, Ludmila. Va veni cineva să se ocupe de tine în câteva ore, îi spuse Shali. Iar asta este cheia ta, Eagle. Poate vrei, însă, să-ţi iei rămas bun de la prietena ta.

— Da… Totuşi, vreau să-ţi vorbesc şi ţie.

Tânăra îşi plecă ochii, zâmbind.

— Şi eu voiam asta.

Apaşul intră în cameră şi închise uşa. Frumoasa rusoaică îi puse mâinile pe gât şi-l îmbrăţişă. Dar nimic din acest sărut nu amintea de pasiunea de la Moscova.

— Ce vei face, Ludmila?

— Cred că voi merge la Massachusetts. Aşa se pronunţă, nu? E un orăşel cu nume ciudat, „Woods Hole”. Cred că sunt un bun oceanograf. Ne vom mai revedea vreodată?

— Poate, m-aş bucura. Dar, te rog, spune-mi ceva: de ce te temi atât de sistemul antiradar? Când îl vezi, parcă ai sta lângă o bombă.

Ludmila închise ochii.

— Te înşeli, zise într-un târziu.

— Nu cred.

— Vreau să-ţi spun un singur lucru: niciodată să nu mai zbori cu Aleksandr.

— Nu ştiu ce ordine voi primi. Nu pot să-ţi promit asta. Probabil că va avea nevoie de un copilot.

— Nu te duce. Nu tu. Are deja un copilot. Un dezertor rus care trăieşte aici, în Turcia. Un derbedeu drogat care a fugit din URSS după ce a violat-o şi apoi a asasinat-o pe una dintre colegele

noastre. E pilot. Dacă acest imbecil îşi forţează norocul şi vrea să se întoarcă în ţară, lasă-l s-o facă.

— Eşti sigură de toate astea?

— Absolut. Ai auzit-o şi tu pe Shali vorbind despre el. Îi zicea „melc dezgustător”. I se potrivea.

— De ce zici să nu mai plec cu Dobrodni?

— Nu-ţi pot spune mai mult. Atât doar: să nu o faci.

Apaşul o mai privi o clipă. Era clar că nu-i va spune mai mult. Se întoarse cu spatele şi ieşi.

*

Eagle deschise uşa camerei lui. Pe un fotoliu se aflau hainele fetei. Proprietara lor trona în mijlocul patului, complet dezbrăcată. Un surâs sfidător îi flutura pe buze.

— N-am făcut decât un duş rapid, zise ea. Nu ştiam dacă ai făcut sau nu dragoste.

Eagle tăcu.

— Aţi făcut?

— Nu e treaba ta, îi răspunse americanul, dezbrăcându-se.

Turcoaica se aşeză într-un cot, privindu-l.

— Să-mi spui de unde pot face rost de haine cu care să ies în oraş.

— Eşti atât de musculos! Trebuie să fii nemaipomenit la pat!

— Şi pantofi.

— Sunt a ta!

— Mărimea 42.

Apoi bărbatul intră în baie. Ieşi în câteva minute cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor.

— De unde ai avut paşaportul meu?

— Mi-a fost trimis prin avion din Hawaii. În pachet mai era o bandă pe care o să ţi-o pun diseară. O să înţelegi mai multe atunci.

— Dă-mi-o imediat.

— Imposibil. Nu o am. Este în celălalt capăt al oraşului. Hai în pat, abia te aştept!

— De ce le e atât de frică poliţiştilor de tine? o întrebă.

— Pentru că am pomenit numele lui Bekdek, răspunse Shali, întunecându-se.

— Acest escroc este ministrul de Interne, şeful poliţiei? Nu-i aşa?

Shali confirmă.

— Şi de ce le era frică poliţiştilor?

— Le-am spus că sunt fiica lui.

— Şi eşti?

— Da.

— Ah! Bine! Dacă ai de gând să dormi aici, n-ai decât, dar să nu mă deranjezi.

*

Se trezi la prânz Shali tocmai intrase în cameră cu un costum bărbătesc pe mână.

— E al lui Ibrahim. Ţi-am cumpărat o cămaşă şi pantofi. A trebuit să-ţi ghicesc măsura.

— Nu-i nimic.

Shali îl privi în ochi.

— De ce n-ai făcut dragoste cu mine?

— Mi-ai adus şi un aparat de ras?

— Da, răspunse fata fără tragere de inimă.

Era furioasă, exasperată, umilită.

Eagle îi răspunse, fără să se lase impresionat:

— Nu detest femeile care au iniţiativă. Dar, pe naiba, nu vreau să las o femeie să creadă că-mi oferă un imens privilegiu tratându-mă ca pe o păpuşă gonflabilă. Eşti naivă, Shali!

Acestea fiind zise, îi întoarse spatele şi intră în baie. Ieşi în câteva minute deja îmbrăcat.

Coborâră împreună, fără să scoată o vorbă. Se opriră la o patiserie unde Eagle comandă ceva de mâncare.

— OK, frumoaso, zise el în sfârşit. Hai să ascultăm banda aia frumoasă despre care ziceai că o să mă lămurească pe deplin.

— Nu încă. Ai altceva de făcut mai întâi.

Odată urcaţi în maşină, o luară pe un drum noroios, care ducea spre o zonă industrială. Se opriră în faţa unui hangar imens, din cărămidă roşie.

— Aici e un depozit al guvernului, zise Shali. O să conduci o misiune care constă în a sparge depozitul şi a fura. Prietenii îţi vor veni în ajutor. Câţi vrei. Avem arme şi muniţii.

— Fii serioasă, fetiţo. De ce-aş face-o?

— Pentru a putea asculta banda despre care ţi-am spus.

— Toate astea pentru că nu ţi-am tras-o?

— Nu fi stupid.

— Şi ce trebuie să fur de aici?

— Opiu. Treizeci de tone. Turcia a cultivat opiu, violând astfel acordurile cu Naţiunile Unite. Asta ca să înceteze contrabanda cu morfina şi cu heroina care ajung la drogaţii voştri. E adevărat că ONU a trimis bani, dar aceştia nu au ajuns la muncitorii agricoli. S-a înregistrat astfel un procent mare de şomaj în zonele unde se

cultiva opiu. Au început presiunile politice şi… guvernul a autorizat din nou cultivarea opiului, dar pe suprafeţe limitate. Evident, controlul asupra producţiei a revenit ministrului de Interne, adică minunatului meu tată, Suat Bekdek.

— Înţeleg. A aranjat să se recolteze mai mult decât hotărâse guvernul.

— Asta e.

— De ce e nevoie de un plan atât de diabolic ca să fur opiul? Nu poţi să-l reclami, pur şi simplu?

— Ce să-ţi spun! El e şeful poliţiei. Oricum, a mituit tot ce se putea. Şi crezi că pot să-l înfund vânzând treizeci de tone de opiu mafiei voastre americane?

— Mafia e lovitura?

— Bineînţeles. Şeful lor din Turcia, Donato, este invitat permanent la tata.

— S-ar zice că guvernul vostru a aranjat afacerile cu „compromişii”.

Shali îl privi furioasă.

— Şi guvernul vostru ce-a făcut?

— Ce vrei să zici?

— În fiecare an, trusturile farmaceutice americane trag mai mult de şaisprezece miliarde din vânzarea tranchilizantelor, euforizantelor, amfetamine lor. Auzi, şaisprezece miliarde!

— Nu văd legătura cu opiul.

— Vorbeam despre un guvern putred. Ai dreptate. Americanii au totdeauna dreptate.

— Dacă…

— ONU a propus să controleze fabricarea şi vânzarea acestor pilule. Ca şi cum ai arunca o piatră în ocean. SUA, cel mai mare producător, nu au semnat. Cum să semneze? Grupuri de presiune care lucrează pentru firme farmaceutice dau bacşişuri pe coridoarele Congresului.

— OK. Lumea e mizerabilă, Shali. Ai dreptate. Dă drumul la motor şi hai să înconjurăm clădirea. Trebuie să o văd bine, nu?

CAPITOLUL XIV

O oră mai târziu, intrau într-un cartier rezidenţial, cu vile acoperite de verdeaţă. O alee particulară conducea spre o casă somptuoasă cu piscină şi numeroase dependinţe.

— A cui e casa, de data asta? întrebă Eagle.

— A tatălui meu, răspunse cu tristeţe Shali.

O servitoare în uniformă le ieşi în cale. În faţă se aflau un hol mare, de recepţie, şi o scară bogat decorată. Trecură prin faţa unui birou prin uşa căruia se vedeau doi bărbaţi care beau o cafea, probabil.

— Bună ziua, domnişoară Bekdek, zise cu amabilitate unul dintre ei.

Era un bărbat cu o faţă severă, îmbrăcat foarte elegant, cam de patruzeci de ani.

Shali îl ignoră cu insolenţă.

Celălalt era îmbrăcat mai modest, dar era voinic şi avea o faţă de boxer.

Urcând la etaj, Shali explică:

— E Donato, şeful Mafiei, cu garda sa de corp, Salvadore.

— Haide să ascultăm banda aia.

Camera turcoaicei era tinerească şi cochetă. Pregăti un casetofon şi-i dădu drumul:

— Bună ziua, Eagle, sau bună seara. Sper că-mi recunoşti vocea!

Urmă o mică pauză. Apaşul confirmă. Era vocea seacă a unui bătrân, a lui Merlin.

— Înregistrarea asta îţi va servi ca introducere la ce-ţi va cere domnişoara Shali Bekdek. Trebuie să respecţi ordinele ei întocmai, oricare ar fi ele!

Shali începu să râdă.

— Nu face mutra asta, Eagle. Nu mă refer la problemele intime.

— Dacă asculţi caseta asta, înseamnă că eşti în viaţă şi că ţi-ai îndeplinit misiunea la Moscova, aşa-i, băiete?

Americanul zâmbi.

— Grupul domnişoarei lucrează pentru noi. Va avea nevoie de tine pentru a încărca o marfă în avionul rusesc. Asta-i tot, Eagle. Repet, fă ce-ţi cere!

Vocea tăcu.

— Asta-i tot?

— Te asigur. Dacă te amuză, mai ascult-o o dată. E cam laconic şeful tău.

— OK, zise Eagle. Ce avem de făcut?

Zicând aceasta, se aplecă asupra tinerei turcoaice. Ea se lăsă în voia lui ca o marionetă. Cu îndemânare, bărbatul îi descheie fermoarul pantalonilor.

— Ai face bine să te grăbeşti, văd că eşti deja pregătit, se amuză ea.

Cu dinţii strânşi, agăţată de gâtul Apaşului, puştoaica scotea sunete de plăcere. Îndată ce testiculele i se goliră, americanul se grăbi spre baie. Se întoarse în câteva secunde.

— Scapă de caseta aia, îi zise el.

— Stai liniştit, zâmbi ea. De ce-ai făcut asta? Azi dimineaţă nu-ţi inspiram nimic.

— Maturizează-te, fetiţo!

— Shali! se auzi o voce masculină.

Coborâră în birou. Un al treilea bărbat, voinic şi impunător, chel, le aruncă o privire cinică, de om obişnuit să comande.

— Cine e prietenul tău, fetiţo? întrebă el.

— John Eagle, este american… accentuă ea.

Eagle strânse mâinile mafioţilor.

— Trebuie să plecăm, tată, zise Shali.

— Îmi pare rău, nu am deseori ocazia să-ţi întâlnesc prietenii. Cu altă ocazie, domnule.

Eagle ieşi în urma tinerei. În maşină, ea îi zise:

— Cred că s-a întâmplat ceva deosebit. E prima dată când iese din birou în timpul zilei.

O luă spre centru.

— Trebuie să conduc pe cineva până la pistă, zise Shali.

— Pe cine? Rusul, noul copilot al lui Dobrodni?

Ea confirmă surprinsă, întrebându-se de unde a aflat americanul asta.

— Poţi ataca depozitul mâine seară?

— Nu, o voi face astă seară. Nu-mi place să ştiu avionul acolo, în ochii primului pilot care survolează munţii. Să sperăm că nu asta l-a scos pe tatăl tău din birou…

Shali deschise ochii mari.

— Am aruncat deasupra o pânză de camuflaj.

— Shali, nu te gândeşti că printre prietenii tăi pot fi şi agenţi? în fine, nu putem schimba nimic. Oamenii tăi sunt gata astă-seară? Ne trebuie camioane să transportăm opiul.

— Avem douăsprezece.

— Va trebui să ne descurcăm.

*

În final, făcură rost de paisprezece camioane.

În trei dintre ele înghesui toţi voluntarii. Pentru treizeci de tone de încărcat, era nevoie de cât mai mulţi.

Puţin după miezul nopţii, convoiul ieşi din hangar.

Apaşul se afla în cel din faţă. Încerca să înţeleagă de ce a trebuit să-şi rişte pielea la celălalt capăt al lumii – mai ales să-i ajute pe traficanţii de droguri! Era chiar stupid.

La ultima intersecţie, un poliţist în uniformă galben muştar le făcu semn să oprească. Era Ibrahim care purta una dintre cele şase uniforme sustrase de la poliţie prin grija lui Shali.

Eagle repeta pentru a suta oară planul. Să intre în depozit şi să-l golească era o joacă de copii. După spusele lui Shali, nu erau decât doi sau trei gardieni care nu se aşteptau să fie deranjaţi. În schimb, mica excursie de trei sute de kilometri până la pistă avea să fie agitată dacă îngerul său păzitor nu venea la întâlnire.

Ibrahim şi ceilalţi doi tineri îmbrăcaţi în uniforme de poliţişti intrară în depozit. Un minut mai târziu, poarta depozitului se deschise.

Munca se organiză rapid. Opiul era în cutii de câte cincizeci de kilograme, uşor de transportat în doi. În mai puţin de patruzeci de minute, opiul dispăruse.

— Te rog, poţi să vii puţin? Trebuie să-ţi arăt ceva, îi zise Shali lui Eagle, conducându-l spre paznicii ce se aflau legaţi lângă un zid.

— El, zise ea arătându-l pe unul cu degetul, mă cunoaşte, m-a văzut la tata. E mafiot. Îl cheamă Biondolillo. Ce să fac cu el?

— Tu eşti şefa. Hotărăşte.

— Dacă nu-l omori, vrei să-l urc în avion cu Dobrodni şi să-l trimit în Rusia?

— Dacă-mi dai ordin, îl omor.

— Tu decizi, strigă tânăra.

— Nu, strigă mai tare Eagle, tu hotărăşti, dacă omori un om legat fedeleş sau îţi petreci restul zilelor în străinătate.

— Aş putea merge în America! se lumină ea.

— Frumuşico, nu-i vreme să tergiversezi, hotărăşte-te repede!

Deodată se auziră focuri de armă.

— Ce-i?

— O patrulă de poliţie, explică un turc într-o engleză stricată.

— Ciudat! zise Eagle. Trimite-i imediat acasă pe cei care nu

vin la avion. E singura lor şansă să scape. Ibrahim a fost deja împuşcat!

Apaşul o somă pe Shali.

— Ce-ai hotărât?

— Nu-ţi pot cere să-l omori. Lasă-l să plece!

La poartă, Cevdet dădea ordine oamenilor săi. O duzină de carabine începură să tragă în toate părţile.

— Haideţi! Toţi în camioane! îi zise lui Eagle.

CAPITOLUL XV

Eagle apăsă pe butonul Pulsar-ului: 3.13.

— Încă două ore şi ajungem la avion, nu? întrebă el.

— Poate chiar mai puţin, îi răspunse turcul.

Erau la două ore de Ankara, singuri pe şoseaua gudronată printre dealuri.

— Ce zici, Shali, cum te simţi că ai schimbat viaţa lui Biondolillo?

— Sunt mulţumită că nu l-ai ucis. Ce zici, în America o să fiu la adăpost de Mafie?

— Nu te îngrijora, drăgălaşo. Nu ucid decât din motive profesionale. Cel ce va avea probleme acum e tatăl tău.

— Ştiu, chiar mă bucur.

— Îl urăşti atât de mult?

— L-am urât totdeauna. De când eram mică. S-a însurat cu mama pentru banii şi situaţia ei. Şi când a vrut o altă femeie, a torturat-o până a înnebunit-o. Mă urăşte şi el la fel.

Camionul intră într-o curbă fără vizibilitate. Cevdet trase o înjurătură şi frână brusc. Un camion de asalt se afla în mijlocul drumului cu armele îndreptate spre ei. În spatele lui, pe partea cealaltă a şoselei, Apaşul zări umbre omeneşti. Se trăgea şi din spate. Un alt camion îi prinse ca într-un cleşte.

— S-a terminat cu gluma, copii. Suntem terminaţi, zise Eagle.

— Nu, strigă Shali, nu renunţaţi, luptaţi!

— E inutil, răspunse Apaşul. Nu te poţi opune camioanelor de război, micuţo. Doar dacă nu vrei să-ţi transformi prietenii în salam!

— Nenorocitul de tata!

Brusc, scotoci în geantă, apoi deschise portiera şi trase într-un poliţist.

— Opriţi-o! urlă Cevdet.

Imediat, armele automate deschiseră focul.

Shali se răsuci şi căzu pe spate.

Eagle coborî cu mâinile ridicate.

Ochii lui Shali erau închişi, dar respira încă neregulat.

În acelaşi timp, un tânăr coborî din camion, ca un nebun. Căzu în genunchi alături de Shali. Era Kaj, student la medicină.

Oamenii lui Bekdek erau cu armele pregătite, gata să tragă în tot ce mişcă.

Tinerii fideli lui Atatürk se aliniară în faţa camioanelor, cu braţele în aer.

Eagle se întreba de unde veneau tancurile pe care le zărise deja.

De sub arbori apăru un bărbat îmbrăcat civil, chel. Era Suat Bekdek, ministrul de Interne, tatăl lui Shali.

După percheziţie, urmară cătuşele. Sistemul era acelaşi ca-n toată lumea: se ataşau cătuşele pe un lanţ, putând „agăţa" doisprezece prizonieri dintr-un foc. Eagle şi Kaj stăteau aplecaţi asupra lui Shali.

— Cum îi merge?

— Rău, foarte rău. Am nevoie de o trusă medicală de urgenţă.

Suat Bekdek trecea de colo până colo, zâmbind sardonic.

— Cea care e întinsă acolo e fiica dumneavoastră, domnule Bekdek, îi zise Eagle.

— Biată idioată, trebuia să se aştepte că aşa va sfârşi, rânji ministrul.

— Ajut-o, bătrâne, e fiica ta!

— Poate să crape!

Un poliţist îl apucă pe Eagle de mâini, îi puse cătuşele şi-l agăţă de lanţ, alături de ceilalţi. Deşi îl percheziţionă pe american, o făcu superficial, astfel încât pistolul pe care acesta îl purta la brâu scăpă neobservat.

Alţii îi apucară pe Cevdet şi pe Kaj. Tânărul medicinist protestă vehement şi copoiul ezită. Atunci Bekdek, nebun de furie, dădu un ordin şi Kaj fu împuşcat.

— Dumnezeule! zise Cevdet.

Coloana era deja formată. Prizonierii trecură pe lângă corpul nemişcat al lui Shali. Merseră mai mult de un kilometru. Pe şosea se aflau multe maşini. Dotate cu echipament special. Erau jeep-uri de asalt!

Eagle realiză că era vorba chiar de armata turcă!

Bekdek vorbea. Eagle fu detaşat de lanţ şi condus la jeep de către un poliţist.

Se opri cam la cincizeci de metri de Bekdek. Acesta îşi aprindea meticulos o ţigară.

— Chiar eşti american?

— Da.

— Ce păcat! Legile noastre nu prevăd excepţii în favoarea criminalilor străini. N-o să-ţi placă în puşcăriile turceşti. Asta în cazul în care îţi las viaţa. Faci parte din CIA?

Eschivându-se, Eagle răspunse:

— Această problemă va fi reglată de către guvernele noastre la Ankara, domnule Bekdek. Nu mai trage în oameni. Sunt deja doi morţi. E destul.

— La o sută de kilometri de aici se află un avion sovietic despre care noi nu ştim nimic. Ce zici despre asta?

— Nu am nimic de spus, răspunse Apaşul.

Bekdek izbucni în râs.

— Exact când am fost anunţat de pe pistă, mi s-a explicat că şi fiica mea, sub conducerea unui străin, tocmai spărgea un depozit al guvernului. Cred că eşti mai serios decât ceata asta de copii. Aşadar, povesteşte-mi tot. Deja America e implicată prin simpla ta prezenţă aici.

— Eşti un ticălos, să-ţi laşi propria fiică să moară ca un animal!

Ministrul de Interne dădu un ordin unui copoi solid care îl supraveghea pe american. Asta şi aştepta copoiul! Îi răsuci mâna, apoi îi înfipse revolverul în spate. Apaşul ridică mâinile în sus. Traversară şoseaua şi ieşiseră amândoi în câmp, între rocile de calcar, mai departe. Turcul îl urma cu arma pregătită de tragere. Americanul avansă, apoi se opriră amândoi.

O fracţiune de secundă şi indexul mâinii lui Eagle apăsă butonul Pulsar-ului. Mici cifre roşii străluciră în noapte.

Copoiul băgă revolverul la loc şi apucă cu mâini lacome brăţara magică.

În acelaşi timp, Apaşul îi apucă încheietura mâinii drepte şi-l trase cu toată forţa înainte. Copoiul îşi luă zborul şi aterizâ cu capul într-un bolovan. Buşitura se auzi înfundat.

Apaşul se aplecă şi-i ridică pleoapele. Nici o reacţie. Gorila lui Bekdek era moartă.

CAPITOLUL XVI

Eagle îi scoase pistolul şi fixă încuietoarea cătuşelor Deflagraţia fu puternică şi americanul se zgudui din tot corpul. Verigile lanţului săriră. Era liber. Îşi scoase costumul pe care Shali i-l adusese în acea dimineaţă şi-şi luă costumul lui de Mercenar. Îşi puse masca asemănătoare unei cagule, apoi apăsă butonul sistemului „cameleon” din spatele genunchiului stâng.

După mai puţin de un minut, când costumul miraculos luă culoarea pietrelor din jur, traversă în fugă câmpul şi ieşi din şosea, la câţiva metri de jeep.

Trecu pe lângă Bekdek. Acesta îşi aprinsese o ţigară şi aştepta să se întoarcă poliţistul. Prizonierii aşteptau şi ei îngroziţi. Un poliţist stătea lângă Bekdek, în faţa portierei deschise, altul supraveghea cu arma pregătită. Nici unul nu-l observă.

Eagle se apropie prin spate, îl apucă pe Bekdek şi-l târî fără ca acesta să apuce să se apere. Ministrul de Interne avea un Beretta automatic la centura pantalonilor. Eagle se aplecă şi, cu un gest scurt, aruncă arma până la Cevdet.

— Împrăştie-ţi copoii! şuieră el turculului ce nu-şi putea crede ochilor.

— Cum dracu’?

Prizonierii îşi desfăcură cu rapiditate cătuşele.

Apoi Cevdet înaintă spre Bekdek cu pistolul pregătit:

— O să-l omor pe ticălosul ăsta! scrâşni el.

Eagle îl apucă de braţ:

— Nu, avem nevoie de el.

Cevdet îl privea, fără să înţeleagă nimic. Americanul ţinea pistolul lipit de tâmpla stângă a lui Bekdek.

— Explică-le prietenilor tăi, continuă el, că nu vreau să văd nici o arma. Să se poarte firesc, să fumeze, să discute, ca şi cum Bekdek ar fi decis să-i elibereze. Nu am timp să vă lămuresc acum de ce. Grăbeşte-te.

În timp ce Cevdet traducea, Eagle pocni sec craniul ras al ministrului.

— Sper că m-ai înţeles, Bekdek. Vei ordona ofiţerilor tăi să ne înapoieze vehiculele şi să elibereze ceilalţi tineri. Şi-ţi mai cer să o urci pe Shali în camion cu noi. Ai înţeles, ticălosule?

Bekdek scoase un „da” lugubru.

— O să fac tot ce vrei, Eagle. Nu vreau să mor... Ştii, sunt

bogat, dacă mă scapi, pot să…

— O să vorbim despre asta când vom termina treaba, bestie! Acum spune-mi numele ofiţerilor! Cevdet va face onorurile să-i cheme. Asta dacă mai vrei să vezi răsăritul soarelui!

Bekdek mormăi două nume. Cevdet şi unul dintre prietenii săi o luară din loc imediat, cu mâinile în buzunare şi fluierând… iluzia era perfectă.

Eagle îl împinse pe Bekdek în maşină, se aşeză alături şi debranşă sistemul „cameleon”. Turcul aproape că se sufoca.

— Vei arăta curând de ce eşti în stare. Dacă voi fi mulţumit, poate mai trăieşti puţin.

Cevdet şi Mustafa se întoarseră în compania a doi dintre ofiţeri. Aceştia se apropiară de Bekdek şi-l salutară. Cevdet se aşeză în spatele lor. Eagle ştia că Beretta lui Bekdek era sub hanoracul tânărului, gata să tragă la primul cuvânt nepotrivit.

Dialogul se purtă în limba turcă. Bekdek era calm şi autoritar. Copoii erau uluiţi şi, evident, nemulţumiţi se împotriveau. Dar ministrul era ferm. Cel mai bătrân dintre ofiţeri începu să explice, dar şeful poliţiei i-o tăie scurt, pe un ton ce nu admitea replică. Cei doi bărbaţi salutară, apoi se întoarseră.

Bekdek şi Eagle îi priveau acum depărtându-se.

— Vedeţi ce înseamnă puterea? comentă Bekdek ironic. Nu se poate să nu fiu ascultat. Sunt unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Turcia.

— Aici nu-i vorba de „putere”, ci de „abuz de putere”, explică rece Eagle. Dacă ţii la pielea ta, o să te grăbeşti să înapoiezi banii pe care ţi i-a dat Mafia.

— Asta e, sunt fatalist.

— Nu, eşti o jigodie.

O jumătate de oră mai târziu, convoiul cu opiu era iar pe drum. Corpul lui Shali fusese urcat într-un camion.

Era aproape dimineaţă când ajunseră la pistă. Aparatul TU-350 se afla în faţa lor, fără camuflaj. Tinerii turci construiseră rampe de încărcare, iar multe scaune fuseseră scoase pentru a face loc încărcăturii.

Corpul lui Shali şi al lui Kaj au fost acoperite de cearşafuri şi îngropate. Bekdek era păzit de două tinere obişnuite să mânuiască armele.

În avion, Dobrodni era în formă, plin de umor. Îi strânse mâna lui Eagle.

— Mi-ai adus cutia neagră de bachelită? Am nevoie de ea.

— Ştiu, Alecsandr, este deja în cabina ta, pusă în funcţiune.

Rusul zâmbi mulţumit şi se întoarse spre un tip de vreo treizeci de ani, cu faţa buhăită, cu privirea rătăcită, care vorbea tot ruseşte.

— Ţi-l prezint pe Piotr Borzo, zise Dobrodni. Vine cu mine.

Eagle îi strânse mâna jilavă. Îşi amintea cu cât dispreţ vorbeau despre el Ludmila şi Shali.

În două ore, cutiile cu opiu se aflau în avion. Urmau să decoleze imediat. Apaşul oftă. Misiunea lui se termina aici. Poate într-o zi, Merlin şi Samson îi vor explica de ce l-au trimis să ajute o bandă de traficanţi de heroină. Sau poate nu o să ştie niciodată. Cu excepţia stagiului pentru Boeing, tot ceea ce făcuse era detestabil.

— Nu eşti bun de spionaj, bătrâne, îşi zise el.

În fine, ultima cutie de opiu era la bord. Ruşii începură manevrele de decolare. Rampele au fost îndepărtate. Eagle îşi imagina comenzile pe care Dobrodni le dădea copilotului: „Time”. Trebuia să recunoască, rusul era un pilot excelent. Era clar că se întorcea direct în URSS, iar cutia neagră avea să-i apere de armata sovietică.

Trenul de aterizare dispăru şi aparatul se ridică spre cer ca o săgeată.

Eagle îşi lungea încă gâtul spre cer când avionul explodă.

Trebuie să fi fost pe la o mie de metri înălţime şi vreo trei kilometri distanţă de pistă. O flacără apăruse în dreptul cabinei pilotului şi aparatul TU-350 se prăbuşi.

Tinerii turci săriră imediat în camioane şi demarară în trombă spre locul accidentului.

Eagle profită de ocazie şi se îndreptă spre Bekdek. În ciuda frigului de afară, acesta era lac de sudoare. Turcoaicele care îl păzeau murmurau rugăciuni musulmane. Cevdet se întoarse.

— Am găsit aparatul. Ruşii sunt morţi, evident.

Apaşul îl privi în ochi.

— Ce s-a întâmplat, Eagle?

— Nu ştiu. Nu cred că vom afla niciodată. Ar fi bine să plecaţi de aici cât mai repede. Precis sunt oameni care au nevoie de camioanele astea.

Cevdet spuse ceva fetelor, apoi se întoarse către Eagle.

— Nu uita să-l omori înainte de a pleca, zise el, arătând spre Bekdek. Ce tată!

Turcul îi strânse mâna americanului, apoi se urcă în maşină şi plecă. Eagle rămase singur cu Bekdek.

— Nu uita, zise ministrul, sunt plin de bani. Nu cred că eşti

atât de nemernic încât să mă omori.

— Du-te dracului!

Bekdek scoase un oftat de uşurare. Rămase lipit de un copac. Cu o sfoară, Eagle îi legă mâinile şi-l abandonă acolo. Apoi americanul o luă paralel cu şoseaua spre Ankara. Avea de mers trei sute de kilometri, dar asta nu-l speria. Avea la el apă şi pilule nutritive. Trebuia să se strecoare printre arbori şi să iasă din zona urmărită de poliţie. Într-o săptămână va ajunge, sau chiar mai repede dacă va face autostopul.

Primul vehicul pe care-l întâlni mergea spre Ankara şi era un camion Dodge.

*

La căderea serii, Apaşul ajunse la hotelul unde îl dusese Shali prima oară. Voia să o vadă pe Ludmila. Totul era calm, liniştit. Un portar îl recunoscu şi-i zâmbi. Urcă în goană la etajul al treilea. Bătu la uşa Ludmilei. Nimic. Apăsă pe clanţă şi intră. Camera era goală. Nici urmă de frumoasa rusoaică. Tocmai când ieşea şi închidea în urma lui, uşa din faţă se deschise brusc.

— Nu mişca, îi şuieră un bărbat, ţintindu-l cu un pistol.

Eagle recunoscu accentul: New York. Îi trebuiră câteva clipe să-şi amintească figura: era Biondolillo, mafiotul... pe care nu îl omorâse la depozit!

CAPITOLUL XVII

— Mâinile sus! îi ordonă acesta.

Eagle se întoarse cu mâinile sus. Biondolillo îl percheziţionă, îi găsi pistolul şi-l luă.

— Acum, uşurel, afară.

Trei secunde mai târziu, erau în faţa hotelului. Un enorm Buick verde-metalizat opri în faţa lor. Eagle nu-l mai văzuse niciodată pe şofer. Cu pistolul între omoplaţi, americanul urcă.

Maşina porni în viteză pe străzile Ankarei. Intră pe o proprietate luxoasă pe care Eagle o recunoscu imediat: erau pe domeniul lui Suat Bekdek.

Coborâră.

Garda de corp pe care Eagle o văzuse cu o zi în urmă, Salvadore Santoro, le ieşi înainte:

— Ia uite, intraţi, Biondolillo. Şeful va fi încântat să stea la taclale cu John Eagle.

— Îl cunoşti? se miră Biondolillo. Ăsta e cel care a spart depozitul.

— L-am urmărit, zise Santoro care avea în portbagajul unui Lincoln Continental câteva valize.

Eagle se lăsă condus până la primul etaj. Aici se aşeză, iar Biondolillo îi fixă pistolul în faţă. Şoferul Buick-ului intră după ei. Era un bărbat scund, cu fruntea îngustă.

— Asta e, spuse el, hai s-o ştergem. E clar că am luat plasă.

— Trebuie să ne cărăm şi… repede. Totdeauna m-a deprimat ţara asta, adăugă Biondolillo.

— Cred că bătrânului Donato îi cam tremură sufletul, ce zici?

— Asta-i bună! Nici ţie nu ţi-ar fi căzut bine, dacă erai în locul lui!

— Barosanii n-or să se bucure prea tare că au fost luaţi de fraieri. Ştii, Biondolillo, cum pune piciorul pe pământul Americii, cum o să i se ia gâtul!

— Ţine-ţi gura, zise Biondolillo pe un ton neutru. Vorbeşti prea mult.

Salvadore aduse în cameră doi indieni.

— Haide, zise el şoferului cel îndesat, ia toate bagajele astea şi du-le la maşină. Te ajută şi tipii ăştia.

Puţin mai târziu, Eagle auzi trei maşini demarând, una după alta.

— Un avion privat ne aşteaptă să ne cărăm de aici, spuse Biondolillo. Habar nu am pentru ce organizaţie lucrezi, dar pariez că nu sunteţi la fel de tari ca noi.

Eagle zâmbi puţin ironic.

Salvadore reapăru.

— Ţine ochii pe ăsta, zise el lui Biondolillo, arătând spre Eagle. Am tras cu urechea, boss-ul vrea să-i vorbească. Contează pe nişte informaţii.

— N-ai nici o grijă, nu se mişcă de aici, îi răspunse Biondolillo cu pistolul încă în mână.

Salvadore ieşi iar. Se auzeau voci.

— Ce-i chestia asta pe care o aveai la centură? întrebă Biondolillo. N-am mai văzut aşa ceva.

Se referea la pistolul lui Eagle.

— Nimica toată, răspunse apaşul. Dă-mi un minut şi-ţi arăt cum merge.

— Ce şmecher eşti!

— Ar fi bine să fii tu şmecherul, i-o întoarse Eagle. Eşti de partea perdanţilor, Biondolillo. Lasă-mă să respir puţin şi te trec la câştigători. S-a terminat. De acum, *noi* lucrăm în Turcia.

— Nu-ţi face griji pentru mine, răspunse mafiotul cam încurcat. Sunt mare, mă descurc şi singur.

— Totuşi, ai merge de minune cu noi, Biondolillo. Există mult bănet pentru un băiat bun ca tine. Te poţi stabili oriunde în SUA şi să aduci droguri direct printr-o conductă. Droguri pure, fără să fi fost atinse nici măcar o dată.

Ochii lui Biondolillo sclipiră de poftă. Un rictus îi apăru în colţul gurii.

— Nuuu… zise el curajos.

— Peste doi ani o să poţi ieşi la pensie. Eşti tânăr, Biondolillo, ca şi mine. De ce să laşi un hodorog ca Donato să ia toată crema?

— Ţine-ţi gura, îl avertiză Biondolillo.

— Nu fi cretin, se încăpăţână Eagle. Ai lucrat cu Donato. Ţi-ai trăit traiul. Te-ai plimbat prin lume, te-ai distrat… Asta nu mai ţine Biondolillo. I s-a înfundat lui Donato al tău. Şi tu ştii că, dacă se întoarce în SUA, a doua zi e în patru scânduri. Şi tu, chiar dacă – prin minune – scapi, ce te faci? Un nimic… O iei de la zero, asta te aşteaptă, Biondolillo.

Mafiotul îşi umezi buzele şi-l privi sceptic.

O uşă se trânti în spatele lui. Donato intră ca o vijelie şi Biondolillo îşi schimbă imediat atitudinea.

— Ăsta-i caraghiosul de aseară, boss.

Ca şi în ajun, Donato purta un costum gri închis, cu butoni enormi de aur. Dar astăzi era tensionat, înfricoşat. Îşi trase mâna dreaptă din buzunar şi, dintr-odată, îl izbi pe Eagle cu violenţă în obraz. Acesta îl privi fix fără să clipească.

— Numele, zise sec Donato.

— John Eagle.

— Numele adevărat?

— Pentru moment.

Pumnul lui se opri iar în obrazul lui Eagle.

— Nu te da şmecher cu mine! Te fac eu să vorbeşti. Cine te-a trimis? Pentru cine lucrezi?

— Montreal, improviză Eagle.

— Ce faci în Turcia?

— Între timp, ne-am făcut o filieră spre Franţa. Dar guvernul francez a închis toate laboratoarele clandestine din Marsilia. Aşa că am venit direct la sursă. Doar nu credeţi că sunteţi singurii?

Donato îl privi lung pe Mercenar.

— Asta-i vrajă, declară el. Eşti canadian?

— Evident.

— Canadian francez?

— Da.

Într-o franceză impecabilă, Donato urmă:

— Ce-ai făcut cu opiul aseară? Şi cine sunt tipii care te-au ajutat?

— Opiul nu-l mai găsiţi. Iar tipii care m-au ajutat au fost aduşi de fiica lui Bekdek, răspunse Eagle într-o franceză care-l făcu pe Donato să râdă.

— Chiar ai accent de Quebec! E sigur că nu ai studiat franceza la Marsilia. Ăsta eşti, un ticălos de hippie ca şi fiica lui Bekdek!

Zicând acestea, se repezi afară din birou şi vocea lui se auzi strigând:

— Adu-l aici!

Se întoarse imediat, negru de furie.

— Ia să vă confruntăm noi, bandă de ipocriţi, să vedem cine pe cine minte! O să scuipaţi voi adevărul, vă asigur!

În acelaşi timp, Salvadore intră împingându-l în faţă pe Bekdek. Când îl zări pe Mercenar, ministrului îi ieşiră ochii din orbite de furie.

— Ăsta e! Ăsta! urlă imediat. Ăsta a încărcat opiul la bordul avionului rusesc!

— Ce avion? întrebă încetişor Eagle.

— Toată ziua a încercat să ne convingă cum Shali şi prietenii ei au încărcat opiul într-un avion rusesc, bombăni Donato.

Eagle izbucni în râs.

— De ce ar fi făcut ei aşa ceva?

— Ce ştiu eu? răspunse mafiotul. Dacă ne spune bazaconii, atunci ce s-a întâmplat cu opiul?

— Este în curs de prelucrare în laboratoarele noastre, domnule Donato.

— Minte! Minte! răcni Bekdek.

— Şi vă sfătuiesc, continuă Eagle, să nu încercaţi să mă sechestraţi, deoarece copoii lui Bekdek îmi asigură protecţia. Face parte din înţelegere. Ce zici, Bekdek?

— Minte! răcni iar Bekdek. Lasă-mă, Donato, oamenii mei îi vor smulge adevărul.

— Alta acum! Te pomeneşti că eu stau liniştit aici şi copoii voştri vin după voi! exclamă Donato. Mă car imediat!

— Nu scapi aşa, Bekdek, reluă Eagle. Cele patru milioane de dolari sunt la căldurică, în contul tău din Elveţia. Nu ne poţi lăsa baltă acum!

— Ăsta trebuie să fie finalul poveştii! A trişat de două ori! urlă Donato plin de furie. Umflă-i Biondolillo!

În acel moment, Bekdek umblă automat la centura sa... Cei doi bărbaţi traseră în acelaşi timp. Apaşul se întinse la pământ.

O enormă pată roşie inundă cămaşa lui Bekdek. Biondolillo se lungi pe covor. Un şuvoi de sânge îi ţâşni din cap.

Bekdek se împletici. În cădere, îşi descarcă pistolul Beretta în pieptul lui Donato.

Salvadore şi Eagle se priveau buimaci. Între ei se aflau trei cadavre.

Eagle se aruncă spre pistolul lui Biondolillo, dar Salvadore i-o luă înainte. Pistolul îi alunecă printre degete, ca un săpun.

— N-am nevoie de o astfel de jucărie, zise el ironic. O să te omor cu mâinile goale... puişorule.

Eagle se antrenase în Valea Morţii în karate, judo şi alte arte marţiale.

Salvadore luă o poziţie de apărare, făcu o grimasă oribilă şi începu să se mişte surprinzător de suplu. Rapid ca un fulger, Eagle descrise un cerc în aer cu piciorul stâng şi îl pocni pe mafiot. Acesta începu să râdă:

— Nu-i rău pentru unul care este deja cu un picior în groapă.

Cu piciorul drept îi articulă lui Eagle o lovitură *mae-geri.* Sub forţa loviturii, talpa pantofului se rupse.

— Eşti mort!

Izbucni în râs. Se apropie de Eagle cu braţele întinse, cu pumnii ca de beton, gata să-i scoată ochii americanului.

Apaşul alese *feshiro-geri.* Se întoarse pe călcâiul stâng, se aplecă şi piciorul drept se opri în abdomenul adversarului. Mâna dreaptă căzu pe ceafa lui ca o ghilotină.

Salvatore se dezechilibră. În cădere, capul lui pocni ca un pepene copt. Vertebrele cervicale şi corpul făceau un unghi ciudat, cum apaşul nu văzuse niciodată la un om viu.

Apaşul îşi recuperă pistolul şi ieşi.

Cheile maşinii Lincoln Continental erau pe bord.

CAPITOLUL XVIII

Merlin îşi aprinse o havană şi trase din ea cu voluptate. Apăsă un buton al fotoliului său rulant, alunecă uşurel până la biroul aurit şi privi spre un televizor mic pe care Polly Perkins i-l puse în faţă. Pe ecran apăru John Eagle.

Apaşul era bronzat. Părea în formă… poate puţin obosit…

Merlin luă microfonul.

— Bună seara, Eagle. Sunt sigur că ai o grămadă de întrebări de pus.

Apaşul respiră adânc. Străbătuse zece mii de kilometri în mai puţin de paisprezece ore. Nici nu avusese timp să respire. La Honolulu, oamenii lui Merlin îl răpiseră de-adevăratelea şi-l aduseseră la poalele vulcanului Makaluha.

Se înfundă mai adânc în fotoliu.

— Aşa e, domnule, răspunse el. Începeţi cu începutul. Vreau să ştiu tot.

— Chiar tot nu vei şti, Eagle, răspunse Merlin enigmatic. Sunt vieţi omeneşti care trebuie protejate.

— Atunci, povesteşte-mi tot ce am dreptul să ştiu.

— Bine, iată. Când am pus la punct această acţiune, aveam două scopuri. Pe de o parte, voiam să punem capăt manevrelor Mafiei care încerca să relanseze traficul de heroină. Pe de altă parte, aveam motive să credem că n-ar fi inutil să-i încurcăm puţin şi pe domnii din URSS.

În faţa lui Eagle se aprinse un al doilea televizor. Imaginea jucă puţin, apoi pe ecran apăru o fotografie alb-negru. Lumina nu era grozavă, dar se distingeau doi ochi înfundaţi şi pometi slavi. Era un bărbat frumos. Părea cam de treizeci de ani.

Domnul Merlin continuă:

— Pe urmă, am avut ocazia să le facem o bucurie ruşilor: să-i scăpăm de un traficant de heroină. Îl cunoşti pe bărbatul ăsta? Faţa lui îţi spune ceva? A fost arestat alaltăieri la Taşkent.

— Nu-l văd clar.

— Îl cheamă Vasili Dobrodni. Este fratele mai mare al defunctului, dar neregretatului Aleksandr. Era directorul unui complex chimic şi ar fi putut să transforme aceste treizeci de tone de opiu într-un munte de heroină.

— Nu am înţeles cu adevărat *de ce* m-aţi trimis să ajut o reţea de traficanţi.

— Pur şi simplu, am vrut ca un avion sovietic să se prăbuşească pe pământ turcesc cu o încărcătură ilegală de opiu. Şi am avut nevoie de tine ca să duci avionul în Turcia şi să încarci drogurile la bord.

— Ah!... De ce Ludmila nu m-a avertizat clar privitor la bombă?

— Sunt sigur că-i porţi o amintire frumoasă pentru tot ce a făcut. Avea ordin să nu spună nimănui că tocul de bachelită conţine o bombă. Totuşi, ţi-a cerut să nu mai pleci cu Dobrodni, nu-i aşa?

— În fine... şi Bekdek? Cum puteţi şti voi că lua bani de la Mafia? Şi de ce l-ar fi suspectat de trădare şi l-ar fi debarcat?

— Eram la curent cu câteva transferuri de fonduri. Toată lumea ştie cum îi tratează Mafia pe agenţii dubli, chicoti Merlin.

Umorul insolent îl irită pe Eagle.

— N-aveţi de unde să ştiţi asta.

— Ah, tinere, nu subestima niciodată puterea banilor. Un spion se poate infiltra în Mafia tot atât de simplu ca şi în KGB sau în CIA. Aveam un agent printre oamenii lui Donato.

Eagle rămase cu gura căscată. Apoi zâmbi: exista o posibilitate să-i închidă pliscul vulpoiului ăstuia bătrân.

— Şi cum a ghicit grupul lui Shali că o să ajungem exact în noaptea aia? Au ghicit până şi ora la care trebuiau aprinse balizele de aterizare?

— Au primit un mesaj de la Moscova.

Pentru prima dată, tonul lui Merlin trăda o oarecare stânjeneală.

— Îmi pare rău, Eagle, nu pot să-ţi spun cum.

— Şi tot acest spectacol a folosit la ceva? Anul viitor va fi o altă recoltă de opiu şi Mafia va fi acolo ca s-o cumpere. Traficul de heroină nu a fost oprit de tot, domnule Merlin. Franţa desfiinţează filiera franceză, voi daţi treizeci şi cinci de milioane ca să terminaţi filiera turcă. Şi ce obţineţi? O filieră mexicană cu o altă filieră în Hong Kong care distribuie heroina produsă în sud-estul Asiei.

— Ne-ai făcut să câştigăm timp, Eagle. Era singurul scop al misiunii tale. Mulţumită ţie, anul ăsta nu va mai fi trafic de heroină în Europa. Anul viitor? Ei bine, vom finanţa actuala campanie în favoarea unor noi legi privitoare la droguri. Oamenii noştri se vor ocupa ca totul să iasă bine. Vrem ca toxicomania să înceteze să fie privită ca o crimă, o violare a legii. Asta nu e o problemă juridică, este una medicală. Noi vrem să înlocuim

închisorile cu clinici de dezintoxicare. Să suprimăm orice posibilitate de profit din vânzarea heroinei.

— Asta chiar că e utopie!

— Fără îndoială, Eagle, aşa e. În afară de situaţia în care se doreşte cu adevărat o rezolvare a problemei. Şi ţi-am mai spus, băiete, nu subestima niciodată puterea banilor. În orice democraţie, este suficient să existe câteva grupuri de presiune. Pot face miracole.

— Ce s-a întâmplat cu Ludmila? i-o tăie Apaşul.

— Biata de ea! S-a înecat încercând să traverseze Marea Neagră.

Eagle oftă. Ludmila ea moartă... Shali era moartă...

Merlin râse.

— Iartă-mi această glumă de prost gust, Eagle. Nu-i decât versiunea oficială a dispariţiei ei. Ideea era că frumoasa rusoaică a fugit din URSS, traversând Marea Neagră. A fost necesar acest lucru pentru a evita orice legătură între prezenţa ei în Turcia şi avionul TU-350. Când am aflat că poliţia lui Bekdek era pe cale s-o descopere, am scos-o discret şi am aranjat astfel lucrurile încât să se creadă că s-a înecat încercând să se întoarcă în Rusia. Prietena ta nu e moartă. E la Cap Cod. Bine sănătoasă.

Polly Perkins intră în birou. Puse mâinile pe umerii şefului său şi privi împreună cu el micul ecran colorat. La etajul inferior, Eagle se pregătea să plece.

Secretara şopti la ureche patronului său:

— Este timpul să vă faceţi siesta, domnule Merlin.

Apoi începu să-i maseze umerii.

Brusc, pe ecran, John Eagle se întoarse în faţa camerei.

— Apropo de acest grup de presiune care va face lobby pentru noi şi de care sunteţi atât de mândru, domnule Merlin...

Polly simţi umerii bărbatului contractându-se sub mâinile ei. Nimeni nu-i vorbise vreodată pe acest ton bărbatului cunoscut sub numele de Merlin!

— Ei bine, ce-i, Eagle? bombăni el.

Apaşul se gândea la biata Shali luptând împotriva morţii pe o şosea pierdută între dealurile Anatoliei.

— Problema drogurilor nu se rezumă la heroină, domnule Merlin! Amfetaminele, barbituricele, micile „pastile ale fericirii” sunt la originea unui mare număr de suferinţe omeneşti.

— Şi atunci? se îngrijoră Merlin.

— Există o recomandare a Naţiunilor Unite care reglementează fabricarea acestor pilule. Congresul american nu

va ratifica această lege pentru că marile trusturi farmaceutice nu-l lasă să o facă. Au grupuri de presiune pentru asta. Atunci, dacă tot aveţi bani de pierdut, nu-i puteţi contracara? Să provocaţi o bătaie între grupuri de presiune rivale?

Merlin stinse cu grijă havana parfumată în scrumiera de cristal. Degetele lui de om bătrân băteau în braţul fotoliului rulant. Când începu să vorbească, vocea îi vibra de entuziasm.

— Ai dreptate, Eagle. O să ne gândim.

Apaşul ieşi din sală cu un surâs pe buze. Bătrânul vulpoi putea face asta pentru biata Shali.

Polly Perkins dădu din cap:

— Acest John Eagle e cu totul altceva!

— Da, este adevărat, răspunse visător Merlin. Este altceva!

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....10

CAPITOLUL III.....16

CAPITOLUL IV.....21

CAPITOLUL V.....29

CAPITOLUL VI.....36

CAPITOLUL VII.....42

CAPITOLUL VIII.....51

CAPITOLUL IX.....56

CAPITOLUL X.....63

CAPITOLUL XI.....66

CAPITOLUL XII.....69

CAPITOLUL XIII.....73

CAPITOLUL XIV.....77

CAPITOLUL XV.....81

CAPITOLUL XVI.....84

CAPITOLUL XVII.....88

CAPITOLUL XVIII.....93

CUPRINS.....97

Nike Forest, un om pe care viaţa l-a obligat să devină mercenar. Un MERCENAR care s-a legat pe viaţă şi pe moarte cu AVENTURA. Cu toate aventurile din Africa Australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Nike Forest, un aventurier care ştie că într-o zi va avea întâlnire cu MOARTEA!

MERCENAR MERCENAR

— În curs! Dumnezeule! Dar trebuie cel puţin o pistă de zece kilometri ca să aterizezi cu un astfel de aparat, chiar folosind paraşutele de necesitate. Şi doi kilometri în plus pentru decolare.

— Ştiu asta, normal.

— Ascultaţi, nu sunt inginer, nu cunosc densitatea necesară betonului care să suporte o astfel de încărcătură. Dar, în orice caz, nu sunt suficiente câteva săptămâni ca să pregăteşti materialul indispensabil construirii unei piste pentru Boeing.

— Noi credem că asta e posibil.

— Sunteţi complet nebun. Doar dacă nu sunteţi magician.

— Dragul meu Eagle, vă înşelaţi când vă gândiţi la piste amenajate pentru sute de aterizări şi decolări pe zi. Nouă ne trebuie o pistă care să fie folosită doar o dată sau de două ori şi, în acest caz, nu impune aceleaşi norme tehnice. În timpul celui de-al doilea război mondial, aviaţia a creat covoare de oţel demontabile, folosite în lumea întregă, care s-au dovedit a fi excelente piste temporare.

— Bun, de acord. Să admitem că această problemă e rezolvată. Acum, de ce n-aş putea şti mai multe despre miracolele pe care trebuie să le fac? Nu-mi puteţi spune mai multe despre ce voi face cu maşinăria asta când, într-un fel sau altul, o voi fura?

— Să privim lucrurile în faţă. Dacă cumva nu merge, veţi cădea în ghearele KGB-ului. În cazul acesta, cu cât veţi şti mai puţin, cu atât le veţi putea spune mai puţin.

— Vreţi să spuneţi „cu atât mai puţin vor scoate de la mine prin tortură".

— E dur..., dar corect să ştiţi cum stau lucrurile.

— Bine. Şi acum, puteţi să-mi s[illegible] circ: Brubaker, hainele, fotografiile, dublura...?

— URSS este o ţară unde este f[illegible] şi mai greu să ieşi fără autorizaţie.

— Continuaţi, vă rog.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA
ISBN: 973-9127-49-X
Preţ: 6 lei